

ΠΑΡΗΓΕΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'
ΑΡΙΘ. 149

ΔΡΑΧ.

4

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξάμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Δίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

23-29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1938

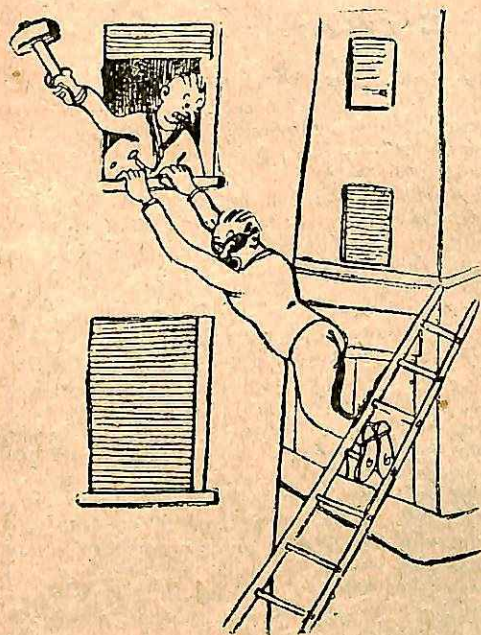
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

Ο Διαρρήκτης.—Βοήθεια!... Άστυφύλακες! Διάβολε! όταν ζητή κανείς έναν άστυφύλακα ποτέ δὲν τὸν βρίσκει.

ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ... ΚΛΑΜΑΤΑ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ... ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΤΙΔΟΣ!

Ο Τίμος Άτιμος, άνη άγαθός, άναγνώσκων εἰς τὰ βραδυνά φύλλα τὴν κατεψυγμένην στήλην τοῦ Πάουλου Νορίου, ἐκρυολόγησεν άγρίως καὶ προσεβλήθη ἀπὸ τὸ φοβερόν μικρόβιον (τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ τελευταῖος ἀπὸ τῶν Άνταρктиκῶν χώρας) τῆς κακοήθους καλαμπουριτίδος. Τὸ δελτίον τῆς νόσου τοῦ Τίμου Άτιμου θὰ δίδωμεν καθ' ἑβδομάδα ἐνταῦθα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Κάποιος ἱατρός φρενολόγος ἠρώτησε τὸν Τίμον Άτιμον.

— Πές μου, Τίμε Άτιμε, πὼς λέγεται ὁ πωλὼν προϊόντα τῆς χώρας πού τρώγονται;

— Χωροφᾶς!

— Καὶ ὁ πωλὼν ξένα προϊόντα;

— Ξενόπουλος.

Καὶ ὅλη ἡ Άκαδημία ἔφριξε διὰ τὴν ἀπάντησιν!

Ένας δημοσιογράφος ἠρώτησε.

— Πές μου, Τίμε Άτιμε, πὼς θὰ λέγεται ὁ Μελάς ὁ συγγραφέας ὅταν ἐκθέσῃ κάλην καὶ πάρη μαῦρο;

— Καρμελάς!

Καὶ οἱ παρευρισκόμενοι ἐγλυκοσάσασαν.

Θεατρικός τις ἠρώτησε :

— Πόθεν ἔχει τὴν οἴζαν, Τίμε Άτιμε, τὸ ὄνομα τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως Συναδινού;

— Συν ὠδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε Δὸν Κιχὸν!

Καὶ ἠκούσθη θρήνος ἀπὸ Πανταχόθ καὶ Ἰουόν.

Ένας μουσικός ῥωτᾷ :

— Πές μου, Τίμε Άτιμε, πὼς λέγεται ὁ ἔχων κάλους εἰς τοὺς μηρούς;

Καὶ ὁ Τίμος Άτιμος ἀπήντησε :

— Καλουσίση.

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Δήμου ἐπαιάνισε τὸ νεκρώσιμον ἑμβατήριον τοῦ Σοπέν.

— Σ' δοκίζομαι πὼς δὲν γνώρισα ἄλλη γυναῖκα πρὶν ἀπὸ σένα.

— Τὸ καταλαβαίνω ἀπ' τὰ χάρδια σου καὶ τὰ φίλια σου.

— Θὰ δεχθῶ μόνον τὸν γάμο, πού θὰ μοῦ δόσῃ ἀσφάλεια καὶ προστασία.

— Θαυμάσια, δεσποίνις. Ἐγὼ εἶμαι πράκτωρ ασφαλιστικῆς εταιρίας καὶ ὁ πατέρας μου ἐνομοτάχης.

— Άπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου, δι' αὐτοῦ ἔκαναν ἓνα μπόλι!

— Ρίξε στὸ κρεβάτι σου λίγο φλίτ!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 36017

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

'Εδω κι' έκει...

Τὸ σκυλάκι μιὰς κομπῆς κυρίας δάγκωσε ἕνα ὀλόκληρο κόσμο στὰ Χαντεῖα. Φαίνεται πὼς ἡ κυρία του, κατὰ λάθος, τοῦ εἶπε πὼς εἶναι ἡ... ἡμέρα τῶν ζώων, γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο σκέφθηκε νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στοὺς δίποδες πού τὴν διοργάνωνουν.

Σὲ κάποια πλατεῖα τῆς πρωτευούσης εὐρέθηκαν δυὸ ἔκθετα μισοφαγωμένα ἀπὸ τὰ σκυλιά. Οἱ μητέρες τους ἔκαμαν λάθος στὴν ἡμερομηνία καὶ τὰ ἐξέθεσαν, νομίζοντας κι' αὐτὲς πὼς ἔχομε τὴν ἡμέρα τῶν ζώων.

Τώρα πού πέρασαν οἱ μεγάλες ζέστες οἱ Εὐεῖς ἀπεφάσισαν νὰ φορέσουν... τὸ πατροπαράδοτο φύλλο τῆς σ υ κ ῆ ς. "Ἦτσι θὰ γίνουν πιὸ σ ὺ κ.

"Ολοὶ διατείνονται πὼς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι λ ι τ ὅ ς. "Αλήθεια, μὲ ὅλη τὴν κατάσταση καὶ μὲ τὶς ζέστες πού πέρασαν δὲν μᾶς δέσανε ἀκόμα.

Τὰ κυνικά καύματα περῶσανε. Μόνο ἡ κυνικὴ ἀναίδεια μερικῶν αὐτοεπεινουμένων συγγραφέων δὲν ἔννοεῖ νὰ περάσῃ!

Τὸ ἀστεροσκοπεῖον διατείνεται πὼς πέρασαν οἱ μεγάλες ζέστες καὶ ὁμως τὰ τροφίμα εἶναι φ ω τ ῖ ἀ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

Πὼς διώχνουν...

• Ὁ μύρτης σου δίνει φύσημα.
• Ὁ κοθηγητὴς... ἀποπέμει.
• Ὁ βασιλεὺς... αἶρει τὴν ἐμπιστοσύνην.
• Ὁ πρόξενος... υπογράφει τὸ διαβατήριον.
• Ὁ πρόστυχος... λέγει, ἂ σιχτιρ!
• Ὁ ιερέας... Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.
• Ὁ παπουτσοῦς... δίνει τὰ παπούτσια στὸ χέρι.
• Ἡ νταντά... πᾶρε τὰ βρεμμένα σου!
• Ὁ περιηγητὴς... στέλνει στὸν ἀγύριστο.
• Ἡ πεθερά... μᾶς ἀποστέλνει στὸν... διάολο.
• Ὁ διπλωματικός... Παίρνει τ' ἀνακλητήρια γράμματα.
• Ὁ ξυλόμενος... στέλνει νὰ κόβῃς ξύλα.
• Ὁ ψωμῆς σου κόβει τὴν πῆττα.
• Ὁ θυρωρὸς σου δίνει τὴν πόρτα κατὰμουτρα.
• Ὁ ἀθλητὴς σου γυρίζει τὶς πλάτες.
• Ἡ δούλα σου δίνει τὰ μπογαλάκια στὸ χέρι.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Παρωδίες

Ὁ Θεὸς τὸν θάνατον
λυτρωτὴν τῆς μοίρας
ἐπεμψεν εἰς γηραιὸν
ἄνδρα πρῶτον χήρας.

Νὰ τοῦ δόσῃ ἄνεσιν
σάν δὲν εἶχε γνώση
κι' ἀπὸ τὰ τὰ χερᾶκια τῆς
νὰ τονε λυτώσῃ.

"Εφθασεν ὁ θάνατος
πῆγε νὰ τὸν πάρῃ
ὁμως ἡ κυρία του
δὲν εἶχε χαμπάρι.

Μέσ' στὴ σάλλα γλένταγε
μ' ἔνανε δικό της
καὶ τὸ σπῖτι τρᾶνταζε

ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς

Τᾶδε δλα ὁ θάνατος
καὶ τὸν ἐλυπήθη
οἰκτιρμὸν ἡσθάνθησαν
τ' ἀπονά του στήθη

Καὶ τὸν ἀποτελείωσα
μ' ἄνεση μεγάλη
πρὶν ἢ γυναικοῦλα του
τὴ ψυχὴ τοῦ βγάλῃ.

Στὸ φεγγάρι

(ἀπαγγέλεται ἀπὸ σημερινὸν Ἀθηναῖον)

Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς
φεγγάρι ἀγαπημένο.
Σὺ δὲν πεινᾷς, ἐγὼ πεινῶ
γιατὶ ψηλά στὸν οὐρανὸ
κρεμίσαι λυπημένο;

"Εὐὲ πού χρύσωνες τὴν γῆ
κι' ἐμάγευες τὸ κῆμα
δὸς καὶ σ' ἐμέ λίγο χρυσό.
Δὲν βλέπεις τί ξερομασῶ;
καὶ εἶμαι χωρὶς χρῆμα;

Φεγγάρι, τὸ βασιλεῖό σου
τὸ κατοικοῦν Ἀγγέλοι
κι' αὐτοὶ δὲν τρῶνε σάν ἐμᾶς
κι' ἔχουνε ὅλας τὰς τιμὰς
χωρὶς φόρους καὶ τέλη!

Πάρε μας, φεγγαράκι μου,
κι' ἐμᾶς οὐτοῦ μιά μέρα
πνεύματα εἴμαστ' ἱλαρὰ
καὶ ἂν δὲν ἔχουμε φτερά
ζοῦμ' ὁμως μὲ... ἀέρα!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΛΙΑ ΓΙΑ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Στὸν κ. Ξενόπουλο

"Αν γίν' ὁ οὐρανὸς χαρτί
κι' ἡ θάλασσα μελάνι
νὰ γράφῃς ἀναγνώσματα
καὶ πάλι δὲ σοῦ φτάνει!

Σ' ἕνα θεατὴ ἐπιθεωρήσεων

"Απόψε νὰ μὴν κοιμηθῇς
παρὰ νὰ καρτερέψῃς
καὶ βᾶσταξῇ τὸν ὕπνο σου
ὅσο καὶ ἂν μπορέσῃς!

Στὸν κ. Σπ. Μελά

(Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Μπόγρη)

"Εναν καιρὸ ἤμουν "Αγγελος
τῶρ' ἀγγελίζου ἀλλοι
στὴ βρύση ποῦ πινα νερὸ
τώρα τὸ πίνουν ἄλλοι!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΡΩΣΣΟΣ

Πλησίασε τὴν ὀρχήστρα καὶ φώναξε.
— Ἐμπρός! παίζετε ἕνα τρελλὸ σκοπὸ, παίζετε ἕνα εὐθυμὸ τραγοῦδι! Ἐμπρός!

Κι' ὅταν οἱ μπαλαλάικες καὶ οἱ φυσαρμόνικες τοῦ Ρωσσοῦ χαμπὰρ ἄρχισαν νὰ παίζουν ζωηρὰ καὶ παιγνιδάρικα μοτίβα, ἐκεῖνος ὀρχήθηκε στὸ χορὸ. Κι' ἦταν τόσο κωμικός, γιατί τὸ ἕνα τοῦ πόδι ἦταν κουτσό καὶ μόλις μποροῦσε νὰ τὸ σέρνῃ.

Χόρευε σάν τρελλός, ἔχοντας μιά ἐκφραση χαρᾶς στὸ πρόσωπό του. Ξαφνικὰ ὁμως τὰ χαρακτηριστικά του ξάρωσαν καὶ δάκρυα κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια του. Κι' ὥστόσο δὲν ἄφηνε τὸν χορὸ. Κτυποῦσε ρυθμικά τὰ χέρια του, τέντωνε τὸ κουτσό του πόδι, ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε...

Κατάκοπος ἦρθε κι' ἔπεσε σὲ μιά καρέκλα, πλάι μου. Μοῦ ἔριξε ἕνα παράξενο βλέμμα καὶ μοῦπε.

— Θέλω νὰ πνίξω τὸν πόνο μου στὸ χορὸ καὶ στὴν βότκα.

Αὐτὸς ὁ περίεργος ἄνθρωπος μοῦ εἶχε κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τράβηξα τὴν καρέκλα μου πιὸ πολὺ κοντὰ του.

— Ἐπιτρέπεται νὰ μάθω τί σὰς συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

Ἐκεῖνος εὐχαριστήθηκε ἀπ' τὴν ἐρώτησή μου. "Ἦθελε κάποιον νὰ πῇ τὸν πόνο του, νὰ ξεπλῶσῃ καὶ ἐγὼ τοῦ ἔδωκα τὴν εὐκαιρία.

— Γιά νὰ καταλάβετε τί μοῦ συμβαίνει, μοῦ ἀπήντησε, θὰ σὰς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορία μου. Εἶναι ἕνα τραγικὸ παρ' μῦθι, πού θὰ σὰς κἀν νὰ ζήσετε στιγμὲς γεμάτες ἐνδιαφέρον. Μόνο πὼς θὰ βγάλετε τὸ συμπέρασμα—καὶ δὲν ξέρω ἂν τὸ ἔχετε ξαναβγάλει στὴ ζωὴ σας—ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι ἀξία καμμιᾶς θυσίας ἀπὸ μᾶς. Πρέπει ἀπλῶς νὰ τὴν γλεντοῦμε ὅσο πού νὰ τὴν χορτάσωμε κι' ὅσπερα νὰ τὴν πετοῦμε στὰ σκουπίδια!

"Εβγαλε κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο, τράβηξε ἀπανωτὰ δυὸ τρεῖς ρουφηξιές καί, κυττώντας με στὰ μάτια, ἄρχισε νὰ λέῃ τὴν ἱστορία του.

— Εἶμαι ὁ Πέτρος Βενόφσκυ καὶ κατάγομαι ἀπ' τὸν Καύκασο τῆς Ρωσίας. Ἀπὸ παιδί εἶχα κλίσῃ στὸν χορὸ, γι' αὐτὸ πῆγα στὴν Πετρούπολι καὶ γράφτηκα σὲ μιά χορογραφικὴ σχολή. Πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὅταν βρῆκα ἀπ' τὴν σχολή, ἤμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς ὁρευτὰς καὶ κατάρθωσα νὰ διορισθῶ ὡς πρῶτος χορευτὴς τοῦ μπαλλέτου τῆς αὐτοκρατορικῆς ὀπερας' κι' ἀπὸ τότε ἄρχισαν οἱ θριάμβοί μου. Οἱ ἐφημερίδες ἀφίερωναν γιὰ μένα τὰ πιὸ κολακευτικά ἐγκώμια, τὸ κοινὸν μὲ χειροκροτοῦσε θερμὰ.

Ἔτσι ἄρχισα νὰ κερδίζω πολλὰ χρήματα καὶ περνοῦσα μιά χαρούμενη ζωὴ, ἐρωτευμένος πραγματικὰ μὲ τὴν τέχνη μου.

Κάποιο βράδυ, πού δὲν εἶχα μέρος στὴν ὀπερα, καθόμουν σὲ κάποιο κέντρο, μαζί μ' ἕνα παλιό μου φίλο. Ἐξαφνὰ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σὲ μιά ξανθεῖα γυναῖκα ἕνα σωστὸ θαῦμα ὁμορφιάς. Ἐμεινα κυριολεκτικὰ θαμπωμένος κι' ἔδειξα στὸν φίλο μου τὴν σαγηνευτικὴ γυναῖκα.

— Μοῦ τὴν ἔχουν συστήσει κάποτε, μοῦ ἀπήντησε. Εἶναι ἡ Μάγια Πετρόβνα, φοιτήτρια τῆς φιλολογίας.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του κι' ἡ Μάγια, πού τὸν ἀντελήφθη, ἦρθε καὶ κάθισε κοντὰ μας.

Σὰς βεβαίω ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού τὴν ἀντίκρισα, τὴν ἀγάπησα. Εἶχε μιά μελαγχολία, μέσα στὸ βάθος τῶν ματιῶν της κι' ἕνα πικρὸ παράπονο στὴ μορφὴ της, πού μὲ σκλάβωσαν. Μᾶς εἶπε ὅτι ὑπέφερε πολὺ οἰκονομικῶς, γιατί δὲν τῆς ἔστελναν χρήματα ἀπὸ τὸ σπῖτι της κι' οἱ ἀναγκαζόταν νὰ παραδίδῃ μαθήματα, γιὰ νὰ ζῇ.

Χωρὶς νὰ διστάσω τῇ: ἐπρότεινα νὰ τὴν βοηθήσω [κι' ἐκεῖνη δέχθηκε. Μοῦ ἔριξε μιά τρυφερὴ ματιά, γεμάτη εὐγνωμοσύνη

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΧΟΡΕΥΤΗΣ

κι' ἔπιασε καὶ χαίδεψε τὸ χέρι μου.

Βρισκόμαστε πιά κάθε μέρα μὲ τὴν Μάγια. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τὸ φαντάζεσθε. Σὲ λίγο καιρὸ παντρευθήκαμε. Ἡ Μάγια ἐγκατέλειπε τὶς σπουδὲς της κι' ἄρχισε νὰ περνᾷ μαζί μου μιά πλούσια ζωὴ. Τῆς ἄρσαν οἱ τουαλέτες, τὰ μπίζου, ἡ πολυτέλεια. Κι' ἐγὼ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση τῆς ἱκανοποιούσα ὅλα τὰ καπρίτσια, χωρὶς νὰ λυποῦμαι καθόλου τὰ χρήματά.

Ἡ Μάγια μὲ περιποιόταν ὅσο μποροῦσε, ἔλεγε πὼς μ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' τὸν ἴδιο ἑαυτὸ της καὶ μακάριζε τὴν τύχη της, πού μ' ἔφερε μετροστὰ της.

Τότε ἐγινε στὴν Ρωσία ἡ ἐπανάστασις. Κατ' ὁρθωσα νάρθηκα μὲ τὴν Μάγια ἐδῶ, στὸ Παρίσι, σ' ἐλεεινὴν κατάστασι. Δὲν ὑποφέραμε ὁμως πολὺ. Βοήκα θεῶς ὡς χορευτὴς σὲ κάποιο μεγάλον καμπὰρ κι' ἐκέρδιζα πάλι πολλὰ κι' ἔτσι ἡ Μάγια μποροῦσε νὰ ἱκανοποιῇ πάλι ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις της. Ἐκανε ἐδῶ, πρὸ πλούσια ἀκόμα ζωὴ ἀπ' τὴν Πετρούπολι κι' ἐγὼ ἤμουν εὐτυχισμένος, γιατί τῆς ἔδιναν τὰ μέσα. Ἐκτός ἀπὸ μερικὲς σκληνὲς ζηλοτυπίας πού τῆς ἔκαναν, τίποτε ἄλλο δὲν ἐτάρασε τὴν ζωὴ μας.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἄλλαξαν κι' ἡ εὐτυχία μου διαλύθηκε σάν καπνός. Ἐνῶ περπατοῦσα μιά μέρα ἀφηρημένος στὸν ἔδρμον, βρέθηκα κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες ἐνὸς αὐτοκινήτου. Ἀναίσθητο μὲ μετέφεραν σὲ μιά κλινικὴ. Δυστυχῶς τὸ κακὸ εἶχε γίνει! Μοῦ ἔκαναν ἐγχείρησι, ἀλλὰ τὸ ἀριστερὸ πόδι μου ἔμεινε κουτσό.

Φαντασθῆτε, κύριε, τὴν θέση μου! Ἐγὼ, πού ζοῦσα ἀπ' τὶς κινήσεις τῶν ποδιῶν μου, νὰ χάσω, τὸ ἀριστερὸ μου πόδι! Ἦταν τρομερό! Ὁρες ὀλόκληρες καθόμουν μόνος μου στὴν κλινικὴ κι' ἔκλαιγα ἀπαρηγόρητα. Δὲν μ' ἐμελλε τόσο γιὰ τὸ ὅτι θάμεινα κουτσός, παρὰ γιὰ τὸ ὅτι θάχανα τὴν δουλειά μου.

Ἡ ἀτελειότητά μου δὲν εἶχε ὅρια. Σκεπτόμουν ν' αὐτοκτονήσω καὶ θὰ τὸ ἔκανα ἂν δὲν λυπόμουν τὴν Μάγια. Ὅταν πῆγα στὸ σπῖτι μου ἐπεριποιεῖτο, βέβαια, ὅλλὰ ὄχι μὲ τὴν θέρη πού ἐπεριμένα. Πιὺ συχνὰ ἔβλεπα τὰ μάτια της βουρκομένα κι' ἔφευγε χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῇ τίποτα.

Σιγὰ—σιγὰ ἄρχισαν νὰ σώνωνται καὶ τὰ χρήματά μας. Κι' ἦταν φανερό ὅτι πολὺ σύντομα θ' ἀντιμετώπιζαμε τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ὑπῆρχε καμμιὰ ἔλπιδα νὰ τὸ λύσωμε.

Φώναξα τὴν Μάγια καὶ τῆς ἐξήγησα τὴν κατάστασι. Ἐπερίμενα πὼς θὰ μοῦ ἔλεγε νὰ μὴ λυπᾶμαι, πὼς θὰ μὲ συμπονοῦσε, πὼς θὰ φροντίζε νὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ νὰ μοῦ δόσῃ θάρρος.

Ὅμως ἐκεῖνη μοῦ μίλησε μὲ τὰ πιὸ σκληρὰ λόγια.

— Ὡραία τὰ κατάφερες μοῦ φώναξε. Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε; Τῆς εἶπα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὑπομονή, πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ λυποῦν καὶ μάλιστα νὰ μοῦ μιλά μὲ τέτοιο τρόπο. Εἰς ἀπάντησιν ἐκεῖνη ἄρχισε νὰ μὲ βρίζῃ καὶ τὸλμησε νὰ πῇ πὼς θάμει πιά παρὰ τοῦτος κι' ἄχρηστος ἄνθρωπος στὴν κοινωνία. Ἡ καρδιά μου σπάρταξε ὥστόσο ἄκουσα τὰ βαρεὰ, χυδαῖα λόγια της, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῶ καθόλου. Ἀρχισα πῖν νὰ καταλαβαίνω, ὅτι ἡ Μάγια δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ. Κι' αὐτὸ τὸ κατάλαβα ἀκόμα καλλίτερον, ὁλοφάνερσ πιά, ὅταν πῆρα ἕνα γράμμα της ὅπου μοῦ ἔγραφε ὅτι μ' ἔγκα τολεῖται γιὰ πάντα! Ἀκολουθοῦσε κάποιον ἐραστὴ τῆς στὴ Μασσαλία.

Καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρο Βενόφσκυ, ἐγινε πάλι χαρούμενο.

— Νὰ γιατί θέλω νὰ μεθύσω, φώναξε, νὰ χαρῶ, νὰ τραγουδήσω! Δὲν βαρύνει! Καλλίτερα τώρα πού ἔφυγε! Τέτοια γυναῖκα εὐτυχῶς πού μ' ἔγκατέλειψε. Τὴν φώτισε ὁ Θεός!

Καὶ σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ, σέρνοντας τὸ κουτσό του τὸ ποδάρι. Καὶ φώναζε, κάθε τόσο: «Εὐτυχῶς! Μ' ἀπάλλαξε ὁ Θεός!»

Τὴν ἄλλη μέρα διάβασα στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ Πέτρος Βενόφσκυ, ἄλλοτε χορευτὴς στὴν αὐτοκρατορικὴ ὀπερα τῆς Πετρούπολεως, ἠὺτοκτόνησε!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

2333

ΑΪΧΑΜ

Θάλασσα, πικροθάλασσα και πικροχυματούσα... Θα ψάλλω το τραγούδι σου, όσο μπορώ πιο γλυκά κι' άρμονικά. Τι κι' αν κρυφά μέσα στ' ατέρμονα βάθη σου τὸ κορμί της αγαπημένης μου; Σ' αγαπῶ και θα ιπνώνω μπροστά στον γαλάζιο σου δακτύλο, μπροστά στην άπέραντη άγκαλιά σου.

Απ' τὸ πρωτὸ πού σε χαιδεύει ὁ μπάτης, ὡς τὸ βράδυ, πού σε δένει ὁ βουρῆς, κάθομαι μπροστά σου και σε καμυρώνω. Βουτῶ τὰ χέρια μου μέσα στους ἄφρονες σου κι' αφήνω τὸ βλέμμα μου νὰ πλανηθῇ σὰ πελάγη σου. Ὅμως ἄκουσε, θάλασσα και τὴν ιστορία της ἀγίτης μου. Θέ σου τὴν πῶ χωρίς ν' αφήσω τί ποτε πίσω, γιὰ νὰ μὲ συμπονεῖς και νὰ πιστολογήσῃς τὸ προσώπο μου μὲ δροσιά.

Ὡ! τί θεῖο δῶρο πού εἶναι ἡ ἀγάπη! Εὐτυχισμένος ὅποιος μπορεῖ και τὴν χαιρετᾷ! Ἔτσι κι' ἐγὼ εἶχα ἀγαπήσει. Ναί! ἐγὼ ὁ σφῶς, ὁ ἀνθρώπος πού σπατάλησε τὰ περισσότερα χρόνια του, σκιμνέμενος ἐπὶ νωστὰ βιβλία. Διαβάζα ὅτι τὸ ὄμμα του κόσμου θὰ τὸ παρυσίαση μπροστά μου, ὁ δὲ ἔρωτας, ὅτι αὐτὸς θὰ με πιρῇ στο μονοπάτι, πού φέρνει σὲν χαρὰ και τὴν ἀλήθεια. Κι' ἔτσι ἀγαπήσα τὴν Ἀϊχάμ, τὴν παιδοῦλα, πούναί πὶο κοκκινὴ ἀπ' τὰ ὀλοπόφυρα τριανταφυλλά και πὶο ἀσπρὴ ἀπ' τὰ κρίνα.

Ν μὲ αὖ πῶς ἡ Ἀϊχάμ θὰ θαυματούναν ἀπ' τὴν σοφία μου και θὰ μοῦδινε τὴν καρδιά της. Τῆς μιλοῦσα γιὰ τ' ἀπόκρυφα τοῦ σερεφάματος γιὰ τίς Βέδες, πού κάθε κεφάλαιο τους ξεσκεπάζει μπροστά μας και μιά πτυχὴ τῆς ζωῆς. Τίποτα. Ἡ Ἀϊχάμ μ' ἄκουγε μὲ προσοχή, ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαποῦσε.

Μιά μέρα μου τὸ εἶπε.

— Εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς ἀγαπῶ τὸν Σιγούστρι, τὸ παλληκάρὶ μὲ τὰ πλοῦσια σκουρὰ μαλλιά. Δὲν μπορῶ νὰ σὺν τὸ κρῖνω!

— Ὡ! πόσο μου στοίχισαν αὐτὰ τὰ λόγια!

— Ἀϊχάμ, μουρμούρισα, γιατί, δὲν μ' ἀγαπᾷς; Γιατί, ἀγαπᾷς τὸν Σιγούστρι; Πού ἔχει ἐκεῖνος τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου και πότε διάβαζε τίς Βέδες; Ἐκεῖνη γέλασε, μ' ἓνα γέλιο κρουστό και ἡλιό.

— Ἡ γυναίκα δὲν ἀγαπᾷ τὸ πνεῦμα, μου ἀπάντησε, ἀλλὰ τὸ σῶμα! Ἀγοπῶ τὸν Σιγούστρι γιατί εἶναι ὥρατος, ἐνῶ ἐοῦ εἶναι ἀσχημος και φαλακρός!

— Ὡστε, μουρμουρίσα, πὶο πὶο ἀξίζει τὸ σῶμα τὸ φθορτό, ἀπ' τὸ πνεῦμα τὸ ἀθάνατο;

Κι' ἡ Ἀϊχάμ, εἶχε στὰ χεῖλη τὴν ἀπάντησή της.

— Ναί! γιατί τὸ σῶμα μου χαρίζει τὴν χαρὰ πού δὲν μπορεῖ νὰ μου δώσῃ τὸ πνεῦμα.

Ἀϊχάμ! Ἀϊχάμ! πόσο παρξήγησε τὴν δύναμη τῆς σοφίας, πού ἀνέβάζει τὸν ἀνθρώπο ὡς τὸν Θεό!

Ὅμως τὴν Ἀϊχάμ τὴν ἀγαποῦσε, ἔξὸν ἀπὸ μένα κι' ἀπ' τὸν Σιγούστρι κι' ὁ Ἀξάμ. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ πὶο ἀνίκητος κι' ἀπ' τοὺς δυὸ μας, γιατί εἶχε τὸ χρῆμα. Ὁ ἄρχοντας Ἀξάμ ἦταν πὶο πλούσιος κι' ἀπ' τοὺς βασιληάδες τοῦ παρμυθίου κι' εἶχε μπριλλάντια και ρουμπίνια πού θαμπωνά με τὴν λάμψη τους και τὸν ἥλιο.

Ὁ πατέρας τῆς Ἀϊχάμ, δὲν πίστευε στ' αὐτιά του, ὅταν τοῦ εἶπε ὁ Ἀξάμ, πῶς θέλει νὰ πάρῃ τὴν κόρη του. Καὶ τοῦ τὴν ἔταξε μ' ἐνθουσιασμό.

Ὅμως ἡ Ἀϊχάμ δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ τὸν Ἀξάμ. Ἀγαποῦσε τὸν Σιγούστρι κι' ἀρνῆθηκε στὸν πατέρα της.

Ὁ πατέρας τῆς μανίωσε. Τὴν ἔπιασε ἀπ' τὰ μαλλιά και τῆς εἶπε μὲ ἄγριο και ἀπειλητικὸ τόνο.

— Ἡ θὰ παντρευθῇς τὸν Ἀξάμ, ἢ θὰ σὲ σκοτώσω! Ἡ θὰ γίνῃς νύμφη τοῦ ἀρχοντα, ἢ νύμφη τοῦ χάρου!

Τ' ἄκουσα αὐτὰ κι' ἡ καρδιά μου ἐσπάρξε. Ἀυτῆθηκα τὴν ἀγαπημένη μου, πού ὑπόφερε και σκέφτηκα ὅτι δὲν ἦταν ἀδύνατον

νὰ ξεχάσῃ τὸν Σιγούστρι. Ἀρκεῖ νὰ βᾶς ἀπ' τὴν μέση τὸν Ἀξάμ, πού τὸν ἔκανε πανίσχυρο τὸ χρῆμά του.

Πῆγα στὸν βασιλῆα τῆς χώρας και συκοφάντησα τὸν Ἀξάμ, λέγοντας πῶς ἤθελε μὲ τὸ χρῆμά του νὰ τοῦ πάρῃ τὸν θυρό, κι' ἐκεῖνος ἐπίστεψε στὰ λόγια ἐνὸς σοφοῦ. Μ' εὐχαρίστησε και μου πρόσφερε δυὸ παλλὰ βιβλία και διέτρε νὰ στείλουν στὴν ἐξορία τὸν Ἀξάμ. Κι' ἔτσι ὁ περὶφανος ἀρχοντας ἔχασε ὅλα του τὰ πλοῦτη και σὺρθηκε μακριά, γιατί τόλμησε ν' ἀγαπήσῃ τὴν Ἀϊχάμ. Τώρα δὲν ἔμεναν, παρὰ μόνο ὁ Σιγούστρι κι' ἐγὼ. Γι' αὐτὸ πῆγα στὸν πατέρα τῆς Ἀϊχάμ και ζήτησα τὴν κόρη του γιὰ γυναίκα μου.

Ἐκεῖνος εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν πρότασή μου, γιατί ἤξερε πόσο μεγάλη ἦταν ἡ σοφία μου.

— Ἡ κόρη μου θὰ γίνῃ δική σου, μου ἀπάντησε. Ἐσὺ, πού ἔχεις νὰ διαβάξῃς τὰ βιβλία και νὰ βγάξῃς τὸ ὑψηλὸ νόημα τους, κάνε και τὴν Ἀϊχάμ νὰ σ' ἀγαπήσῃ, γιατί στὸν θυρό τῆς ψυχῆς της κάθεται ὁ Σιγούστρι κι' ἀκόμα δὲν μπόρεσα νὰ τὸν διώξω ἀπ' ἐκεῖ.

Χαιροῦμαι.

— Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκα, μὰ ἐγὼ θὰ νικήσω τὴν ὁμορφιά τοῦ σγουρομάλλη παλληκαριοῦ. Νᾶσαι ἡσυχῇ!

Κάθε μέρα βοισκόμουν μὲ τὴν Ἀϊχάμ και τῆς μιλοῦσα γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Ὅλη τὴ δύναμη πού ἔχω στὸν λόγο, τὴν ἐξάντλησα, γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ ξεχάσῃ τὸν Σιγούστρι. Τίποτα δὲν κατάφερα!

— Τὰ μάτια τοῦ Σιγούστρι θὰ φωτίζον τὸ δρόμο μου, ὥστου νὰ πεθάνω.

Αὐτὰ μὲ ἔλεγε κι' ἀκόμα ἄλλα λόγια πού μαρτυροῦσαν πὶο πολὺ τὴν ἀφοσίωσή της στὸ ὥρατο παλληκάρι.

Σκέφτηκα πῶς ἔπρεπε νὰ καταφύγω πάλι στὸ ψέμμα και τὸν δόλο. Κι' ἔτσι ἔκανα νὰ διαδοθῇ ὅτι ὁ Σιγούστρι παντρευθῇ και τὸ ἄκουσε αὐτὸ κι' ἡ Ἀϊχάμ.

Τὸ κορμί της, τὸ ψηλὸ σὰν τὸ κυπαρίσσι, λῆξε και σωριάστηκε λιποθύμη χάμω.

Ὁ Σιγούστρι θ' ἀναπαύτῃ τὸ κεφάλι του στὰ στήθη μιάς ἄλλης γυναίκας;

Τὰ χεῖλη του θὰ λένε λόγια τρυφερά σὲ μιά ξένη; Ἦταν ἀβάσταχτο γιὰ τὴν Ἀϊχάμ. Καὶ δὲν ἄφηνε τὸ κλάμα.

— Βλέπεις; τῆς εἶπα, μόνο σ' ἀγαπῶ ἀληθινά, Γίνε, λοιπόν, ἐγὼ γυναίκα μου.

Δὲν μου ἀποκρίθηκε τίποτα. Τὴν ἄλλη μέρα μούλε ὁ πατέρας της, ὅτι δεχεται νὰ με παντρευθῇ.

Πόση ἦταν ἡ χαρὰ πού γένιζε τὰ στήθη μου. Πόση ἦταν ἡ ἀγαλλίασις πού πλημμύριζε τὴν ψυχὴ μου!

Ὅι γαμοὶ μας θὰ γινόνταν στὸ σπῆτι μου πού ἔγλειφε τὰ πόδια του ἡ θάλασσα.

Ἰέμισα τὰ δωματῖα μὲ ὅλων τῶν λογίων τὰ λουλούδια κι' ἔστρωσα χάμω χνουδωτὰ χαλιά. Ἀρώματα τῆς Ἀραβίας σκόρπισα στὴν ἀτμόσφαιρα κι' οἱ λαμπάδες τοῦ Βυθαίρα μού φωτίζαν τὸ δρόμο.

Μὰ ἡ Ἀϊχάμ, πού θέλησε νὰ με παντρευθῇ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Σιγούστρι, κατάλαβε ὅτι θάκανε μιά θυσία, μιά τρέλλα, πού δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀντῆξῃ. Κι' ἔπεσε ἀπ' τὸν ἔξω μὲ τὸ μονότονό της τὸ τραγούδι!

Ναί! ἡ γυναίκα πού ἀγαπῶ εἶναι θαμμένη μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἀπέραντο ὑγρὸ τάφο. Καὶ τὰ κύματα τῆς ψιθυρίζουνε στ' αὐτὸ τὸ αἰώνιο τραγούδι τοῦ θανάτου.

Ὡ! θάλασσα, Ὡ! πικροθάλασσα και πικροχυματούσα!

ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΘ ΤΑΓΓΟΡ

(ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΝΟΜΠΕΑ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΕΚΕΙΝΗΣ...

Σὸ μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς Ντίκνης στή καρόταν μιά εὐθυμὴ πύλα. Ἦταν ὁ ξακουστός ζωγράφος Φίννερ, ὁ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Στάκ, ὁ ἀρχαιολόγος Στρόφιν κι' ὁ Γάλλος χημικιστὴς Μπερτράν. Μιλοῦσαν γιὰ τὸν γάμο κι' ὅλοι εἶχαν μιά ἀνιότρεστη γνώμη, ἐπειδὴ ὅλοι ἦσαν παντρεμένοι. Κάποτε ὁ Φίννερ εἶπε:

— Ἐνα πᾶγμα μου προξενεῖ ἐτύπωση. Πῶς ὁ Μπερτράν, ἀπὸ δὲν εἶναι ἐναντίον τοῦ γάμου, δὲν φρόντισε, ὕστερα ἀπ' ὃν θάνατο τῆς γυναίκας του, ἀπὸ τὸν ὁῖον ἐπέρασε τόσος καιρὸς τώρα, νὰ ξαναπαντρευθῇ.

Ὁ Στρόφιν, χωρίς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ χρηματιστοῦ παρετήρησε.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπλοῦστατο, γιατί ὁ Μπερτράν ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴν γυναίκα του.

Ὁ Μπερτράν χαμογέλασε πικρά, ἔρριξε μιά ματιὰ στὴν παρ' αὐτοῦ και εἶπε:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν θέλησα νὰ ξαναπαντρευθῶ, γιατί ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν μιάς γυναίκας...

— Τῆς γυναίκας σου, φυσικά, παρετήρησεν ὁ Φίννερ.

Ὁ Μπερτράν κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, ἀπάντησε, μιά: ἄλλης γυναίκας. Αὐτῆς πού ἀγάπησα πραγματικά.

Στὰ πρόσωπα ὅλων ζωγραφίστηκε ἡ ἀπορία και ἡ ἐκπληξις. Καὶ ἐπειδὴ οἱ φλοιοὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς ἐξηγηθῇ δὲν τοῦ ἀνῆλθον.

— Κανείς ἀπὸ σᾶς δὲν ξέρεῖ ὅτι ἤμουν ἓνας πολὺ φτωχὸς νέος, ἀπὸ μιά ταπεινὴ οἰκογένεια, ἀρχισεν, λέγ. Ὁ πατέρα μου ἦταν παπουτῆς και κατάγομαι ἀπὸ ἓνα χωριό, πού βρῖσκεται κοντὰ στὰ Πυρρηναία. Τῇ Γαλλίᾳ τὴν ἄφησα ἀπὸ εἰκοσι χρονῶν, γιατί εἶσα μιά τυχοδιωκτικὴ φύση. Ἡρθ', ἐδῶ, μαζί με ἓναν Ἀγγλο φίλο μου, ὁ ὁποῖος μου ἔλεγε πῶς θὰ εὕρισκα στὴν Ἀγγλίαν τὸ κατάλληλο πλᾶσιον γιὰ νὰ ἐφαρμόσω τὰ φιλόδοξά μου σχέδια. Π ἀγμᾶτι κατῶρθωσα νὰ βρῶ δουλειὰ κι' ἤμουν εὐχαρῖστημένος ἀπὸ τὴν τυχὴ μου. Τὸ Λονδίνον μου φαινόταν ὥρατο κι' ἡ οὐκίχη του ἦταν κάτι πού προσεραμνοῦσαν ἀπὸ λυτὰ πρὸς τὸ σκοινὶ μου χαλαρῆρα.

Γνωρίστηκα μὲ ἀρκετὰς οἰκογένειες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν και ἡ οἰκογένεια ἐνὸς γέροντος χρηματιστῆ, ἀρκετὰ πλούσιον, τοῦ Ἑβάρτ.

Χωρὶς νὰ ντραπῶ καθόλου, ἐπωφελήθηκα μιάς προσκλησέως του και πῆγα στὸ σπίτι του, ὅπου μὲ δέχθηκαν μὲ μεγάλῃ εὐγένεια. Ἠλθε μάλιστα και ἡ μικρὴ κόρη τοῦ Ἑβάρτ, ἡ Βαρβάρα, πού μ' ἔκανε νὰ τὰ χάσω κριολε κτικῶς. Εἶχα ἓνα γλυκὸ πρόσωπο και τὸ κορμί της ἦταν σικτο-ἐμένο και λ γερὸ. Ὅταν πῆγα τὸ χεῖρ της γιὰ νὰ τὴν χαιρετήσω νὰ φύγω, τὸ ἔσφιξα τόσο πολὺ μέσα στο δικό μου, ὥστε ἐκεῖνη βιάστηκε νὰ τὸ ἀποσπῇ.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω. Εἶχα ἐρωτευθῇ τὴν Βαρβάρα κι' ἔκανα καθημερινῶς βόλτες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους γιὰ νὰ τὴν βλέπω στὸ παράθυρο, ἢ στὸν κήπο.

Μιά μέρα πού τὴν διέκρινα νὰ κόβῃ τριαντάφυλλα, πλησίασα τὰ κάγκελα τοῦ περιτοιχίσματος και τὴν χαιρέτησα.

Αὐτὴ μὲ χαμογέλασε κι' ἤρθε κοντὰ μου. Πῆρε ἓνα ὥρατο τριαντάφυλλο και μου τὸ πρόσφερε.

— Γιὰ νὰ με θυμᾶστε, εἶπε.

Ἐπίασα τὸ τριαντάφυλλο, τὸ φίλησα κι' ἀπάντησα.

— Μὰ ἐγὼ θὰ σᾶς θυμοῦμαι πολὺ περισσότερο, ἀπὸ ὅσο διαρκεῖ ἡ ἐφήμερη ζωὴ ἐνὸς λουλουδιοῦ. Θὰ σᾶς θυμᾶμαι γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ!

Ἐκεῖνη ἄφησε ἓνα ἡχηρὸ γέλιο, μούσφιξε τὸ χεῖρ και χά'ηκε μέσα στὸν κήπο.

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς. Τὰ βλέμματα, πού μου ἔρριχνε τὸ πεντάμορφο κορίτσι, μαρτυροῦσαν πῶς μ' ἀγαποῦσε. Κάποτε πού τὴν εἶδα στὸν κήπο της εἶχε και τὸ θάρρος νὰ μου στείλῃ μὲ τὰ χέρια της ἓνα

φίλι, πρᾶγμα πού μ' ἔκανε νὰ πάω τὴν ἀπόφαση νὰ τῆς γράψω.

Τῆς ἔστειλα ἓνα ἔρμὸ γράμμα και τῆς μιλοῦσα γιὰ τὴν ἀρρεστη φλόγα τοῦ ἔρωτά μου και γιὰ τὴν ὁμορφιά της, πού μὲ κρατοῦσε σκλάβο της. Ἐκεῖνη μὲ ἀπάντησε και μου ὤριξε ραντεβό.

Βρεθήκαμε μόνοι ἔξω κι' ἐκεῖ ἀφήσαμε τίς ψυχές μας νὰ μιλήσουν. Ἀνταλλάξαμε τὰ πὶο θερμὰ φιλιά κι' ὠρμιστήκαμε ὅτι τίποτα δὲν θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Κι' ἀπὸ τότε συναντάμεθα κάθε μέρα και πλέκαμε τὰ πὶο χρυσὰ δένδρα γιὰ μιά μελλοντικὴ ἐνωσή μας.

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπ' τὸ Λονδίνον. Ἡ δουλειὰ μου μὲ καλοῦσε στὴν Βομβάη και δὲν μπορούσα ν' ἀποφύγω τὸν χωρισμό.

Ὅταν τὸ ἀγγεῖο στὴν Βαρβάρα, τὰ δάκρυα ἔτρεχαν σὶν ποτάμια στὰ μαγουλά της. Ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ τὴν ἐτρόμαξε και φοβῆταν μήπως τὴν ξεχάσω. Τὴν κατήσυχασα και τῆς ἔδωσα τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τῆς ἔγραφα ὅσο μποροῦσα πὶο συχνὰ και θὰ τῆς μιλοῦσα γιὰ τὴν ἀγάπη μου κι' τὴν νέα ζωὴ μου.

Ἐκεῖνη δὲν παρηγορήθηκε. Καὶ τὸ πρῶτο γράμμα πού ἔλαβα στὴν Βομβάη ἦταν γεμιστὸ πόνθ και σπαραγμό.

Τῆς ἔστειλα μιά ἀνάλογη ἀπάντησιν και περιμένα τὴν καινούργια ἐπιστολή της. Πέρασε ἓνας μῆνας, πέρασαν δυὸ, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα γράμμα. Ἀπελπισμένος ἔστειλα κάθε ἑβδομάδα, σχεδόν, ἐπιστολές, ἀλλ' ἔμεναν ὅλες χωρὶς ἀπάντησιν.

Τελείωται σκέρθηκα. Δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά! Μὲ ἔχασε! Κι' ἦταν αὐτὸ ὁ Βουισκόμουν, τόσο πολὺ μακριὰ της κι' αὐτὴν τὴν περισοῖχιζαν τόσοι νέοι, πού θαύμαζαν τὴν ὁμορφιά της! Πού νὰ θυμῶν τὸν φτωχὸ, τὸν ἀτιμωμένο;

Πέρασαν δυὸ, τρία χρόνια κι' ἡ Βαρβάρα δὲν μου ἔδωσε κανένα ση εἰς ζωῆς.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μὲ εἶχε ἀγαπήσει μιά ἐκατομμυριοῦχος Ἰταλίς, πού βοισκόταν κι' αὐτὴ μόνῃ στὴν Βομβάη. Στὴ διάσκεψιν ἐνὸς ταγκῶ μούκανε μιά μέρα πρόταση γάμου και τὴν δέχτηκα.

Παντρευθήκαμε και γίγισα πῖσω στὸ Λονδίνον, πλούσιος πιά, μαζί με τὴν ἐκατομμυριοῦχο γυναίκα μου κι' ἀρχισα χρηματιστηριακὴς ἐπιχειρήσεις.

Τὴν Βαρβάρα δὲν τὴν εἶχα συναντήσῃ πούθενά κι' ἤμουν πολὺ στενοχωρημένος γι' αὐτὸ. Μιά μέρα ὅμως τὴν ἀντίκρισα στὸ δρόμο. Ἦταν βιαστικὴ κι' ἴταν ὡς ἀτελήφθῃ ἔμεινε ἀναυδῇ.

Στάθηκε ὁ ἓνας ἀπέναντι στον ἄλλον γιὰ πολλὴ ὥρα, ὥστε νὰ μποροῦν ν' ἀρθρώσουν τὰ χεῖλη μας ὥστε μιά λέξη. Τέλος συνήλθα.

— Ἐσὺ! Βαρβάρα! ἐσὺ! Μὰ ἔχεις παντρευθῇ; Τὸ πρόσωπό της τοῖ σκίσε ἓνα νέος ὄργης.

— Ὁχι! μὴ ἀπῆντησε. Δὲν σοῦ ἐμοίσα!

— Τότε γιατί δὲν μούγραφες; τὴν ρώτησα, σοῦ ἔστειλα τόσα γράμματα!

— Ἄς ψέματά! μου ἀπάντησε θυμωμένη. Σοῦ ἔστειλα πάνω ἀπὸ ἑκατὸ γράμματα και δὲν μου ἀπάντησες οὔτε λέξη! Ἡ δικαιολογία σου εἶναι πολὺ συνήθισμένη, φίλε μου!

Καὶ ἔφυγε δίχως νὰ με χαιρετίσῃ.

Τὸ μυστήριον τῶν λόγων της μὲ τὸ ἀτεκάλυψε ἡ γκουβερνάντα της, πού τὴν εἶχα πάρει στὴν ὑπηρεσία μου. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της ἔμαθε τίς σχέσεις μας και γιὰ νὰ τὴς διαζύχῃ ἐρήρωσε αὐτὸν ὁ σατανικὸ σχέδιο. Ἀφῆσε μόνο ἓνα γράμμα νὰ μου στείλῃ ἡ κόρη του και τὰ ἄλλα τὰ ἔξαφάνισε, καθὼς και τὰ δικὰ μου πού ἔστειλα. Κι' ἡ Βαρβάρα νόμισε πῶς τὴν εἶχα ξεχάσει.

Σὲ λίγον καιρὸ, πέθανε ἡ γυναίκα μου. Τὴν ἔκλαψα πολὺ. Ἀλλὰ κι' ἡ Βαρβάρα, πού τὴν εἶχε κτυπήσει βαρεῖα ἡ ἀπογοήτευσις κι' ἡ πίκρα, προσεβλήθη ἀπὸ φυματίωση κι' ἐσθῆσε σιγὰ σιγὰ, σ' ἓνα σανατόριο τῆς Ἑλβετίας. Τὰ τελευταῖα τῆς λόγια, ὅπως ἔμαθα, ἦταν ἓνα πικρὸ παράπονο γιὰ μένα. Δὲν πίστεψε τίς δικαιολογίες μου, ἀν και τῆς ἐξήγησα μ' ἓνα μεγάλο μου γράμμα τὴν ἀλήθεια.

— Νά, γιατί δὲν ξαναπαντρεύτηκα και ζῶ ἀκόμη μὲ τὴν ἀνάμνησιν ἐκεῖνης.

ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

2835

Στὴ διάσκεψιν ἐνὸς ταγκῶ μούκανε πρόταση γάμου

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ

Υστερα από δέκα πέντε χρόνια που πέρασαν από τότε ή Δώρα Κάρσον είχε πιά την πεποίθηση πως όλα έτάφησαν και ξεχάστηκαν. Να όμως που ηπατήθη γιατί το παρελθόν ξαναζωντανέψε μπροστά της, με τη πιο φρικική μορφή του.

Εκείνη την ημέρα, επέτειο του γάμου των, ή Δώρα και ο Ζώρς είχαν αποφασίσει να την περάσουν μόνοι των. Αργότερα όμως τους ήλθε μια πρόσκλησις σε γεύμα από την λαίδη Κλάρα Ίνραϊντ, την μητρούα του Ζώρς και δεν μπόρεσαν να μὴν την δεχθούν.

Η καμαριέρα της λαίδης Κλάρας, όταν ξεφθασαν εκεί, συνώδευσε την Δώρα στην γκαρνταρόμπα των κυριών. Και ενώ ή Δώρα, αφού ξφτιαξε λίγο τα μαλλιά της, ήταν έτοιμη να βγῇ, μπήκε ή α λ λ η.

— Σεις εδώ ; είπε με έκπληξη. — Π Δώρα, την εκύτταξε για μερικές στιγμές όπως κυτάζουν ένα φάντασμα, με την τρομάρα του φόβου και την απελπισία στην καρδιά γιατί ή παρουσία εκείνης της γυναίκας εσήμαινε τη καταστροφή της ζωής που είχε κατορθώσει να δημιουργήση. Η Ρίτα Μαρτίν, ή α λ λ η ενεργούσε μεθοδικά, σ' όλες τις πράξεις της, ήταν μια γυναίκα πολύ επικίνδυνη, που δεν θα της έφείδετο.

— Σεις ! επανέλαβε εκείνη με περιφρόνηση.

Η Δώρα, όρη σάν πεθαμένη,δεν κατώρθωσε ν' απαντήσει. Τῆς φαινόταν πως ό κόσμος γκρεμιζότανε γύρω της. Σ' λίγη ώρα ό Ζώρς θα τα μάθαινε όλα.Θα μάθαινε πως αυτή που γαπούσε με τόσο πάθος ήταν...

Τῇ στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ή λαίδη Ίνραϊντ.

— Ω, Δώρα, πως είσαι ; Και σεις Ρίτα ; Να ή γυναίκα του Ζώρς που ήθελα να σου γνωρίσω.

Η Ρίτα έπροχώρησε, χαμογελώντας και ή Δώρα ανατρίχιασε. Ήταν μπροστά της ή φοβερή αποκάλυψις, που θα κατέστρεφε για πάντα τη ζωή της. Η Ρίτα όμως της έδωσε τὸ χέρι. Οί δυο γυναίκες, που τόσο μίσος είχαν στη καρδιά τους, εκυττάχτηκαν στά μάτια.

— Η λαίδη Κλάρα μου έχει μιλήσει πολλές φορές για σās. Κι' από καιρό επιθυμούσα να σās γνωρίσω, αλλά μένατε με τὸν άνδρα σας στο εξωτερικό, δέν είν' αλήθεια ; Απελαμβάνανε την ευτυχία σας !

Στό χαμόγελο της Ρίτας υπήρχε τὸ μίσος. Η Δώρα έννοιωθε πως την έπαιζε όπως ό γάτος τὸ ποντίκι.Στην κατάλληλη στιγμή θα την κυτοῦσε θανάσιμα.

— Αφ' ότου, παντρευτήκαμε, τα ξειδεύαμε πάντα, βρήκε τη δύναμη να πῇ ή γυναίκα του Ζώρς. Τώρα όμως, σταματήσαμε τὰ ταξίδια μας.

Οί τρεις γυναίκες βγήκαν από την γκαρνταρόμπα συζητώντας ζωηρά και κατευθύνθησαν πρὸς την τραπεζαρία.

Η βραδυά ήταν μάλλον ψυχρή και μετά τὸ γεῦμα μαζεύτηκαν όλοι γύρω από τὸ τραπέζι. Ο κύριος Οράτιος, ό ιδιοτροπὸς σύζαγος της λαίδης Ίνραϊντ, ό σερ Χάρου Νιούν, ό παλιός φίλος του Ζώρς που φαινόταν πως συμπαθούσε τη Ρίτα,και αρκετοί φίλοι. Όταν ό Ζώρς κι' ή Ρίτα συναντήθηκαν ή Δώρα νόμισε πως ό σύζυγός της θα ταράσσετο, θ' άνεγνώριζε τη γυναίκα για την όποian ή κοινωνία μιλούσε με τόση συμπάθεια κατά την έποχή της φρικῆς τραγωδίας. Η Δώρα υπέφερε φοβερά κι' όμως κατώρθωνε με κόπο, να κρύβῃ την ανησυχία της. Η Ρίτα, κάθε τό-

Ε. ΣΕΡΥΜΣΑΟΥΑΡ

σο, την κυτοῦσε, χαμογελώντας. Περίμενε ίσως, την κατάλληλη στιγμή για να μιλήσῃ.

Η αῖθουσα ήταν στο μισοσκόταδο, γιατί φωτιζότανε μόνον από την φωτιά του τζακιού, ενώ στη καρδιά της Δώρας υπήρχε τώρα μιὰ φλόγα που θα της κατέστρεφε τη ζωή της.

— Πως τελείωσε ή υπόθεσις Λά Βέρον ; ρώτησε για μιὰ στιγμή ή Ρίτα. Μήπως αθώωσαν εκείνη τη γυναίκα ;

— Ναί, ατήντησε ό κύριος Οράτιος. Ήταν ωραία και οί δικασταί δέν την κατεδίκασαν. Η συνθησισμένη ιστορία.

— Καμμιά φορά όμως καταδικάζουν, απήντησε ή Ρίτα κυτάζοντας στά μάτια τη Δώρα. Για ό θυμηθῆτε την υπόθεση Μιλτσέστερ. Τότε την ωραία εκείνη την κατεδίκασαν.

— Και τί είχε κάνει λοιπόν ; ρώτησε ή λαίδη Ίνραϊντ.

— Εσκότωσε τὸν άνθρωπο που την αγαπούσε.

— Ω ! ξεφώνησε ή ήλικιωμένη κυρία. Μά δέν είχαμε μιὰ τέτοια υπόθεση και πρὸ ενός έτους ;

Η Δώρα έννοιωσε να την περιβρέχῃ κρύος ιδρώς. Όταν ή Ρίτα θα τελείωνε την αφήγησή της, ή ζωή της θα είχε σβύσει άνεπανόρθωτα.

— Ναί, απήντησε ή Ρίτα. Η υπόθεσις όμως Μιλτσέστερ έγινε πρὸ πολλῶν ετών. Θυμώσαστε πότε έγινε, κυρία Κάρσον ;

Η Δώρα προσπάθησε ν' απαντήσει, αλλά δέν τὸ κατώρθωσε. Αν θυμόταν ; Ποτέ δέν θα μπορούσε να ξεχάσει εκείνη τη φρικῆς τραγωδία !

— Πρὸ δέκα πέντε χρόνων, απήντησε άντ' αὐτῆς ό Ζώρς.

— Επρόκειτο και τότε για μιὰ γυναίκα που σκότωσε τὸν άρραβωνιαστικό της, αλήθεια ; ρώτησε ή λαίδη Ίνραϊντ.

— Ναί, απήντησε ή Ρίτα. Πρὸ τὸν πήρε από την άγκαλιά μιὰς άλλης γυναίκας κι' ύστερα τὸν σκότωσε χωρίς πόνο. Η Μαίρη Ντόμψον ήταν ωραία νέα και γι' αυτό εσώθηκε από την καρμανιόλα.

— Εχω πάντα τη γνώμη πως οί δικασταί δέν την έξήτασαν κατά βάθος την υπόθεση αυτή, παραετήρησε ό Ζώρς. Κι' εσεις ;

— Φαίνεσθε πως θυμώσατε πολύ καλά την υπόθεση, δεσποινίς Ρίτα Μαρτίν, διέκοψε ό κύριος Οράτιος. Θά μπορούσατε να μάς την διηγηθῆτε ;

Η Δώρα πάγωσε. Η τόσο ήρεμη εκείνη συζήτησις αποτελούσε γι' αυτή σωστό μαρτύριο. Μά θα τελείωνε πολύ σύντομα, γιατί ή α λ λ η έτοιμαζόταν να μιλήσῃ.

— Τὸ έγκλημα διεπράχθη πρὸ δέκα πέντε χρόνων—άρχισε να διηγῆται ή Ρίτα. Ο Μπερτράν Μιλτσέστερ ήταν έτοιμος να παντρευτῇ μιὰ γυναίκα που αγαπούσε. Οί δυο άρραβωνιασμένοι έπλεαν στην ευτυχία, όταν παρουσιάστηκε άνάμεσά τους ή Μαίρη Ντόμψον. Αυτή ήθελε να παντρευτῇ τὸν Μιλτσέστερ, γιατί ήταν ωραίος νέος και πλούσιος.

— Και πολύ παληάνθρωπος ! προσέθεσε ό Ζώρς.

— Όχι ! διεμαρτυρήθη ή Ρίτα. Ήταν ένας σωστός ιππότης. Η Ντόμψον ήταν πολύ έξυπνη και έκανε τὸ πᾶν για να τὸν τραβήξῃ από την άρραβωνιαστικιά του και να τὸν παντρευτῇ.

— Ποιά ήταν ή άρραβωνιαστικιά του ; ρώτησε ό Ζώρς.

— Μια κοπέλλα... που έτυχε αργότερα να την γνωρίσω—απῆντησε ή Ρίτα, Ήταν από καλή οικογένεια. Τὸν αγαπούσε πολύ και βιαζόταν να παντρευτῇ τὸν άνθρωπο που αγαπούσε. Ωρίσθη

ό γάμος τους. Άλλά τὸ βράδυ της παραμονῆς, ή Ντόμψον έκάλεσε στο σπίτι της τὸν Μιλτσέστερ, όπως άπεδείχθη στη δίκη. Κανείς όμως δέν έμαθε ούτε θά μάθῃ τι συνέβῃ τότε. Τὸ γεγονός είναι πως ή φτωχή άρραβωνιασμένη την ήμερα των γάμων της έμαθε πως ό μέλλων σύζυγός της είχε πεθάνει.

— Η α λ λ η... τὸν είχε σκοτώσει ; ξεφώνησε ή λαίδη Ίνραϊντ.

— Μάλιστα. Την συνέλαβαν, ενώ προσπαθούσε να φύγῃ από τὸν κῆπο.

— Γιατί δέν την κατεδίκασαν εἰς θάνατον ; ρώτησε ό Νιούν.

— Η κατηγορουμένη εἶπε πως δέν ήξερε ότι ήταν γεμάτο τὸ πιστόλι κι' ότι ήμύνθη για την τιμή της. Οί δικηγόροι της έπλασαν μιὰν ιστορία, που δέν είχε όμως βάσεις. Ο Μιλτσέστερ, σύμφωνα μ' αὐτήν,την παρακολουθούσε από καιρό. Έκείνο τὸ βράδυ πήγε στο σπίτι της. Την βρήκε στην έξοδο και της εἶπε πως ή άρραβωνιαστικιά του ήξερε τὸ πάθος του, αλλά δέν ήθελε να χωρίσουν. Αυτὸς έπέμεινε να την πείσῃ να φύγουν και την άγκάλιασε. Φοβισμένη, δῆθεν, ή νέα, έβγαλε από την τσάντα της τὸ πιστόλι τοῦ άδελφοῦ της, που της είχε παραγγείλει εκείνος να τὸ πᾶν στη λέσχη γιατί θα πήγαινε εκδρομῇ και τὸ πρότεινε μόνο για άπειλή. Τῆς ξεφύγε όμως ένας πυροβολισμός κι' έτσι σκοτώθηκε ό Μιλτσέστερ. Ωραία δικαιολογία δέν είν' έτσι ;

— Κι' οί δικασταί θα την έθωώρησαν όπωςδήποτε ένοχο, δέν είν' έτσι, ρώτησε ό Νιούν.

— Ναί, αλλά έπειδή ή υπόθεσις παρουσιάσθη έτσι τεχνικά και ή κατηγορουμένη ήταν τόσο νέα και τόσο ωραία έγλύτωσε τη ζωή της με δέκα χρόνια φυλακή μανάχα. Δέκα χρόνια ! Αλήθεια, κυρία Κάρσον ;

Η Δώρα δέν απήντησε. Εἶχε μισόκλειστα τὰ μάτια της και φαινόταν πως έβλεπε ακόμη τὸς τοίχους τοῦ κελλιού της και τὰ σίδερα τοῦ παραθύρου της.

Ξαναζούσε, εκείνη τη στιγμή, όλες τις ταπεινώσεις που δέχτηκε τότε.

— Όλος τυχαίως—έξακολούθησε ή Δώρα—τελευταίως έμαθα κάτι γι' αὐτήν. Όταν βγήκε από τη φυλακή,κληρονόμησε κάποιον συγγενῇ της κι' έφυγε για τὸ εξωτερικό. Εκεί γνώρισε κάποιον κύριο και,κατωρθωσε να τὸν παντρευτῇ.Ο σύζυγός της όμως δέν ξέρει τίποτε.

— Κι' αν τᾶξερε όλα ; ρώτησε, ό κύριος Οράτιος.

— Δέν ξέρει τίποτε, σās λέγω. Επανελάβε ή Ρίτα. Τί πρέπει να γίνῃ σ' αυτή την περίπτωση ; Δέν είναι σωστό να τὰ μάθῃ όλα, αὐτὸς ό αθῶος ;

— Δέν είναι σωστό να δυσφημισθῇ ένα άτομο, παρατήρησε ό Ζώρς, χωρίς να υπάρχῃ ανάγκη.

— Μά εκείνη ή γυναίκα είναι πάντα επικίνδυνη...

— Δέν συμφωνῶ μαζί σας, την διέκοψε ό Ζώρς, ενώ της προσέφερε ένα τσιγάρο. Εχω τη γνώμη πως δέν άπεκαλύφθη ή αλήθεια της υποθέσεως Μιλτσέστερ κατά τη διάρκεια της δίκης.

— Ας σ' ακούσουμε λοιπόν, Ζώρς. Εἶπε ό κύριος Οράτιος.

— Πρὸ πάντων, ό Μιλτσέστερ ήταν ένας σωστός παληάνθρωπος. Η άρραβωνιαστικιά του δέν άξιζε περισσότερο απ' αὐτόν.

Ήταν πλούσιος κι' εκείνη τὸν παντρευόταν γι' αὐτὸν τὸν λόγο. Δέν τὸν αγαπούσε και γνώριζε με ποιὸν άνθρωπο είχε να κάνῃ.

— Δέν είν' αλήθεια ! διεμαρτυρήθη ή Ρίτα, πούχει γίνει κα τάχλωμα. Γνώρισα την άτυχη κοπέλλα και σās λέγω πως υπέφερε πολύ.

— Ναί. Υπέφερε γιατί τὰ σχέδιά των άνετράπησαν. Ήθελε να ζῇσῃ τη ζωή τοῦ μεγάλου όσμου. Ήξερε πως ό άρραβωνιαστικός της παρακολουθούσε από καιρό την Μαίρη Ντόμψον. Ήξερε πως ή Ντόμψον περιφρονούσε τὸν Μιλτσέστερ. Στη δίκη έδειξε όλο της τὸ μίσος.

— Μά δέν είν' αλήθεια οὐτά ! διεμαρτυρήθη ή Ρίτα κυττά-

— Η συντήρησις της Σκώτ λανδ Γυάινδ άπαιτεῖ 2800000 λίρες τὸν χρόνο.

— Τὸ ἴχνυ τοῦ Άγγλου ξερευνητοῦ Μόνταγκιου,ό όποιος έπescήφθη τις νοτιοαφρικανικές ζούγκλες έχάθησαν όριστικῶς. Ο Μόνταγκιου ήθελενά κάνῃ τις ξερευνήσεις του χωρίς ἰθαγενεῖς οδηγούς και πλήρωσε με τη ζωή του την τὸλμη του.

— Ένας μαθητῆς σ' ένα Κολλέγιο της Νιουκάστελ, που έπαιζε με τὸ περιστροφικό του πατέρα του, έσκότωσε τρεις συμμαθητάς του, από αἰφνίδιες έκπυρσοκροτήσεις τὸν περιστρόφου.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

ζοντας έκπληκτη τὸν Ζώρς.

— Σās διαβεβαιῶ πως είν' όλα αλήθεια ! Ο Μιλτσέστερ ήταν ένας παληάνθρωπος που εξαπατούσε τις άπειρες κοπέλλες. Ακριβῶς τη τελευταία ήμερα της δίκης μετεφέρθη έτοιμοθάνατη στο νοσοκομείο μιὰ νέα που την παρέσυρε ένα αυτοκίνητο. Η φτωχή, πρὶν ξεψυχήσῃ, έξωμολογήθηκε σε μιὰν αδελφή τοῦ Έλέους, νοσοκόμο. Ο Μιλτσέστερ, την είχε καταστρέψει και συνδύαζοντας την υπόθεση της Ντόμψον, είδοποίησε τὸς δικηγόρους της. Εφθασαν όμως αργά. Η νέα είχε πεθάνει, χωρίς να πῇ τὸνὸμά της.

— Κοί γιατί ή υπεράσπισις δέν μίλησε ; ρώτησε απότομα ή Ρίτα.

— Γιατί δέν είχε θετικές αποδείξεις. Αν συνεδύαζε τὸ νέο τὸ έγκλημα με την υπόθεση, μάλλον θα έπεβάρυνε την κατηγορουμένη. Οί δικηγόροι μίλησαν στην άρραβωνιαστικιά τοῦ νεκροῦ, αλλά δέν κατώρθωσαν να της άποσπάσουν τὸ μυστικό της.

Η Δώρα κυτοῦσε τώρα τὸ σύζυγό της, σάν ένα άγγελὸ που ήλθε να την βγάλῃ από τὰ βάθη τοῦ Άδου στο φῶς της ήμέρας.

— Η έκδοχή σας είναι αβάσιμη, κύριε Κάρσον ! εἶπε ή Ρίτα. Όλα αὐτά που εἶπατε είναι υποθέσεις.

— Πιθανόν. Αλλ' όμως για ένα πράγμα εἶμαι βέβαιος, ότι ή Μαίρη Ντόμψον, σκότωσε χωρίς να τὸ θέλῃ. Υπεράσπιζε τη τιμή της.

— Αν ένθυμούμαι καλά,—διέκοψε ό κύριος Οράτιος—ένας από τὸς δικηγόρους, ένας πολὺ νεαρός, έδήλωσε κατηγορηματικά πως ύστερ' από την καταδίκη της δέν θα έξσκοῦσε πιά τὸ εἶπάγγελμά του. Κάνω λάθος ;

— Όχι, είν' ακριβῶς έτσι—έπεκύρωσε ό Ζώρς. Θεωρούσε τόσο αθῶα την πελάτιδά του, την υποστήριξε της όποιας άνέλαβα έξ επαγγέλματος, ώστε νόμισε ότι κατεδικάσθη διότι δέν την υπερίσπισε όπως έπρεπε. Ήταν πλούσιος, έξ άλλου και δέν είχε ανάγκη...

Η Ρίτα κύτταξε τη Δώρα ίσως με πιο πολὺ μίσος από πρὶν. Ένοιωθε πως είχε χάσει τὸ παιγνίδι γιατί ή δημόγυρις υπερίσπιζε την Μαίρη Ντόμψον. Δέν ήταν άλλως τε ή κατάλληλη στιγμή να φανερώσῃ ότι ή Ντόμψον βρισκόταν εκεί κοντά του μ' αλλο δνομα.

— Ο καθένας μπορεί να έχῃ τη γνώμη του ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Περιωρίστηκε να πῇ. Και σεις δέν μπορείτε να ξερετε περισσότερα από μάς !

— Με λυτέ αυτό, απήντησε ό Ζώρς αλλά είναι δυνατόν να ξέρω περισσότερα απ' ό,τι σεις πιστεύετε. Γιατί εγὼ ήμουν τότε ό νεαρός δικηγόρος εκείνος που παρητήθη τοῦ επαγγέλματός του γιατί δέν κατώρθωσε να πείσῃ τὸς δικηγόρους για την αθώότητά της πελάτιδός του.

Ο Ζώρς γύρισε κι' εἶπε στη γυναίκα του.

— Θέλεις να φύγωμε αγαπητῇ μου ;

Η Δώρα σηκώθηκε, σάν σε όνειρο κι' αργότερα, μέσα στο αυτοκίνητο που τὸς μετέφερε στο σπίτι τους, μουρμούρισε στὸν σύζυγό της.

— Ποτέ δέν θα τὸ φανταζόμουν, Ζώρς. Σῦ ; Ήσουν σῦ ό συμπαθητικὸς εκείνος νέος που με υπερίσπισε ; Κι' έχει αλλάξει τόσο, λοιπόν ; Και εἶπε πρὸ όλίγου...

— Εἶναι ή επέτειος τοῦ γάμου μας, αγαπημένη μου, της εἶπε σφίγγοντας την στην άγκαλιά του με πάθος. Τὸ παρελθὸν έσβυσε πιά.

— Για πάντα ; ρώτησε ή Δώρα με φοβισμένο βλέμμα.

— Για πάντα αγαπημένη μου...

Ε. ΣΕΡΥΜΣΑΟΥΕΡ

— Η μεγαλύτερη πλατεία τοῦ κόσμου θα κατασκευασθῇ στην Χριστιανία της Νορβηγίας και θα έχῃ περιφέρεια 50 χιλιομέτρων.

— Ο Έλβετὸς Μπερτράν εχει κερδίσει μόνο από κούρσες 900000 φράγκα. Διατείνεται ότι δέν έχασε ποτέ στην ζωήν του.

— Ο βασιλεὺς της Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ είναι ένας από τὸς καλύτερους σκαπαντας που υπάρχουν στην Εβρώπη.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

— Η άμερικανική εφημερίς «Ήλιος» της Νέας Υόρκης πληρώνει ήμερησίως στους συντάκτας της 60000 δολάρια.

— Ο Έβραῖος Μπέργκφορ άνεκάλυψε ένα τύπο ρολογιού, που κουρδίζεται μόνο μιὰ φορά τὸν χρόνο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Οι φλόγες ύψωνόνταν όρμητικώς. Το σπίτι του Φερνάντο καίγεται, σαν πυροτέχνημα. Κόσμος πολλός είχε συγκεντρωθή γύρω κι' ο ίδιος στεκόταν σ'ε μιά γωνιά κι' εκύτ'αζε σαν χαμένος την πυρκαϊά, που δεν μπορούσε να την συγκρατήσει τίποτα.

Ήταν φοβερό. Οι φλόγες δεν κατέφταναν το σπίτι μόνο του Φερνάντο, αλλά και τη γυναίκα και το παιδί του. Ήσαν κλεισμένοι μέσα στο δωμάτιό τους και κανείς δεν μπόρεσε να τους σώσει.

Κάλεσαν τον Φερνάντο στην άστυνομία και του υπέβαλαν μερικώς τυπικές ερωτήσεις. Δεν ήξερε πώς προεκήληθη η πυρκαϊά. Και δεν μπορούσε να καταλάβει, γιατί η γυναίκα και το παιδί του, δεν καίωσαν να σωθούν. Τα λόγια του ήσαν μισά και συγκεχυμένα κι' ο πόνος ήταν ζωγραφισμένος στο πρόσωπό του.

—Με χτύπησε πολύ σκληρά η μοίρα, έλεγε σαν να παραμιλούσε, πολύ σκληρά. Και τώρα έμεινα στον κόσμο μονάχος.

Όλοι σεβάστηκαν το παραγμό του και μάταια δοκίμασαν να τον παρηγοήσουν.

—Ο πόνος μου δεν γιατρεύεται με λόγια! τους απάντησε. Κι' είναι τόσο μεγάλος, ώστε κανείς δεν μπορεί να τον φαντασθή.

**

Πέρασαν πολλά χρόνια. Ο Φερνάντο άρρώστησε βαρεια και όταν βρισκόταν στα τελευταία του, αίσθανθηκε την άκατανίκητη ανάγκη να εξομολογηθή. Να! Ήθελε να εμπιστευθή το μυστικό, που του κείγεται στή θύρα. Ήθελε να πη το κριμά του. Κάλεσαν ένα παπά κι' ο Φερνάντο, όταν έμεινε μονάχος μαζί του άρχισε να του λέει με σβυσμένη φωνή.

—Είμαι, παπά μου, ένας άμαρτωλός άνθρωπος. Ένας χαμένος. Ξέρω πως δεν θα μού δώσει την εύχή σου, όταν σου πω το κριμά μου. Μα δεν μπορώ να σου το κρύψω.

Ήμουν νέος, τότε, με την ψυχή γεμάτη όνειρα και έλπίδες. Όλος ο κόσμος χαμογελούσε μπροστά μου και νόμιζα πως δεν υπήρχε ο δόλος κι' η κακία. Ήμουν τόσο άφελος.

Ο πατέρας μου, που ήταν αρκετά πλούσιος, φρόντισε να με σπουδάσει κι' όνειρευόταν να μού βρῃ μιά όμορφη και τίμια γυναίκα, να με παντρεύει. Εγώ είχα ριχτεί στις διασκεδάσεις και νόμιζα πως δεν θα παντρευόμουν ποτέ, πράγμα που δεν τό-κρυβα κι' από τον πατέρα μου κι' αυτό τον λυπόυσε πολύ.

Μιά μέρα συνήντησα ένα παλιό μου φίλο, που λείπε με την οικογένειά του, στο έξωτορικό από πολύ καιρό. Με κάλεσε στο σπίτι του κι' έβ'ό πῆγα. Εκεί γνώρισα και την Λυδία, την αδελφή του. Ήταν μιά σαγηνευτική γυναίκα, μελαχροινή, με μεγάλα άμυδαλωτά μάτ'α και μαλλιά. Δλόμυρα. Δεν ξέρω, αλλά έμεινα μπροστά της έκστατικός. Η όμορφιά της με βύθισε σ'ε σκέψεις και μ'έκαν'ν' άλλαξω ιδέες. Η Λυδία, μιά έξυπνη γυναίκα κα-τάλαβε τον θαυμασμό που μου προκαλέσε και φρόντισε, με τον τρόπο της να τον δυναμώσει.

Χωρίς να το πολυσυλλογιστώ, πήγα και την άλλη μέρα στο σπίτι του φίλου μου. Η Λυδία μόλις είχε γυρίσει από τον περί-πατο και καθόταν μονάχη στον κήπο, πράγμα που πολύ μ'εύχα-ρίστηκε. Κάθισα κοντά της, της μίλησα για πολλά μηδαμινά ζητήματα και, τέλος, χωρίς να ξέρω πού βρήκα το θάρρος, της είπα πως την αγαπούσα.

Με κύτταξε μ'ένα παράξενο χαμόγελο και μού απάντησε.

—Κι' εγώ σ'αγαπώ!

Αυτό δεν το περίμενα. Τα λόγια της βούιζαν για πολύ ώρα στ'αυτιά μου και δεν μπορούσα να συνέλθω απ'την έκπληξη. Εκείνη που ένοιωσε την ταραχή μου, ήλθε πιο κοντά μου, μ'αγκάλιασε και με φίλησε.

—Ω! πως μού φάνηκε αυτό το φίλ!

—Λυδία, με κάνεις εύτυχισμένο, της είπα κι' άρχισα να την φιλώ κι'εγώ παράφορα.

Βρισκόμαστε πιά μαζί κάθε μέρα. Πηγαίνουμε και καθρεφτι-ζόμαστε στα νερά της λίμνης κι'έχει λέγαμε τα λόγια της αίω-

νίας αγάπης μας.

Φυσικά πήραμε την απόφαση να παντρευτούμε. Όταν το ά-νάγγειλα στον πατέρα μου, δεν ευχαριστήθηκε καθόλου. Με κύτταξε έπιμονα με το άγαθό του βλέμμα, μού χάνεισε τα μαλλιά και μού είπε

—Θέλεις να παντρευθής την Λυδία; Μα εγώ έχω ακούσει, πως δεν είναι καθόλου καλό κορίτσι.

Θύμωσα. Τα μάτια μου άστρα-ψαν και απάντησα.

—Είμαι συκοφαντίας, πατέρα. Η Λυδία είναι το καλλίτερο κορίτσι του κόσμου.

Ο πατέρας μου δεν έπείσθη, άλ-λά και δεν ήθελε να με λυπήσει. Αφού αγαπούσα τόσο την Λυδία, άς την παντρευόμουν. Άς ήμουν μό-νο προσεκτικός. Τόν διαβεβαίωσα πως δεν έπρεπε να φοβόται για τί-ποτε και σ'ένα μήνα μέσα κάναμε τους γάμους μας.

Καθίσαμε σ'ένα σπίτι ξεχωρι-στά κι'έκει στήσαμε την έρωτική μας φωλιά και περνούσαμε τις πιο ευτυχισμένες ημέρες της ζωής μου, πανευτυχώς κοντά στην γυναίκα μου.

Σ'ε λίγον καιρό πέθανε ο πατέρας μου κι' ήμουν, κυριολεκτι-κά, να με παρηγορήσει. Η Λυδία γέννησε ένα παιδί, έν'άγγελουδι.

Έγινα κι'εγώ πιά πατέρας κι'είχα πάθει ψύχωση με το παι-δί μου. Καθόμουν ώρες ολόκληρες κοντά του και το χάνινα, ή έπαιζα μαζί του. Κι' ήταν τόσο όμορφο, τόσο χαριτωμένο, ω-στε θεωρούσα τον έαυτό μου τον ευτυχέστερο πατέρα του κόσμου! Λυδία είχε πάει στους δικούς της και δεν ξέρω πώς μούφθε ή ρι της. Βρήκα μερικά γράμματα χωρίς ένδιαφέρον, μά κάποιο το διάβασα. Έγραφε στην Λυδία κάποιος λοχαγός. Τό πῆρα και ρος, που ήταν κι'αυτός παιδικός μου φίλος.

Και τί της έγραφε; «Ω! αυτά έπί λέξει. Αλυπούμαι που βρί-το παιδί μας, το παιδί μου!»

Δεν μπορώ να πω, παπά μου, τί ένοιωσα εκείνη τη στιγμή. Τα γόνάτα μου λύγισαν και σωριάστηκα λιπόθυμος στο πάτωμα. Όταν συνέλθω, έβαλα πάλι τα γράμματα στο συρτάρι, γιατί δεν ήθελα να καταλάβη τίποτα η Λυδία. Σύρθηκα με βαρεια βήμα-κύτταξα απ'το κεφάλι έως τα νύχια, με ένα βλέμμα έπιμονο κι' έρευνητικώς! Πραγματικώς! Δεν ήταν παιδί μου! Δεν είχε τίποτε σφραγίδα του Χριστόφορου.

Εκ'υψη το πρόσωπό μου στα χέρια κι' άρχισα το κλάμα.

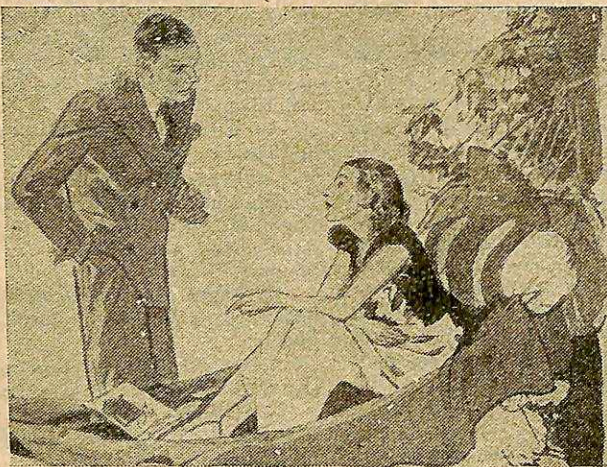
Πέρασαν λίγες μέρες, χωρίς να πω τίποτε στην Λυδία. Προ-σταθούσα να βεβαιωθώ για την άπιστία της και τα κατάφερα. (Όταν έλειπε, βρήκα μέσα στο ίδιο συρτάρι την απάντησή της.

Έγραφε στον Χριστόφορο. «Όλα κοντά στον άνδρα μου, μου φαίνονται βαρεια και μόνο η άνάμνησίς σου μ'ανάκουφίζει. Εύ-τυχώς που υπά-χει το παιδί και διασκεδάει την πλήξη και την σοφ'μοιάζει».

Μούφθε τρέλλα. Ένοιωθα τον πόθο να εκδικηθώ την Λυδία και το παιδί, που ήρθαν να με ξεγελάσουν, να την εκδικηθώ πως και το παιδί. Δεν ξέρω πως μου φαινόταν πως με κυττούσε μιά νύχτα, κλείδωσα την Λυδία και το παιδί της μέσα στο δωμά-τιό τους κι'έβαλα στο σπίτι μου φωτιά. Όταν φούντωσαν οι φλό-γες βγήκα έξω κι'άρχισα να φωνάζω. Έτρεξε πολλός κόσμος, άλ-λά δεν στάθηκεν δυ'ατόν να τους σώσουν. Κάηκαν σαν τα ποντί-κια και δεν ένοιωσα καμμιιά τύψη καμμιιά συγκίνηση.

Αυτό είναι, παπά μου, το έγκλημά μου. Πολύ βαρύ, γιατί στοί-χησε την ζωή δύο ανθρώπων. Ένός ενόχου κι' ενός άθώου!

Από τα μάτια του Φερνάντο κυλούσαν άργά τα δάκρυα. κα-θώς και από τα μάτια του γέρου παπά. Γ. ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Βρήκα την Λυδία μονάχη στον κήπο...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

P. ΣΑΝ ΣΕΚΟΝΤΟ

Ένα σπιτάκι ολόλευκο, καινούργιο, άνάμεσα από μικρά και φουντωτά δένδρα και βιόλες πολύχρωμες. Μπροστά του ένας κή-πος με σιδερένιο κιγκλίδωμα κρυμμένο κάτω από τα πυκνά φύλλα ενός κισσού. Έάν έμπαινε κανείς σ'αυτή τη βίλλα του φαινόταν πως τον έχωριζε από τον κόσμο ολόκληρο χιλιόμετρα, ένω άτε-ναντίας ήταν χτισμένη στο άκρον της πόλεως. Ακουγόταν μονάχα το ρλοίσβισμα ενός συντριβανιού που διωχέτευε το νερό του, στ'αυλάκια του κήπου με τις βιόλες, και το τσιτσίρισμα των όρνιθων, μέσα στον όρνιθώνα τους.

Από έδώ και τέσσερα χρόνια, την βιλλίτσα αυτή την είχε ά-γοράσει ένας ήλικιωμένος κύριος, κάποιος Σαβέρο Μπέλλα, για τον όποιον οι γείτονες έλεγαν πάντα καλά λόγια.

Ζούσε μαζί με την κόρη του, μιά ευγενικά νέα μ'ευγενικό παρουσιαστικό, ξανθή με γαλάζια μάτια και πολύ ευγενικούς τρό-πος. Έλεγαν όμως γι'αυτή πως υπήρχε πολύ άτυχη στο γάμο της κι'ότι, χωρισμένη από τον άνδρα της, κρατούσε από τότε κοντά της το μο άκριβο παιδί της. Άλλοι όμως έλεγαν πως το παιδί αυτό ήταν καρπός μιάς έρωτικής περιπετειάς που ο πατέρας της δεν θέλησε ποτέ να νομιμοποιήσει, ίσως συγκινημένος και ά-πονητευμένος από τον πρόσφατο θάνατο της γυναίκας του κι'ί-σως για τιμωρία της κόρης του για να μην της δώσει τον άν-δρα που αγαπούσε εξ'ατίας της αξιόμιστης πράξέως της την είχε αφήσει να μεγαλώσει μονάχη το παιδί της προς τιμωρίαν της, αλλά έπειτα την έπῃρε μαζί του. Την περιώρισε όμως σ'αυή τη βίλλα κι'η Άνδριάνα δεν έβγαίνει πιά έξω από τον κήπο. Από τις γειτονικές βίλλες την έβλεπαν κάθε μέρα που ήσυχλείτο με το παιδάκι της. Το μετχειριζόταν σαν μεγάλο παιδί. Έπαιζε μαζί του, την βοηθούσε στη καλλιέργεια του κήπου και στη περι-ποίηση του κοιτετισιού.

Το μεσημέρι άκριβώς έπέστρεφε και ο κύριος Μπέλλα. Ήταν ένας άνθρωπος ύψηλός με τετράγωνες πλάτες, με αυστηρό πρό-σωπο, συνθιτισμένος πάντα να δίνει διαταγές. Ο μικρός Πέτρος τον πλησίαζε πολλές φορές και τον κυττούσε με φόβο και θαυμασμό. Κι'αυτός του χαμογελούσε, άν και το σκυθρωπό πρόσωπό του παρουσίαζε πάντα στη σκέψη και τη φρον-τίδα που είχε ο παππούς του γι'αυτόν. Παρ'όλες όμως τις σκέψεις του, ο κύριος Μπέλλα, μόλις έβλεπε τον έγγονό του, φαινόταν άμέσως χαρούμενος. Το χαμόγελο του παιδιού, ή γλυκείο φωνή του, ήσαν σαν ένα φρέσκο άερά κι'αυτό έδιωχνε από τον νου του κάθε μούρο σύννεφο.

Η καλή συμπεριφορά της Άνδριάνας και ή άρμονία της ζωής μέσα στη βίλλα, του έδιδε επίσης την ανακούφιση.

Από έδώ και τέσσερα χρόνια, εξ'άλλον, δεν είχαν μιλήσει ποτέ για «έκείνον», ού-τε συνεζήτησαν ποτέ άν μιά κόρη καλής οικογενείας μπορούσε να παντρευτή έναν νεαρό τυχοδιώκτη, που δεν σκεφτόταν άλλο από το τραγούδι του.

Αυτό το ζήτημα, που είχε συζητηθή τό-σες φορές, τώρα πιά είχε τελειώσει για πάντα.

Μόλις έρχόταν ή άνοιξις, έτρωγαν στον κήπο. Ο παππούς ο Μπέλλα καθόταν άτέ-ναντι στην Άδριάνα κι'ανάμεσα απ'αυ-τούς ο μικρός Πέτρος.

Ίγρω σιωπής! Ο ήλιος από ψηλά έπαιζε τις άκτινες του άνάμεσα στο φύλ-λωμα των δένδρων, επάνω στα τριαντάφυλλα και στις βιόλες και στο ολόκληρο νερό του συντριβανιού. Όλα ήσαν θαυμάσια. Άλλά έλειπε, κάτι!

Σ'ε μιά γειτονική βίλλα οι ένοικιασται έβαλαν ραδιόφωνο. Ο κύριος Μπέλλα, στην άρχή, δυσχεστήθηκε γι'αυτό, γιατί θά έχανε την ήσυχία της έσοχής. Ύστερα όμως τον διασκέ-δαζε.

Η Άνδριάνα και ο μικρός Πέτρος άκουαν τη μουσική με θαυμασμό κι'ευχαρίστηση. Ο μικρός, μάλιστα, πολλές φορές, σταματούσε το φαγητό του κι'έμενε δάκντης και προσεκτικός για ν'άκουη καλλιτέρα την μουσική άρμονία που έρχόταν από τη γειτονική βίλλα. Τα μάτια του έπαιρναν μιά πιο γλυκιά

άκόμη έκφραση και το μικρό του στήθος άνάσαινε άήσυχα. Μιά μέρα, το καλοκαίρι, άκουσαν την φωνή ενός τενόρου που έμοιαζε με τραγούδι άηδονιού. Ήταν μιά φωνή καθάρια, λαμπρή που τραγουδούσε μιά «ρωμάντσα» και στην κάθε της στροφή άκου-γόταν το όνομα «Άνδριάνα».

—Μητέρα, γιά σάς τραγουδάει, —της είπε ο Πέτρος.

Η Άνδριάνα άχρη σαν το κερί, είχε σταλαίησει το φαγητό της και κυττούσε μιά γωνιά του κήπου μ'όρθάν ιχτα μάτια. Ο κύριος Μπέλλα είχε γυρίσει το βλέμμα επάνω σ'ένα μικρό δεν-δράκι και θαύμαζε τα ροδάκινά του. Η φωνή του τενόρου έμοιαζε τώρα σά'λαρυγγισμός άηδονιού κι'άλλοτε έπεφτε σ'ε παραπονιά-ρικο ή λυπημένο τόνο, προφέροντα, λόγια που έκαναν να δακρύ-ζουν τα μάτια εκείνου που άκούγε. Ύστερα έσβυσε γλυκά—γλυκά κι'άκουόταν σαν ένα μακρινό, άρμονικό βιολί.

Σάν τελείωσε το τραγούδι, το ραδιόφωνο άνήγγειλε το όνομα του διασήμου πιά τενόρου Ρωμαίου Άρμίντα που είχε τραγουδή-σει και γράψει ο ίδιος τη «ρωμάντσα» με τίτλο «στην άγαπημένη μου Άνδριάνα».

**

Ο κ. Μπέλλα σηκώθηκε από το τραπέζι. Ο μικρός Πέτρος τότε κρύφτηκε σά γόνατα της μητέρας του και την ίζέτεσε να του πῇ γιατί τα μάτια της ήσαν πλημμυρισμέ-να από δάκρυα.

—Τίποτε, παιδί μου, . . . τίποτε . . .

—Μά γιατί κλαίς τότε;

—Η μουσική με συγκινεί, με συγκίνησε πάντα και μόλις την άκούω ή ψυχή μου γεμίζει από τόση ευχαρίστηση, ώστε βουρκώ-νουν τα μάτια μου.

Το παιδί δεν κατάλαβε αλλά δεν ζήτησε περισσότερες εξηγή-σεις. Για μιά ολόκληρη έβδομάδα ο κύριος Μπέλλα ήταν άμείλητος, και σκεπτικός όσο ποτέ.

Κι'έκείνη την ημέρα έμεινε έξω από το σπίτι περισσότερο από το συνηθισμέ-νο. Σάν γύρισε όμως, έτρεξε άμέσως στο γραφείο του, άνυπόμονος να ιδῇ άν στο τραπέζι επάνω υπήρχαν γράματα ή τηλε-γράφημα.

Την άλλη μέρα, αντί να επιστρέψει στο σπίτι άκριβώς το μεσημέρι, όπως πάντο-τε ήλθε, στις δέκα και μισή.

—Πρέπει να βάλεις τέσσερα σεορί-σια στο τραπέζι, σήμερα, είπε στην κό-ρη του.

—Για τέσσερες; . . . μουρμούρισε η Άδριάνα με μιά φωνή που ήσαν γε-μάτη έκπληξη σ'ε συγκίνηση.

—Ναι, αλήτης ο κύριος Μπέλλα. Το άλλο σεορίσιον είναι για «έκείνον». Το μεσημέρι θά έλθῃ.

Η Άνδριάνα, παρ'όλο να ξεφωνί-ση από τη χαρά της.

Μιά σκοτοδίνη την τύλιξε ολόκληρη και κρατήθηκε από μιά πολυθρόνα για να μην σωριασθή στο πάτωμα. Ύστε-ρα, σάν συνέλθῃ, έτρεξε στο παιδί της, το έσφιξε στην άγκαλιά της, λέγοντάς του.

—Ο μπαμπάς σου! έρχεται ο μπα-μπάς σου! . . . κι'έκλαιγε και γελούσε και γέμισε φιλία το παιδί της.

Ο «μπαμπάς» του! Πόσα δεν τις θύμιζε ή λέξις αυτή. Πόσες καινούργιες χαρούμενες έλπίδες έκανε να φτερουγίζουν στην ψυχή της.

Άργότερα, οι γείτονες άκουσαν εκ του φυσικού τη φωνή του Ρωμαίου Άρμίντα που τραγουδούσε μ'όλο το πάθος της ψυχής του την «ρωμάντσα» του.

Δεν άκουσαν όμως κι'ούτε είδαν, το μουρμούρισμα του κυ-ρίου Μπέλλα και τα μάτια του.

—Εδολογημένη, θεία Μουσική! — έλεγε κι'έκλαι σ'από-χαρά.

ΡΟΣΣΟ ΝΤΕ ΣΑΝ ΣΕΚΟΝΤΟ

«Άρχισε τὰ με παίρνει ὁ ὕπνος στὴν κοκέτα μου, ὅταν ξαφνικά τὸ τραῖνο ἀφῆκε ἕνα ὄξυ σφύριγμα. Ὑστερα, μ' ἕνα ἐκνευρικό στρίγκλισμα τῶν φρένων, σταμάτησε. «Ποῦ βρισκόμαστε;» ἀναρωτήθηκε. Σταμάτησα γιὰ λίγες στιγμὲς κάθε μου κίνηση κι' ἀκούσα. Ὑστερα φόρεσα τὸ σακκάκι τῆς πιτζάμας μου, ἀνοίξα τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός μου καὶ πρόβαλα στὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου.

Πολλοὶ ταξιδιωτὰ εἶχαν βγῆ ἔξω.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα.

—Διακοπὴ τῆς γραμμῆς! μοῦ ἀπάντησε ἕνας σιδηροδρομικός. Κύτταξα γύρω μου. Κάμπος. Σκοτάδι. Μακρὰ, ἀντίκρουσα μερικὰ φῶτα πού τρεμόσβηναν. Μιά μυρωδιά γῆς καὶ λουλουδιῶν μ' ἔκαναν νὰ πάω ἕναν ἀνακουφιστικό ἀνασασμό. Ὑστερα ἀκούσα διάφορες φωνές, ἕνα νέο μακρὸ σφύριγμα, τὸ κλείσιμο τῶν πορτῶν καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε.

Παρέμεινα ἀκόμη στὸ παράθυρο. Ὁ ἀέρας μὲ ἀναζωγγοῦσε. Τὰ φῶτα, μακρὰ, ἐμφανίζονταν καὶ χανόνταν στὸ σκοτάδι. Ἀναψα ἕνα τσιγάρο καὶ κύτταξα τὸ ρολόι μου. Ἦταν ἑνδεκα. Ἀνοίξα τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός μου.

Ὁρθία στὴν κόχη τῆς κουκέτας μου, μιά νέα με κυττοῦσε μὲ ἥρεμο καὶ παρακλητικό βλέμμα. Διῶρθωσε μὲ μιά κουρσσομένη κίνηση τὰ μαλλιά της καὶ μοῦ χαμογέλασε.

— Πῶς ἀνεβήκατε στὸ τραῖνο; Τὴν ρώτησα ὁ στερὰ ἀπὸ λίγες στιγμὲς σιωπῆς.

Μοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ καθίσω. Ἐβαλε τὸ δακτυλὸ στὰ χεῖλη γιὰ νὰ μοῦ συστήσῃ σιωπὴ καὶ κυττάζοντας γύρω τῆς ἐμουρμούρισε:

— Ὑπάρχει κάποιο μυστικό.

— Μυστικό;

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε. Σιωπὴ. Ἐμενα ἀκίνητος κοντὰ στὴ γυναῖκα πού ἐξακολουθοῦσε νὰ χαϊδεύει τὰ χεῖριά της. Θὰ ἦταν ὡς δέκα ἡμέρες. Ὑψηλὴ, λεπτή, ἰσως πολὺ ἰσχνή. Τὰ μάτια της περίεργα κι' ἐρευνητικά...

Γιὰ εἶχε ἀνεβῆ στὸ τραῖνο; Φοροῦσε ἕνα φτωχὸ ἔνδυμα καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ βαλίτσα. Ὁρσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ψυχραῖμη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσε. Τὸ πρόσωπό της ἦταν πολὺ ὠρὸ, σὰν νὰ εἶχε κάνει μιά πορεία μακρινή.

— Μὲ συγχωρεῖτε ἂν σὰς ἐνόηλα. Θὰ σὰς πῶ ὅμως συντόμως πῶς...

Ξαφνικὰ σάπασε. Ἀκροάστηκε. Στὸν διάδρομο ἀκούστηκαν βήματα. Ἡ κοπέλλα μὲ κύτταξε μὲ ἀγωνία καὶ μουρμούρισε βιαστικά.

— Κρύψτε με!

Ἀμέσως κατάλαβα πῶς ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς μικροῦ δράματος. Σιωπὴ τῆς ὑπέδειξε τὴν κοκέτα μου. Ξάπλωσε ἀμέσως. Τὴν σκέπασα μὲ μιά κουβέρτα μου. Τὸ ἰσχνὸ κορμί της χάθηκε κάτω ἀπ' αὐτήν.

Δὲν εἶχα τελειώσει ἀκόμη τὴν συνοχὴ μου αὐτὴ ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ξαφνὰ ἕνας σιδηροδρομικός. Ἐβγαλε τὸ κασκέτο του καὶ ρώτησε:

— Συγγνώμη, κύριε, μήπως εἶδατε κανένα; Μήπως σὰς λείπει τίποτε; Καμμιὰ βαλίτσα;

Προσπονήθηκα πῶς παρατήρησα τίς βαλίτσες μου.

— Ὁχι, ἀπάντησα, δὲν μοῦ λείπει τίποτε. Γιατί;

— Μὰς δόθηκε σῆμα διακεκομμένης γραμμῆς, ἀπάντησε. Ἐξέτασα μὲ ὄψιν τῆς γραμμῆς καὶ δὲν εἶδα τίποτε τὸ ἀνώμαλο. Περιέργω πράγμα, ἀλήθεια. Τότε σκεφτήκαμε πῶς κάποιος κακοποιὸς εἶχε προνοήσει αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ σταμάτημα τοῦ τραίνου γιὰ ν' ἀνέβῃ καὶ νὰ κλέψῃ τοὺς ταξιδιωτὲς. Μέχρι τῆς στιγμῆς ὅμως ἀπὸ κανέναν δὲν λείπει τίποτε. Καληνύχτα σας, κύριε.

— Καληνύχτα.

Ἐορβυσα τὸ φῶς καὶ ἀναψα τὸ μπλέ, τὸ διαμέρισμα βουτήχτη.

κε στὸ ἡμίφως. Τὰ βήματα ἀπομακρύνθηκαν. Ὅλα τυλίχτηκαν στὴ σιωπὴ.

Ἡ κουβέρτα ἀνασηκώθηκε καὶ ἡ νέα ξαναφάνηκε. Χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ. Σὰς εἶμαι εὐγνώμων.

— Θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, μουρμούρισα, τί εἶναι αὐτὸ τὸ μυστικό σας; Γιατί ζητήσατε νὰ σὰς κρύψω; Γιατί φεύγετε;

— Ἐχετε λίγο νερό; Διψῶ πολὺ. Θὰ σὰς τὰ διηγηθῶ ὅλα γιὰτὶ ἐγώ... Ἦπτε μὲ μικρὲς γουλιές ὅλο τὸ νερὸ τοῦ μπουκαλιού. Μοῦ ζήτησε ἕνα τσιγάρο κι' ἀρχισε νὰ τὸ καπνίζῃ, χαμογελώντας μου κάθε τόσο. Ὑστερα μοῦ εἶπε.

— Πρέπει νὰ φθάσω στὸ Μιλᾶνο.

— Γιατί; Τί νομίζετε πῶς θὰ βρῆτε στὸ Μιλᾶνο; Μερικὰ χιλιάρικα σὲ καμμιὰ πλατεία;

— Ὁχι, ἀπάντησε πολὺ σοβαρά. Μόνον θέλω νὰ συναντήσω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου.

— Τὸν ἀρραβωνιαστικό σας; Ποιὸς εἶναι;

— Ἐνας μηχανικός.

Εἶχε προφέρει τὸ «ἀρραβωνιαστικό μου» μὲ μιά φωνὴ σταθερὴ καὶ ὑπερήφανη, εὐτυχισμένη.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται—ρώτησα, αὐτὸς ὁ μηχανικός; εἶναι στ' ἀλήθεια ἀρραβωνιαστικός σου, μικρούλα; Ἐπλίζω μὴ θέλῃς νὰ μοῦ πῆς ψέματα. Ἀν τὸ ἀνακαλύψω αὐτὸ θὰ σὲ παραδόσω σ' ἡν ἀστυνομία.

Φάνηκε πῶς δὲν ἀκούσε τὴν ἀπειλή μου. Γιατί μὲ κύτταξε ἥρεμα καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ὀνομάζεται Πέλλο Νέλλι. Ὁρατο ὄνομα, ἔ; Εἶναι ὑπάλληλος σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο. Εἶναι ἡλεκτροτεχνίτης.

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησα. Ὡς ἀκούσαμε τώρα πῶς τὸν γνωρίζετε.

Τελείωσε τὸ κάπνισμα τοῦ τσιγάρου καὶ τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο της κι' ὕστερα εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ σὰν νὰ διηγόταν ἕνα παραμῦθι.

— Τὸν γνώρισα κάποιο βράδυ. Ὁ πατέρας μου εἶναι κλειδοῦχος σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ περίπτερο. Στὸ 222 αὐτῆς τῆς γραμμῆς. Ἐνα βράδυ ἔξασπασε, δεκαεὶ τηλεγραφικούς στήλους.

Ἐπομένῃ ἐφθάσε ἕνα συνεργεῖο. Τὴν σὰ στὸ προσωπικό του ἦταν κι' ἡ ἀνάμεχανικός. Τὸ βράδυ ἔμεινε κι' ὁ μηχανικός. Δειπνήσαμε μαζί. Ἐγὼ κατέβηκα στὸν κῆπο. Ἦταν πανσέληνος πού ἀσήγμων ὅλον τὸν κάμπο καὶ τίς ἰσιές γραμμὲς τοῦ τραίνου. Ἦλθε καὶ μὲ συνάντησε στὸν κῆπο. «Τί κάνεις ἐδῶ;» μὲ ρώτησε. Εἶχε γλυκερὰ φωνή. Κάθισε κοντὰ μου. Μὲ ρώτησε τὸν ὄνομά μου:

«Λέλλο» τοῦ μουρμούρισα. Μοῦ εἶπε τὸ δικό του. «Νέλλο—Νέλλο—Νέλλι.» Πολὺ ὁμορφο ἀλήθεια; Τὸ φεγγάρι μὰς κυττοῦσε. Μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά. Μοῦ πῆρε τὰ χεῖρά καὶ ἐκλείσα τὰ μάτια. Μείναμε στὸν κῆπο ὅλη τὴ νύχτα, ὡς πού ἔδωσε τὸ φεγγάρι. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε. Θέλησε τὴ διεύθυνσή μου. Μοῦ εἶπε.

— «Θὰ σοῦ γράψω». Πράγματι μοῦ ἔγραψε. Δυὸ κάρτες ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο. Νά, γι' αὐτὸ πηγαίνω στὸ Μιλᾶνο. Ἐνας πού δὲν ξέρει σκέπτεται πῶς εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο. Ἀπεναντίας ὅμως εἶναι πολὺ εὐκολο. Βγῆκα ἀπὸ τὸ περίπτερο. Ἐτοποθέτησα ἀνάμεσα ἀπὸ τίς γραμμὲς ἕνα κόκκινο φανάρι. Τὸ τραῖνο, στάθηκε. Δὲν ἀκούσατε τὸ στρίγγλισμα τῶν φρένων; Καὶ

θὰ ξυπνήσατε ἀμέσως. Πηγαίνετε στὸ Μιλᾶνο; Τότε μπορείτε νὰ μοῦ πῆτε πού βρίσκεται ἡ ὁδὸς Δάντη;

Τὴν ἐκύτταξα ὅπως κυττάζουμε μιά τρελλή, μιά κοπέλλα χωρὶς λογικό. Μὰ ἡ νέα μοῦ μιλοῦσε σοβαρά, ξεχωρίζοντας τὰ λόγια της καὶ κάθε τόσο χαμογέλουσε. Σκέπτομαι τὴ μικρὴ ἱστορία αὐτῆς τῆς νέας, μιανῆς βραδυᾶς μὲ πανσέληνο, κατὰ τὴν ὁποία ἔζησε ἀλησμόνητες ὥρες μ' ἕναν νεαρὸ μηχανικό. Σκέπτομαι τὴ μικρὴ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ πλάσματος πού ἡ ἀγάπη της τὴν ἔκανε νὰ σταματήσῃ ἕναν δολόκληρο συρμὸ καὶ πού τώρα πηγαίνει στὸ Μιλᾶνο χωρὶς βαλίτσα καὶ, στοιχηματίζω, χωρὶς πεντάρα. Ἐρωτικό ταξίδι πρὸς τὸν ἔρωτα! Ποιὸν νὰ βρῇ; Ἐναν νέο πού ἕνα βράδυ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔμεινε κοντὰ της μέσα στὴν ἀσημωμένη σιωπὴ τοῦ κάμπου, τὴν θαυμάζω. Μιά νέα πού κάνει ἕνα ἀπεγνωσμένο διάβημα.

—Τὸ τραῖνο σφυρίζει. Ποῦ βρισκόμαστε; μουρμούριζε ἡ κοπέλλα καὶ προβαίνει στὸ παράθυρο. Αὐτὸ μόνον θυμάμαι. Τί συνέβη ἀργότερα; Δὲν ξέρω. Δὲν θυμάμαι πιά. Ἀκούσα ἕναν θόρυβο ἐξωφρενικό. Ἐνα μούγκρισμα δαιμονισμένο. Γκρέμισμα στὰ σίδερα, φωνές, καταστροφή!

Ἐπεσα κάτω ἀναίσθητος. Ἐνας βαθὺς ὕπνος μὲ κατέλαβε.

**

Ὅταν ξανάνοιξα τὰ μάτια, βρισκόμουν κατὰ γῆς. Γύρω μου, ἀρκετοὶ ἄνθρωποι. Ἐνας γεροντάκος μὲ μικρὴ γενειάδα μὲ ἐξήτασε. «Τίποτε δὲν πάθατε» μουρμούρισε. Πράγματι ἀνασηκώθηκα. Ἐνας σιδηροδρομικός μοῦ χαμογέλασε.—Θαῦμα!—εἶπε μὲ φωνὴ χαρούμενη.—Ἐνα πραγματικὸ θαῦμα! Θὰ μείνατε σὲ καμμιὰ γωνιά πού δὲν κατεστράφη. Πολὺ τυχεροί!

Ἐκτὸς ἀπὸ μιά μεγάλη κούραση, δὲν αἰσθανόμουν τίποτε. Ἦπια μιά γουλιὰ λικέρ πού μοῦ προσέφερε μ' ἡλικιωμένη κυρία. Δέχτηκα ἕνα τσιγάρο πού μοῦ προσέφερε κάποιος ἄλλος. Τὰ πρῶτα φῶτα τῆς χαρῆς χρύσιζαν τὸν κάμπο. Πῶ ἐκεῖ οἱ γραμμὲς τοῦ τραίνου εἶχαν στρεβλώσει, μιά μᾶζα ἐρειπίων, βγαλνὰ κομματιασμένα. Περιπατοῦσα σὰν μεθυσμένος. Ἡ καταστρεπτικὴ σύγκρουσις μοῦ ἀφῆσε ἕνα κεγὸ στὸ μυαλό μου. Κρυμμένο πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνους, τυλιγμένο σ' ἕνα σεντόνι, διέκρινα ἕνα ἀνθρώπινο κορμί. Ἐνα παράξενο προαίσθημα μ' ἐπνιγε. Ἐκνευσα. Μὲ πολλὴ προσοχὴ ἀνασήκωσα τὸ σεντόνι κι' ἀντίκρυστα τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἐργαζομένη ἀπὸ αἵματα. Φαινόταν πῶς χαμογέλουσε

ἀκόμη σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ μιλῇ. Ξανάνοιξα τὴ φωνή της. τὴ παιδικὴ καὶ σιγανή. «...Μὲ φίλησε...». Ἐνα δάκρυ ἔβρεξε τὰ βλέφαρά μου.

Ξαναγύρισα πρὸς τὸ μικρὸ σταθμὸ, ἕναν ἀπὸ ἐκείνους ὅπου δὲν σταματοῦν τὰ πολυτελὴ τραῖνα γιὰτὶ δὲν τοὺς καταδέχονται. Κάθισα σ' ἕνα παγκάκι. Τὸ μυαλό μου ἠρνεῖτο νὰ σκεφθῇ, νὰ θυμηθῇ. Μοῦ φαινόταν ὅλα σὰν ἕνα τερατώδες φρικτὸ ὄνειρο. Ἐνας νέος κάθισε κοντὰ μου. μοῦ εἶπε:

—Σεῖς εἰσθε ὁ ταξιδιωτὴς πού σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος;

Ἐκανα ἕνα καταφατικὸ νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι. Σάπασε κι' αὐτὸς γιὰ λίγες στιγμὲς. Ὑστερα ζανάρχησε.

—Τὸ φοβερὸ εἶναι πῶς οὔτε σὲ δυὸ μέρες δὲν θὰ διορθωθῇ ἡ γραμμὴ. Καὶ σκεφθῆτε πῶς πρέπει νὰ πάω στὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. Πῆρα ἔξη μέρες ἀδεια. Τώρα, οἱ ἔξη θὰ γίνουν τέσσερες. Τί ἀτυχία!

—Τὸν ἐρώτησα μὲ σεβασμό.

—Ποῦ πηγαίνετε.

—Στὸν σταθμὸ τοῦ... κι' ὠνόμασε ἕναν πλησίον σταθμὸ. Εἶμαι τόσο ἀνυπόμονος, ἐξακολούθησε, νὰ ξαναῖδῶ τὴν ἀγαπημένη μου. Εἶναι μιά ἐξαιρετικὴ κοπέλλα. Τέλος πάντων, θὰ μείνωμαε μαζί μόνον δυὸ μέρες. Γιὰ καλὴ μου τύχη βρισκόμουν στὸ τελευταῖο βαγόνι. εἰδεμὴ θὰ μ' εἶχαν τυλίξει καὶ μένα σὲ κανένα λευκὸ σεντόνι. Χαμογέλασε κι' ἐξακολούθησε.

—Ὅταν φθάσω ἐκεῖ... πρέπει νὰ κάνω ἀκόμη εἰκοσι χιλιόμετρα γιὰ νὰ φθάσω στὸ σπίτι τῆς κοπέλλας. Κατοικεῖ μὲ τὴν οἰκογενεῖά της σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ περίπτερο. Τὴν γνώρισα ἕνα βράδυ...

Τὸν διέκοψα:

—Σεῖς, τοῦ εἶπα μὲ πνιγμένη φωνή, εἰσθε ἡλεκτροτεχνίτης;

—Ναί, μοῦ ἀπάντησε.

—Κι' ὀνομάζεσθε Νέλλο;

—Νέλλο Νέλλι. Γιατί; Πῶς γνωρίζετε τὸν ὄνομά μου;

Ἐσιώπησα.

Κυττάζοντας μακρὰ, ὁλοῖσθα στίς γραμμὲς τοῦ τραίνου, ἔρριξα μιά ματιά στοὺς θάμνους ἐκείνους ὅπου πίσω τους ἦταν τυλιγμένη στὸ σεντόνι ἡ κοπέλλα καὶ σκεπτόμουν τὰ λόγια της: «Μοῦ πῆρε τὰ χεῖριά, μὲ χάιδεψε μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Χαμογέλασε καὶ μὲ φίλησε.Κι' ἐγὼ ἔκλεισα τότε τὰ μάτια.»

A. ΜΑΡΤΣΑΝΟ

ΣΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

ΤΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ἔργα καὶ ἡθοιοί.— Ἡ νοοτροπία τοῦ κοινοῦ.— Οἱ διαφημίσεις.

Ὅσο κι' ἂν ἔχη προοδεύσῃ ἡ Ἰαπωνία σὲ μερικὰ σημεῖα βρίσκεται ἀκόμη σὲ πρωτόγονα κατὰστασι.Α.χ. στὸ θέατρο,δὲν ἔχει γίνει καμμιὰ ἀπολύτως ἐξέλιξις κι' ἂς γυρίζωμιν στὴν χώρα τοῦ ἀνατελλόντος ἡλίου φίλις κι' ἂς ἔχουν βγῆ μεγάλοι ἡθοιοί, ὅπως ὁ περίφημος Σέσσου Χαγιακάβα. Τὸ θέατρο διατηρεῖ ἀκόμη τὸν τελετουργικὸ τὸν χαρακτήρα καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς θρησκευτικῆς λατρείας τοῦ λαοῦ.

Τὸ κίτριον τοῦ θεάτρου, δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὰ Εὐρωπαϊκά. Ἡ σκηνὴ εἶναι στὸ κέντρον καὶ γύρω βρίσκεται τὸ ἀμφιδέατρον, ἀπαράλλακτα ὅπως στὰ ἀρχαῖα θέατρα. Τὸ εἰσιτήριο εἶναι δυὸ καὶ τέσσερα γιὲν κι' ὁ κόσμος πηγαίνει ἀθρόος.

Στὴν σκηνὴ δὲν ὑπάρχει κανένα μηχανικὸ μέσον, οὔτε καμμιὰ σκηνοθεσία. Οἱ ἡθοιοί εἶναι πάντα στεαεότυπα ντυμένοι. Ὁ ἕνας παριστᾷ τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ, ὁ ἄλλος τοῦ κακοῦ, τρίτος τὸν ἥρωα πού πάντα πάσχει, τέταρτος τὴν ἡρώϊδα, καὶ πέμπτος τὸν πονηρὸ φίλο. Αὐτὰ μόνον εἶναι τὰ πρόσωπα, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ περιστραφῇ δλόκληρὸ τὸ ἔργο.

Τὰ ἔργα ἔχουν πάντοτε ἡθοπλαστικὸν χαρακτήρα καὶ διατροῦνται σὲ τρεῖς κατηγορίες. Στὰ καθαρῶς θρησκευτικά,

στὰ κοινωνικοθρησκευτικὰ καὶ στὰ ἡρωϊκά. Ὁ κόσμος παρακολουθεῖ τὰ τελευταῖα, ἰδίως, μ' εὐχαρίστησι, ὅπου βλέπει πάντα τὸν ἥρωα νὰ θριαμβεῖ καὶ νὰ κατατροπῶν τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

Ἡ παράστασις ἀρχίζει, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίηση, ἔσφινκα ἀνεβαίνουν οἱ ἡθοιοί, στὴν σκηνή, κι' ὅσοι ἔχουν ὀρλο ὑποκρίνονται, οἱ δὲ ἄλλοι περιμένουν στὴν ἀκρῇ, νῆσθῃ ἡ σιρὰ τους.

Ὁ κόσμος παρακολουθεῖ τὸ ἔργο μὲ φανατισμό. Προβαίνει σὲ θυροβώδεις ἐκδηλώσεις σὲ ἀποδοκίμασις, σὲ ἐπευφημίες, καὶ σὲ παροτρύνσεις. Δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὅταν ἐπιτύχῃ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ τὸν θάνατον κανενὸς ἀγαπημένου προσώπου, νῆσθῃ τὸ κοινὸν στὰ χεῖριά μὲ τοὺς ἡθοιοὺς. Καὶ ἀναφέρεται, ἀκριβῶς, ἕνα σχετικὸν ἀνέκδοτὸν κατὰ τὸ ὅποιον οἱ μανιώδεις θεα-

ταὶ κατεκρεοῦργησαν τὸν ἡθοιοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπεδύετο τὸν ὀρλο τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ. Ἄλλοτε, πάλι, ἐσκότωσαν τὸν ἡθοιοῦ πού ὑπεδύετο τὸν ὀρλο τοῦ ἥρωος, γιὰτὶ θέλησε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ!

Τίς παραστάσεις τίς παρακολουθεῖ ὅλος ὁ κόσμος, ἀπὸ τὸν Σαμουράι, μέχρι τὸν τελευταῖον ἐργάτη. Ἀς σημειωθῇ ὅτι καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐκδήλωσις δὲν ἐπιτρέπεται στὴν σκηνή. Ἀφοῦ οἱ πουργιανοὶ Ἰάπωνες ἐξαγριώνονται ὅταν παρακολουθοῦν κανένα ἀμερικανικὸ ἢ εὐρωπαϊκὸ φιλμ καὶ δοῦν χάδια καὶ ἀγκαλιὰσματα.Τὰ φιλία τοὺς φαίνονται ἀκατανόητα καὶ τοὺς κάνουν νὰ ἐσποῦν σὲ ἀκράτητα γέλια. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἕνας ἀπ' τοὺς ἡθοιοὺς, ὁ πῶς μερφομένος, ἐξηγεῖ στὸ κοινὸν τὴν ἡθικὴν σημασίαν τοῦ ἔργου. Οἱ ἡθοιοὶ ἀμείβονται ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ. Ἐνας καλὸς καλλιτέχνης παίρνει περίπου, χίλια γιὲν τὴν ἑβδομάδα.

Τὰ θέατρα διαφημίζουν κατὰ τὸν πῶς περίεργον τρόπο τὰ ἔργα τους. Γράφουν τὸν τίτλον τοῦ ἑκάστου σὲ πράσινας σηματοῖς καὶ τίς περιφέρουν ἐπιδεικνυτικὰ στὴν πόλιν, μὲ συνοδεία μουσικῆς, ἐνῶ ἀκολουθεῖ πίσω μεγάλος ἀριθμὸς περιεργων.

Η ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΕΥΤΥΧΙΕΣ ΠΟΥ ΦΘΑΝΟΥΝ ΑΡΓΑ

Έκατομυριοῦχος.... μετά θάνατον.— Ο βαθύπλουτος πού πεθαίνει, από πείνα.— Αυτόκτονία χωρίς λόγο.— Ο ανέλπιστος γάμος κλπ.

Γίνονται κάποτε, στην ζωή κάτι άπίστευτες τραγωδίες, πού ούτε κι' ο πιο μεγάλος συγγραφέας δεν θά μπορούσε να τις περιγράψει. Μερικά απ' αυτά τα δράματα θ' αναφέρουμε πιο κάτω, δείγματα του σκληρού τρόπου, με τον όποιον παίζει μαζί μας πολλές φορές η τύχη.

Η κληρονομία των εκατομμυρίων

Στον Καναδά έζησε ο Χάρβεϋ Κόβ, ένας πολύ φτωχός άνθρωπος, προστάτης πολυμελούς οικογένειας. Έργαζόταν ως ξυλουργός και το έπαγγέλμα του δεν του απέδιδε τόσα χρήματα, όσα του έχρειζοντο για να ζήσει. Είχε γίνει η δική του ζωή και της οικογένειας του μαρτυρική κι' η τραγωδία τους μεγάλωσε, όταν τους πούλησαν και το μικρό τους σπίτι.

Ο Χάρβεϋ Κόβ, δεν μπορούσε ν' άνεχθή την κακοτυχία του. Και οι πολλές στερήσεις τον έκαναν να πάρη μια σκληρή απόφαση. Ν' αυτόκτονήσει! Πράγματι πήγε κι' έπεσε μέσ' στο ποτάμι και το πτώμα του το βρήκαν την άλλη μέρα οίκοι παραμορφωμένο.

Όταν πέρασαν δυο μέρες ένας συμβολαιογράφος, πού ήρθε ειδικά απ' την Νέα Υόρκη, ανήγγειλε στην άποφρατισμένη οικογένεια, ότι ο άδελφός του Χάρβεϋ πού πέθανε στο Μπροντγουάϊ, τους άφηνε στην διαθήκη του 6.500.000 δολάρια.

Η γυναίκα του Χάρβεϋ από την συγκίνησή της για το τραγικό παιγνίδι της μοίρας, παρεφρόνησε.

Ο πρώτος άριθμός του λαχείου

Ο Σκότος Μώρνι, ήταν επίσης ένας πολύ φτωχός παπουτσης. Δεν έκέρδιζε αρκετά χρήματα και δεν εύρισκε τα μέσα να τρέφεται καλά. Η έλλειψις της κανονικής διαίτης υπέσκαψε σιγά σιγά, την υγεία του κι' έγινε φυματικός.

Ο θάνατος βρισκόταν πια πολύ κοντά όταν ο Μώρνι αγόρασε ένα λαχείο, της Βασιλικής Αεροπορίας. Έγινε η κλήρωσις και ο Μώρνι κέρδισε τον πρώτο άρ. φθ. από 500.000 λίρες. Δυστυχώς ο Μώρνι κέρδισε, ο άτυχής φυματικός πέθανε, αφήνοντας το τεράστιο ποσό πού έκέρδισε, σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Το άπροσδόκητο γράμμα

Η Γαλλίς κυρία Ντεκάρ έζησε σ' ένα μικρό χωριό της Βρετάνης, μια πολύ περιορισμένη ζωή. Ήταν χήρα κι' είχε μόνο ένα παιδί, τον Μπερνάρ. Όταν ο Μπερνάρ έγινε δέκα έπτά ετών, να παιδί, τον Μπερνάρ. Όταν ο Μπερνάρ έγινε δέκα έπτά ετών, να παιδί, τον Μπερνάρ. Όταν ο Μπερνάρ έγινε δέκα έπτά ετών, να παιδί, τον Μπερνάρ.

Από τότε όμως δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής. Μάταια η μητέρα του τον άναζητησε διά των έφημερίδων και διά της γαλλικής πρεσβείας των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Μπερνάρ είχε χαθεί.

Η κυρία Ντεκάρ, έξουθενωμένη από την λύπη της, έπαθε άπο μαρasmus και πέθανε. Μια έβδομάδα ύστερα από τον θάνατό της, ήρθε γράμμα του γιου της, ο όποιος της έγραψε ότι βρισκεταν στην Βενεζουέλα και πλούσιος πια.

Ο συγγραφέας
Ο Πρίντεντ έργαζόταν ως ρέπορτερ, σε

μια μικρή ζημερία της Φλωρίδας. Ο μισθός του ήταν άνεπαρκής και ζούσε με μεγάλες δυσκολίες. Ο Πρίντεντ, κατά τις ώρες της σχολής του, ήσυχολετο με την συγγραφή μυθιστορημάτων. Δυστυχώς όμως κανείς εκδότης δεν ανέλαμβανε την έκδοση των έργων του. Τέλος έγραψε ο φτωχός ρέπορτερ ένα μεγάλο μυθιστόρημα και το υπέβαλε στην κρίση της Ακαδημίας της Νέας Υόρκης.

Επέγραψε αρκετός καιρός χωρίς να λάβη καμιά άπάντηση κι' είχε πια άπογοητευθή έντελώς. Κάποιο βράδυ έπηρε μια μεγάλη δόση κινίνης και πέθανε, μέσα σε φρικτούς πόνους.

Σ' ένα μήνα η Ακαδημία της Νέας Υόρκης είδοποιούσε τον Πρίντεντ ότι το μυθιστόρημά του ήταν σωστό άριστούργημα και μάλιστα ότι του εύρισκε ένα μεγάλο εκδότη για να το αναλάβη και μια κινηματογραφική εταιρία για να το γυρίσει σε φιλμ.

Ο Πρίντεντ, δηλαδή, αν δεν αυτόκτονούσε, μέσα σε πέντε μήνες το πολύ θά έκέρδιζε απ' το έργο του περισσότερα από 500.000 δολάρια.

Ο ανέλπιστος γάμος

Ο χορευτής Τζόνσον γνώρισε ένα βράδυ την κόρη ενός έκατομμυριούχου και δεν άρχισε να την αγαπήσει. Εκείνη δεν έφάνηκε να του δινη σημασία κι' ο φτωχός χορευτής άπογοητευμένος άποφάσισε να αυτόκτονήσει. Έγραψε ένα παθητικό γράμμα στην αγαπημένη του πήγε μια μεγάλη δόση βερονάλ, και σε λίγο ήταν νεκρός. Ύστερα από δυο ώρες ο ταχυδρόμος του έφερε ένα γράμμα, στο όποιον του έγραφε η έκατομυριοῦχος ότι τον αγαπά και τον ζητούσε σε γάμο.

Άρρωστος πού θεραπεύεται και παραφρονεί

Ο συνταγματάρχης Φάν αγαπούσε πάρα πολύ την γυναίκα του Γι' αυτό ένοιωσε μεγάλη στενοχώρια, όταν η γυναίκα του άρρώστησε. Ο γιατρός είπε ότι είχε άμεση ανάγκη από έγχέιση και την εισηγάγαν σε μια χειρουργική κλινική.

Η έγχέριση έγινε, αλλά το αποτέλεσμα δεν ήταν εύνοϊκό. Και οι γιατροί έδήλωσαν κατηγορηματικά στον συνταγματάρχη, ότι η γυναίκα του θά πεθάνη.

Έκμηδενισμένος από την στενοχώρια του ο Φάν πήγε στο σπίτι του κι' αυτόκτόνησε.

Η κατάστασις της άρρωστης γυναίκας του, έβελτιώθη και σε δυο έβδομάδες έγινε καλά. Όταν έμαθε όμως την αυτόκτονία του συζύγου της, παρεφρόνησε και βρίσκεται ως σήμερα κλεισμένη στο φρενοκομείο.

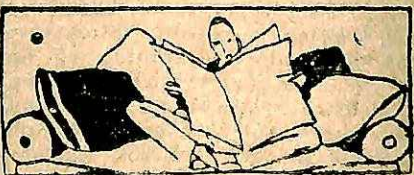
Ένα δράμα στο Χρηματιστήριο

Ο Γάλλος χρηματιστής Άντεν είχε μεγάλη περιουσία. Οι χρηματιστηριακές του επιχειρήσεις έπήγαιναν πολύ καλά και η τύχη τον εύνοουσε σκανδαλωδώς. Είχε δυο μεγάλα μέγαλα δικά του στο Παρίσι κι' ένα στην Λυόν.

Ο Άντεν διέθεσε το μεγαλειότερο μέρος της περιουσίας του στην αγορά των μετοχών μιας εταιρίας.

Η εταιρία πορουσίαζε ξαφνικά δυσχέρειες πληρωμής κι' οι μετοχές έπέσαν. Ο Άντεν έχασε το πιο μεγάλο μέρος της περιουσίας του κι' όταν το πληροφορήθηκε έπαθε συγκοπή της καρδιάς και πέθανε.

Όμως, η εταιρία δεν είχε χρεωκοπήσει. Και σε λίγον καιρό η αξία των μετοχών της έτριπλασιάσθη.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ

Η Ζ ΜΑΓΚΟΓΚ

— Πάλι έσεις εισθε; γρύλλισε ο Πιέρ Σαλβάν, βλέποντας τον ιδιοκτήτη του γκαράζ να εμφανίζεται δειλά στην πόρτα του εστιατορίου.

Είχε άποτελειώσει το φαγητό του, σιωπηλός, στενοχωρημένος, βιαστικός. Πέταξε την πετσέτα του και σηκώθηκε.

— Μην έπιμένετε, φώναξε. Σας είπα και σας επαναλαμβάνω ότι δεν έχω κέφι για να άνεχθώ έναν συνταξειδιώτη.

— Μά, κύριε, δεν υπάρχει άλλο αυτοκίνητο για νοίκι μέσα στο χωριό, έδήγησε ο ιδιοκτήτης του γκαράζ. Ο κύριος αυτός έπαθε κάποιο ότύχημα στο άμάξι του όπως έσεις και όπως σείς, έχει κι' αυτές ανάγκη να φύγη άπόψε.

— Δεν μ' ενδιαφέρει!

— Αν έφθανε πέντε λεπτά πριν από σάς θά νοίκιαζα το αυτοκίνητό μου σ' αυτόν κι' εκείνος θά δεχόταν να σάς πάρη μαζί του.

— Ο καθένας με το μυαλό του. Έγώ έννοώ να είμαι μόνος.

— Ο κύριος αυτός ζητεί να σάς μιλήση. Λέγει ότι θά βρη τρόπο να σάς κάνη να φανήτε πιο μαλακός.

— Δεν με ξέρει. Πού είναι αυτός ο άνθρωπος;

— Στην είσοδο του γκαράζ. Δεν μπορείτε να τον άποφύγετε.

— Άδιαφορώ. Θά χάση τον καιρό του, σε παρακλήσεις.

Ακολουθούμενος από τον στενοχωρημένο ιδιοκτήτη του γκαράζ, ο Σαλβάν βγήκε από το εστιατόριο και προχώρησε προς την είσοδο του καταστήματος. Βλέποντας τον ένοχλητικό πού τον περίμενε, έμπηξε μια φωνή καταπληξέως.

— Πώς; Έσύ, Μονκλό; Τί κάνεις εδώ;

Ο Μονκλό ήταν έξ' ίσου σαστισμένος.

— Την ίδια έρώτηση σου κάνω κι' εγώ. Διάβολε, πού να φανταστή κανείς ότι θά συναντιώμαστε!

— Ύστερα, πιάνοντας από τους ώμους τον συγγενή του, — ήταν συγγενείς — ο Μονκλό έξακολούθησε.

— Όστε έσύ ήσουν ο ζόρικός κύριος, ο φρικτός έγωϊστής, πού είχε την άπαίτηση να κρατήση για τον έαυτό του ένα άμάξι πού χωρεί πέντε έπιβάτες; Φαντάζομαι ότι θά φανής πιο βολικός και θά μου παραχωρήσης μια θεσούλα;

Ο Σαλβάν άναστενάξε.

— Είμαι ύποχρεωμένος.

— Ό! Ό! για δες με τί προθυμία το λέγει! φώναξε ειρωνικά ο Μονκλό.

Τέλος πάντων, πάρτο άπόφαση ότι θά ύποστής την συντροφία μου. Το μαρτύριό σου, άλλωστε, θά είναι σύντομο. Το πολύ — πολύ μιάνιση ώρα διαδρομή θάχωμε.

— Συγχώρησέ με, είπε ο Σαλβάν. Είμαι όμως εξαιρετικά άκροφς σήμερα. Έχω σκοτούρες...

Δεν έδήγησε τί είδους σκοτούρες είχε και έπετάχνε τις έτοιμασίες της άναχωρήσεως. Ύστερα από μερικά λεπτά, κάθισε στο βολάν και έστειλε το αυτοκίνητο επάνω στη λεωφόρο.

Ο Μονκλό δεν δοκίμασε καν να άρχιση συζήτηση. Βλέποντας την έπιθυμία του συντρόφου του να μείνη σιωπηλός, σεβάσθηκε τις σκοτούρες του και άρχισε να θαμάζει τα τοπεία, απ' τα όποια περνούσαν. Δίπλα του, ο συνωφύρομενος Σαλβάν φαινόταν να άναπολή δυσάρεστες άμνησεις ή να τρέχη εις συνάντησιν λυπηρών γεγονότων. Άσφαλώς κάποια όδυνηρή ύποχρέωσις τον περίμενε στο τέarma του ταξειδιού του. Ο Μονκλό τον παρακολουθούσε μ' ένα μάτι. Τον είδε ξαφνικά να άναπηδά στην θέση του και να φρενάρη άπότομα.

— Τί έπαθες;

— Δεν βλέπεις; ψέλλισε ο Σαλβάν, όχριώντας ξαφνικά. Έχει...

ΠΑΝΘΕΟΝ

το άναποδογυρισμένο αυτοκίνητο και... και τα δυο πτώματα μέσα στο χανδάκι.

— Δεν βλέπω τίποτε.

Ο Σαλβάν είχε σταματήσει ολότελα το αυτοκίνητο. Κύτταζε τον Μονκλό με μια άτεριγραπτη έκφραση τρόμου.

— Δεν είναι δυνατόν! μουρμούρισε. Όύτε έκατό βήματα δεν άπέχουν... Δεν βλέπεις λοιπόν; Έγώ βλέπω ολόκάθαρα το αυτοκίνητο... και τα δυο πτώματα!

Πρόφερε την τελευταία λέξη με άηδία. Ο Μονκλό σήκωσε τους ώμους.

— Ονειρεύεσαι, φίλε μου! Δεν υπάρχει τίποτε... Έν πάση περιπτώσει δεν μ'άς μένει παρά κάτι άτλούστατο. Άς προχωρήσωμε.

Όταν φθάσαμε κοντά στο σημείο πού σου φαίνεται ως τόπος δυστυχίματος, θά άναγκασθής να όμολογήσης ότι δεν υπάρχει τίποτε.

— Όχι! όχι! φώναξε σπασμωδικά ο Σαλβάν, άρπάζοντας τον έξαδελφό του, πού έκανε να πιάση το βολάν. Δεν θέλω να προχωρήσωμε... Δεν θέλω... άκόμη κι' αν είναι όπτασία.

— Και γιατί; ρώτησε ο Μονκλό κα τάπληκτος.

Ο Σαλβάν διατελούσε υπό την έπίδρασιν ενός τρελλού και άνεξηγήτου τρόμου.

— Δεν καταλαβαίνεις! στέναξε. Έκεί έχουν σκοτωθή... Πέρνει άκριβώς πριν από ένα χρόνο...

— Ποιοι; ρώτησε ο Μονκλό.

— Οι έξαδελφοί μου, οι Άλταίν, Ίνδρας και γυναίκα, άπήντησε ο Σαλβάν σκύβοντας το κεφαλι. Ξερείς ε;

— Α! ναι! τοίς παρέσυρε νομίζω ένα αυτοκίνητο. Αυτό βεβαία δεν σε έμπόδιζε να τους κληρονομήσης, αν δεν άπατώμαι.

Άναστατωμένος, πολύ περισσότερο, από όσο θά δικαιολογούσε μια παλιά συγκίνησις, ο Σαλβάν έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

— Δεν μπορώ να βλέπω αυτήν την όπτασία. Δεν θέλω να τους δω πιά...

Έλεος!... Χάρης!...

— Από ποιόν ζητάς χάρη; Γιατί; ρώτησε ο Μονκλό, με φωνή σχεδόν σκληρή.

— Απ' εκείνους... γιατί... γιατί εγώ... εγώ τους σκοτώσα...

Σπρώχνοντας τον με τον ώμο, ο Μονκλό, άρπαξε το βολάν κι' έβαλε μπροστά την μηχανή.

— Όστε, ρώτησε, έσύ ήσουν σωφέρ πού έξηφανίσθη; Και τώκανε έπιτήδες, ε; Τίς παρακολουθούσες, καιροφυλακώντας... έξ αιτίας της κληρονομιάς, ε; Η Ζυνώ, άφου έδιάβαζε το σημείωμα πού της έστειλε ο άνδρας της...

το ταλάκωσε και το πέταξε. Ήταν στον κήπο. Έπλησίασες και το πήρες κι' έμαθες και τα θύματά σου για πού θά πάνε. Έτσι δεν ήταν. Μά λέγε λοιπόν! Σε άκούω.

— Ναι! ούβλιασε ο άθλιος. Όμολογώ — όμολογώ ότι θέλεις... ότι θέλουν... αλλά σταμάτησε το αυτοκίνητο!.. Γύρνα πίσω... Δεν μπορώ να τους πλησιάσω...

Ένας περιφρονητικός γαγχασμός ήταν η άπάντησις του Μονκλό. Το αυτοκίνητο σταμ τούσε.

— Φοβάσαι τα φαντάσματα των θυμάτων σου; Ηλίθιε!.. Ηλίθιε και κακούρε καναγιά!.. Μά κύτταζε λοιπόν! Δεν ύπαρχουν φαντάσματα δεν ύπαρχουν πτώματα... Άπλούστατα ένα πραγματικό αυτοκίνητο και δυο μανεκέν ξαπλωμένα μέσα στο χανδάκι...

Δική μου σκηνοθεσία, για να σου άποσπάσω την όμολογία του έγκληματός σου... Άνοιξε τα μάτια σου! Δεν θά δής παρά αυτά πού σου λέγω, καθώς και τους άστυνομικούς πού σε περίμεναν κρυμμένοι για να σε συλλάβουν.

Στον ένοχο δεν έμενε πλέον τίποτε άλλο παρά να προσφέρη τα χέρια του στις χειροπέδες.

Η Ζ. ΜΑΓΚΟΓΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΟΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια)

—Ευχαριστώ! είπε ο κ. Ραούλ, ο οποίος διεσκέδαζε με τις τύψεις του Κουρβίλ. Στις 10 να κλεισθεις στο δωμάτιό σου. Εάν κανείς απ' τους υπηρέτας είναι ακόμη ξύπνιος εκείνη την ώρα, φρόντισε να με ειδοποιήσης. Πήγαινε τώρα. Γεια σου!...

Ο Κουρβίλ, άμילτος και με σκυφτό το κεφάλι, έφυγε και ο κ. Ραούλ έτοιμος ήταν έτοιμος να βγεί, ραντεβού του με την Όλγα. Ένω όμως ήταν έτοιμος να βγει, άλλαξε έξαφνα γνώμη και, ξαναγυρίζοντας στο σαλόνι, έγραψε σ' ένα ντεβάν και, σχεδόν άμεσως, άρρακωμήθηκε.

Όταν ξύπνησε ήταν δέκα το βράδυ. Πεταχθηκε θυμωμένος, έγραψε στο τηλέφωνο και έζητησε το «Γροκχαντερό Παλάς».

—Εμπρός!... «Γροκχαντερό»; δώστε μου τα διαμερίσματα της βασιλίσσης! Ποιος είν' εκεί;... «Η δακτυλογράφος;... Τι γίνεται, Ιουλίττα;... Είδατε ίσως τη βασιλίσσα πώς θέλω να της μιλήσω... «Όχι, αντίρρησης; παιδί μου! Δεν σ' έβαλα σ' αυτή τη θέση για να μου αψαδιάζεις! Εμπρός, γρήγορα!...

Ακούσθηκε μια σύντομη διανοητική ύστερα ο κ. Ραούλ συνεχίσει...

—Σύ είσαι. Όλγα!... Με συγχωρή, αγάπη μου, που δεν ήρθα. «Η υπόθεσής, για την οποία σου μίλησα, μ' εκράτησε περισσότερο απ' όσο λογικάζα. Δεν είναι δικό μου το λάθος!... με θυμώθηκες!... θέλεις άρρωτη την Παρασκευή;... Ναι, άρρωτη την Παρασκευή, να σε πάρω να φάμε...

5 Διάρρηξις

Ποτέ δεν χρησιμοποιούσε ο Άρσεν Λουπέν, για τις νυκτερινές του εκστρατείες, κοστούμια σκοτεινόχρωμα, που κάνουν δυσδιάκριτον εκείνον που τα φορεί, μέσα στο αμυγδαλωτό φως της νύκτας.

—Πηγαίνω όμως, είμαι, έλεγε, με τα χέρια στις τσέπες, άοπλος και με την καρδιά τόσο ήρεμη, όπως αν ξηπάγαινα ν' αγοράσω ένα κουτί τσιγάρα.

Έτσι κι' άποψε, χωρίς ν' αλλάξει τίποτε στην τουλίττα του, έβρεξε τα μάτια του με λίγο δροσερό νερό, έκανε μερικά άσκήσεις για να απαλλάξει το σώμα του απ' τα τελευταία ίχνη της νάρκης του ύπνου και βγήκε.

Ήταν έδεκα και τέταρτο. Απόλυτο σκοτάδι σκέπαζε το πάντα και δεν άκουγόταν ούτε ο παραμικρότερος θόρυβος. Όλοι κοιμόνταν και κίνδυνος για κομμάτι ανεπιθύμητη συνάντηση δεν υπήρχε, για την ώρα. Γι' ευχαρίστησις να εργάζεται πάντα με τέτοιους όρους ασφάλειας!...

Ανέβηκε αθόρυβα τις σκάλες κι' έφθασε ως το διαμέρισμα του μαρκησιού. Το κλειδί, που πήρε το άπογευμα απ' τον Κουρβίλ, τον άπληλασε από τον κόπο να διαρρήξει την κλειδαριά. Άνοιξε και μπήκε με την άνεση του ιδιοκτήτη.

Η έσωτερική διαίρεσις της κατοικίας του μαρκησιού, του ήταν τελείως γνωστή από ένα πλάνο της, το όποιο είχε φροντίσει να προμηθευθώ από ημερών. Αθόρυβα, λοιπόν, αλλά άδιστακτα και σταθερά, διέσχισε τον ευρύχωρο διάδρομο και έφθασε στο γραφείο του μαρκησιού.

Η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη και το άνοιγμά της δεν τον δυσκόλεψε διόλου. Μπήκε μέσα την έκλεισε πίσω του και άναψε το ηλεκτρικό.

Έφριξε μιά ματιά γύρω κι' ύστερα προχώρησε και ξαπλώθηκε άναπονετικά σ' ένα φωτέιγ. Δεν υπήρχε λόγος να φερθώ σαν πρωτόπαιρος και ν' αναποδογυρίσει τα συρτάκια ή να αναστατώ-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στον πύργο του Βολνί, κοντά στο Βισσύ, δολοφονείται μυστηριωδώς η άοιδος Έλισάβετ Όρναιν χωρίς αι άρχαι ν' ανακαλύψουν ούτε καν τον τρόπον με τον όποιον διεπράχθη τό τέγκλημα. Μετό δεκαπέντε έτη δυό αστυνομικοί, οι επιθεωρηται Γκορζερέ και Φλαμάν περιμένουν στο σταθμό Σαιν Λαζάρ την άφιξη του τρένου για να συλλάβουν κάποιαν νέαν γνωστή με το όνομα Κλάρα ή ξανθή, έρωμένη του διαρρηκτου Γκραν Πώλ. Η νέα φθάνει πράγματι, αλλά διαφεύγει απ' τόν σταθμό και οι αστυνομικοί άνευρίσκουν τα ίχνη της στο μέγαρο ντ' Έρλεμόν. Εκεί μένει κι' ο Λουπέν υπό το όνομα κ. Ραούλ, ο όποιος ζητεί να άνευρη ένα χαμένο θησαυρό που πού άνήκει στον μαρκήσιο. Ο Λουπέν γοητευμένος από την ύπεροχη ξανθή όμορφιά της νέας, παραπλανά τους αστυνομικούς και την βοηθά να διαφύγει.

στο καθένα—και κατέληξε στο γραφείο.

Λίγες στιγμές του έφθασαν για να βεβαιωθεί ότι εκεί βρισκόταν αυτό που ζητούσε. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπροστά στο γραφείο. Γονάτισε και τα δάκτυλά του άρχισαν να ψηλαφούν γοηγορά την γυαλιστερή επιφάνεια του ξύλου, τις γωνίες, τις ενώσεις. Ύστερα σηκώθηκε, άνοιξε ένα συρτάρι, τράβηξε τη μιά πλευρά του, έστρωσε την άλλη και χτύπησε επανειλημμένως με το δάκτυλο τα τοιχώματά του. Ένας ξερός κρότος άκούσθηκε κι' ένα άλλο συρτάρι άνοιχθηκε στο βάθος του πρώτου.

Ο Λουπέν έτριψε ικανοποιημένος τα χέρια.

—Συρτάκια μέρες, μουρμούρισε, δεν έφθασαν στον Κουρβίλ για να τελειώσουν μιά δουλειά, για την όποιαν δεν μου χρειάσθηκαν ούτε συρτάκια δευτερόλεπτα! Τίβλ ακεία που έκανα να έμπιστευθώ σ' αυτόν.

Τράβηξε έξω το μυστικό συρτάρι κι' έβριξε ένα βλέμμα στο περιεχόμενό του. Το πρώτο πράγμα που περίμενε ναύρη—την έπιστολή που έφερε στον μαρκήσιο ή Άντωνίν—δεν ήταν εκεί. Άρχισε να βιάζει ένα—ένα τα πράγματα που ήταν μέσα. Έναν μεγάλο κίτρινο φάκελλο, με κομμάτι δεκαριά χιλιάδικα μέσα, τον έβαλε στην άκρη. Δεν ήταν κανένας κοινός λαποδύτης για να κλέψει τα χρήματα απ' την τσέπη του γείτονά του. Όλο το υπόλοιπο περιεχόμενο του συρταριού άπετελείτο από γράμματά και φωτογραφίες γυναικών, ένθιμίων, προφανώς, του άισθηματικού παρελθόντος του μαρκησιού.

Πού να διαβάσει όλα αυτά τα γράμματα για ναύρη σέ κάποιον απ' αυτά τίποτε το ενδιαφέρον!... Ο χρόνος δεν του το επέτρεπε και, εκτός αυτού, δεν ήταν διόλου βέβαιος, ότι οι έρωτικές εκείνες έπιστολές θα περιείχαν και κάτι άλλο, εκτός από άισθηματολογίες.

Παρ' όλη την επιθυμία του, να τελειώσει μιά ώρα γρηγορώτερα τη δουλειά του, δεν μπόρεσε ν' άποφύγη τον πειρασμό να ρίξει μιά ματιά στις φωτογραφίες των γυναικών εκείνων.

Θα ήταν κομμάτι έκτοσή, περίπου. Περιπέτειες ενός χρόνου ή μιάς ζωής; Όλες ήταν όμορφες, χαριτωμένες, άξιαγάπτες, θελκτικές. Πίσω από κάθε φωτογραφία υπήρχε κι' από ένα όνομα, μιά ημερομηνία μιά άφιρώσις και—που και που—μερικά λόγια, μιά φράσις σύντομη, που μιλούσε με νοσταλγία για κάποιες στιγμές...

Μαγάλες κυρίες, άρτίστες και μιντινέτες βρισκόταν ενγμένες στην ίδια σκιά, άγνωστες μεταξύ τους και, εν τούτοις, τόσο κοντά ή μιά με την άλλη απ' την κοινή άνάμνηση ενός άνδρος.

Ο κ. Ραούλ δεν είχε τον καιρό τα τις κυτάξει όλες κι' έτοιμαζόταν να τις ξαναβάλει στη θέση τους όταν έπροκάλεσε την προσοχή του μιά μεγάλη φωτογραφία, τυλιγμένη προσεκτικά σ' ένα φύλλο χαρτί. Την τράβηξε έξω και της έβγαλε το περιβάλλυμα. Στο αντίκρουμά της έμεινε γοητευμένος. Ήταν μιά σπάνια όμορφιά, όμορφωτέρη απ' όλες που ήταν συγκεντρωμένες μέσα σ' εκείνο το συρτάρι. Οι γυμνοί της όμοι ήσαν ύπεροχοι. Το ύψος της, το βλέμμα της κι' όλη γενικά ή έκφρασις του προσώπου της, έδειχναν την γυναικώς την συνηθισμένη σ' αντίκρουξη χωρίς δειλία το πολύ κοινόν.

—Κομμάτι άρτίστα, άσφαλώς, έψιθύρισε ο κ. Ραούλ, μη μπορώντας να άποσπάση το βλέμμα του από το πορτραίτο.

Γύρισε τη φωτογραφία και διάβασε στο πίσω μέρος του χαρτονιού.

«Δική σου έως τόν θάνατο»

Έλισάβετ Όρναιν

Έλισάβετ Όρναιν! Ο κ. Ραούλ ήταν άρκετά κατατοπισμένος στην καλλιτεχνική ζωή, ώστε να μην άγνοή το όνομα της μεγάλης άοιδού και τη δραματική ιστορία του μυστηριώδους θανάτου της.

Όστε λοιπόν υπήρξε κι' αυτή μιά απ' τις κασκήσεις του μαρκησιού;... Ο τρόπος με τον όποιον ο Ζάν ντ' Έρλεμόν, είχε φυλαγμένη τη φωτογραφία της, έδειχνε την έξαιρετική θέση που είχε στην ζωή του ή μεγάλη καλλιτέχνης.

Μέσα στο περιβάλλυμα της φωτογραφίας ο κ. Ραούλ εύρηκε κι' ένα μικρό φάκελλο του όποιου το περιεχόμενο επέτεινε την έκκλησή του. Ήσαν εκεί μέσα μιά μικύκλα ξανθών μαλλιών, ένα μικρό γραμματάκι— με το όποιον ή Έλισάβετ, έδινε στον μαρκήσιο το πρώτο ραντεβού—και μιά ακόμη φωτογραφία με το όνομά της ως κόρης Έλισάβετ Βαλτέξ.

Ο κ. Ραούλ έμεινε σκεπτικός. Η άνακάλυψις αυτή περιέπλεκε τα γεγονότα. Ποιά σχέσις υπήρχε μεταξύ της νεκρής—έδώ και δεκαπέντε χρόνια—καλλιτέχνης και του Βαλτέξ, με τον όποιον βρισκόταν σε τόσο συχνή έπαφή σήμερα, ο μαρκήσιος; Προφανώς ήσαν συγγενείς. Άλλά ο Βαλτέξ δεν ήταν παρά πάνω από τριάντα έτών και δεν θα μπορούσε να ξέρη, τις πρδ εικαστασίας σχέσεις της συγγενούς του με τον μαρκήσιο. Κομμάτι όμως συμβαίνουν και πράγματα που δεν μπορεί κανείς ούτε να φαντασθή. Μήπως ο Βαλτέξ ήξερε τίποτε απ' τα περασμένα και έξεβίωσε μ' αυτά τον μαρκήσιο γι. να του άποσπά χρήματα.

—Μυστήριο, μουρμούρισε ο κ. Ραούλ. Έν πάσει περιπτώσει όμως είναι ένα μυστήριο, που άσφαλώς θα το διαφωτίσω τώρα πιά, στο σημείο που έφθασε.

Ένας θόρυβος διέκοψε τους συλλογισμούς του. Ο κ. Ραούλ ένέτεινε την προσοχή του κι' άντελήφθη ότι κάποιος άνοιε την έξώθυρα. Άσφαλώς δεν ήταν ο οικοδεσπότης γιατί το βάδισμά του—που άκούσαν τώρα στο διάδρομο—ήταν διστακτικό και φοβισμένο.

Άσπραπαία, ο κ. Ραούλ, έβαλε τις φωτογραφίες και τα γράμματα στη θέση τους, έκλεισε το συρτάρι, έβρυσε το φως κι' έτρεξε να κρυφτεί πίσω από ένα παραβάν, τοποθετημένο σε μιά γωνία του δωματίου.

Την ίδια στιγμή ένα χέρι έστρεψε δειλά το πόμολο της πόρτας. Κανένας άλλος θόρυβος δεν άκούσθηκε, αλλά ο κ. Ραούλ διαισθάνθηκε την παρουσία του νυκτερινού επισκέπτου μέσα στο δωμάτιο.

Πέρασαν λίγες στιγμές απόλυτης σιωπής. Έξαφνα, ή δέσμη των άκτινών ενός ηλεκτρικού φανοριού έκανε τον γύρο του δωματίου και σταμάτησε στο γραφείο. Από το μικρό άνοιγμα, που άφηναν τα δυό φύλλα του παραβάν, ο κ. Ραούλ δ έκρινε μιά λεπτή σιλουέτα που προχωρούσε προς το γραφείο.

Δεν ήταν δυνατόν να άνήκη σ' άνδρα ένα τόσο λεπτό σώμα.

Στο άμυδρό φως του ηλεκτρικού φανοριού ο Ραούλ βεβαιώθηκε ότι δεν έκανε λάθος. Ο δευτερος νυκτερινός επισκέπτης του μαρκησιού ήταν μιά γυναίκα, ή όποια, άφου έφθασε μπροστά στο γραφείο, άκούμπησε το φανάρι της σε μιά άκρη του και το χέρι της διευθύνθηκε προς το συρτάρι που είχε άνοιξει κι' αυτός προηγουμένως.

—Αυτή ξέρει καλύτερα από μένα, τί γυρεύει σκέφθηκε ο Ραούλ.

Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν γυρισμένο προς το αντίθετο μέρος κι' ήταν άδύνατον σιόν κ. Ραούλ να σχηματίσει μιά ιδέα για την φυσιογνωμία της. Η δέσμη των ηλεκτρικών άκτινων φώτιζε μόνο το χέρι της, ένα χεράκι λεπτό και κομψό, το όποιον, άφου άνοιξε χωρίς την παραμικρή δυσκολία το μυστικό συρτάρι, άδειασε το περιεχόμενό του επάνω στο γραφείο και άρχισε να

ψάχνη μέσα στον σωρό των φωτογραφιών.

Ο κ. Ραούλ, που παρακολουθούσε από την κρύπτη του όλες τις κινήσεις του λεπτοκαμωμένου χεριού, το είδε έξαφνα να σταματά τρεμουλιαστό σε μιά φωτογραφία και να την σφίγγει σπασμωδικά.

Η μυστηριώδης γυναίκα είχε βρῆ, φαίνεται, εκείνο που ζητούσε, γιατί ένας στεναγμός άνακουφιστός έσφυγε απ' τα χείλη της. Άτορροφημένη δολόκληρη στις σχέψεις που της προκαλούσε ή φωτογραφία εκείνη δεν άντελήφθη την προέγγισή του κ. Ραούλ, παρά μόνον όταν εκείνος με μιά άτόσομη χειρονομία την άρπασε απ' τους ώμους και προσάθησε να γυρίση το πρόσωπό της προς το φως.

Άφησε μιά έλαφρά κορυή ή τρόμου και έσχερίρησε να ξεφύγη απ' τα χέρια του άπροόπτου έχθρου.

Ο κ. Ραούλ, κρατώντας την πάντα ακίνητη άπλωσε το χέρι και γύρισε τον ήλεκτρικό διακόπτη.

Το φως πλημύρισε το δωμάτιο κι' ο κ. Ραούλ έμεινε άπολιθωμένος, μολις αντίκρυσε τη μορφή της γυναίκας εκείνης.

—Άντωνίν! τραύλισε.

Ούτε ή παραμικρότερη ύτόνοια δεν θα παρνούσε ποτέ απ' το νου του, ότι θα την αντίκρυζε εκεί.

Η Άντωνίν, ή μικρή άγαθή έπαρχωτοπούλα, με το άθωο ύφος και το άδολο βλέμμα στεκόταν εκεί, άπέναντί του, σάν χαμένη, κάτωχρη, τρέμοντας.

Την πρώτη έκκλησή του κ. Ραούλ διεδέχθη μιά ξαφνική ευθυμία, μιά άπρόοπτη σαρκαστική διάθεσις που ξεσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Να λοιπόν, φώναξε που μάθαμε και την άφορη της γευματινής σας επισκέψεως στον μαρκήσιο. Ήλθατε να κάνετε την άναγνώριση του εδάφους για ναμπορέσετε να το επισκεφθήτε την νύκτα.

Φαίνεται σάν να μη καταλάβαινε γιατί την έθιγε.

—Δεν έκλεψα, μουρμούρισε. Δεν άγγιξα τα χρήματά.

—Ούτε κι' εγώ. Άλλά όπως είναι βέβαιο ότι δεν ήθαμε έδώ για τα χρήματα άλλο τόσο είναι βέβαιο ότι δεν ήθαμε και για να προσευχηθώμε στην Παναγία μπροστά στο γραφείο του μαρκησιού ντ' Έρλεμόν.

Η νέα τον έκύταξε έκπληκτη.

—Ποιός είστε; Δεν σάς ξερω...

Ο κ. Ραούλ γέλασε ειρωνικά.

—Αυτό δεν είναι καθόλου λεπτό εκ μέρους σας. Ύστερα από την άπογευματινή μας συνάντηση στο διαμέρισμά μου με ρωτάτε

ποιός είσαι! Τι άσθενική μνήμη! Κι'

εγώ που νόμιζα, όρρα μου Άντωνίν, ότι σάς είχα κάνει μεγάλη έντυπωση.

Τον διέκοψε με κάποια τραχύτητα.

—Δεν με λένε Άντωνίν!...

—Δάβλε! Ούτε κι' έμένα με λένε Ραούλ. Σή τη δουλειά μας ο καθένας έχει ντυζήσεις όνόματα.

—Ποιά δουλειά;

—Του λωποδύτη...

Άναπατώθηκε.

—Εγώ γώ λωποδύτρια; Όχι!... Όχι!...

—Ο έμουν! έπειδή βουτήξατε μιά

φωτογραφία κι' όχι χρήματα; Άν προ-

τιμήσατε τη φωτογραφία, αυτό θα πη ότι

είχει να σάς μιά άξια που για μένα

είναι άγνωστή.

Η νέα έκανε μιά χειρονομία δια-

μορτωρίας και κάτι μουρμούρισε.

Ο κ. Ραούλ όμως την δέκωσε.

—Ένωμώ τη φωτογραφία που βια-

στήκατε να κρύψετε μολις με είδατε;

Δείξετέ μου την!...

Την έπιασε απ' τους ώμους και δο-

κίμασε να την τραβήξει κοντά του, για

να της άποσπάση την φωτογραφία!...

Η νέα πάλευε μέσα στα γερά του μπράτσα

προσπαθώντας ν' απαλλάξη από το σφί-

ξιμό τους.

—Κύτταξε νάζισ, είπε εκείνος αφή-

νοντάς την. Ποιός να το φανταζόταν

πώς ή έρωμένη του Γκραν Πώλ, θάταν

τόσο ντροπαλή!...

Τρασημένη ή νέα ψιθύρισε.

—Δεν σάς καταλαβαίνω τί θέλετε

να πείτε.

—Έσα έσα, που το καταλαβαίνεις

Άνοιξε την πόρτα με το κλειδί του Κουρβίλ.

θαυμάσιο, ώραία μου Κλάρα.
—Κλάρα...; τί είν' αυτό πάλι; μουρμούρισε, δλοένα περισσότε-
ρο συνηθισμένη.

—Τό δνομά σου Κλάρα ή ξανθή.
—Κλάρα ή ξανθή;
—Όταν έπρόκειτο νά σ' άρπάξει ό Γκορξερέ δέν ήσουν τόσο
πολύ εύθικτη. Όποσδήποτε μπορείς νά ήσυχάζης, Κλάρα ή 'Αν-
τολν ής άστυνομίας, άποδεικνύει ότι δέν είμαι έχθρός σου. Μή φο-
βάσαι, λοιπόν! Χαμογέλασε! Χαμογέλασε γλυκειά μου ξανθούλα,
είναι τόσο γλυκό τό χαμόγελό σου...

Μιά κρίσις συγκινήσεως την συνεκλόνησε. Τά δαχρυα κυλού-
σαν στα ώχρα μάγουλά της και δέν αισθανόταν πιά την διάθεση
νά άποθήση τόν κ. Ραούλ που είχει πάρει νά χέρια της στα δικά
του και τά χάνει με μιά φιλική
οικειότητα της οποίας την ανάγκη
αισθανόταν άπόλυτα ή νέα γυναίκα
τή στιγμή εκείνη.

—'Ησούσασε, 'Αντωνίν! της ψι-
θύρισε τρυφερά εκ-ίνος. Ναί σέ λέω
'Αντωνίν; Μ' άρέσει καλλίτερα αύ-
τό τό δνομα. 'Αν γιά τόν Γκράν
Πώλ είσαι ή Κλάρα, γιά μένα μεί-
νε εκείνη που πρωτογνώρισα μ' αύ-
τό τό δνομα!.. ή μικρή άπλόη ή έ-
παρξιατοπούλα. Μά μήν κλαίς. 'Ο-
λα θα διουθωθούν... 'Ο Γκράν
Πώλ σέ κασιδιώνει χωρίς άμφιβολία.
Δέν είν' έτσι; γι'αυτό δέν φοβάσαι;..
Μή σέ νοιάζει! όσο είμαι εγώ
κοντά σου. Μίλητέ μου μονάχα, πές
μου την άλήθεια, πές μου τί συμ-
βαίνει.

—Δέν έχω τίποτε νά πώ, τραύλι-
σε ή νέα κλαίοντας πάντα, Δέν μπο-
ρώ νά πώ τίποτε...

—Μίλησε μικρούλα μου.

—'Οχι! δέν σάς ξέρω...

—Δέν με ξέρεις κι' έν τούτοις
μού έχεις έμπιστοσύνη. Παραδέ-
ξου το.

—'Ισως.. Δέν ξέρω τό γιατί. Μού
φαίνεται.

—Σου φαίνεται ότι έχω τή δύναμη
νά σέ πρσιταεύω, νά σου κά-ω κα-
λό, αυτό είναι. 'Αλλά γιά νά τό κα-
τορθώσω πρέπει νά με βοηθήσης. Πώς γνώριζες τόν Γκράν
Πώλ; Τί ήρθες νά κάνης εδώ; Τί την ήθελες αυτή την φωτο-
γραφία;

Τό πρόσωπό της σκοτεινιάσε κι' ή φωνή της έγινε ύπόκω-
φη.

—Σάς παρακαλώ, είτε σιγά, μή με ρωτάτε. 'Θάρθη ή μέρα
πού θα μιλήσω μόνη μου.

—Πρέπει νά μιλήσετε τώρα. Καί μιά μέρα και μιά ώρα πού
χάνεται, είναι πολύ.

Η νέα έμεινε σιωπηλή.

—'Υποχρεήτε μου τουλάχιστον κάτι, είπε ό κ. Ραούλ.

—Τί; έκανε ή νέα. 'Ότι θα σάς ξαναδώ; Σάς τό υπόσχομαι.

—Κι' ότι θα μού έχετε πάντα έμπιστοσύνη.

—Κι' αυτό!

—Γιά την ώρα μπορώ νά σάς φανώ χρήσιμος σέ τίποτε.

—Μάλιστα! μάλιστα! φώναξε ή νέα με ζωηρότητα. Συνοδευ-
σετέ με.

—Φοβάσθε τίποτε;

—'Ενα ρίγος πέρασε άπ' τό κορμί της καθώς άπαντούσε.

—Όταν ερχόμουν εδώ μού φάνηκε πώς είχαν κυκλώσει τό
σπίτι.

—Ποιοί; ή άστυνομία;

—'Οχι άλλοι!

—Ποιοί, λοιπόν;

—'Ο Γκράν Πώλ με τούς φίλους του.

Τό βλέμμα της είχε πάρει μιά έκφραση τρόμου καθώς επρό-
φερε τό δνομα του διαρρηκτου. Τό ένδιαφέρον του κ. Ραούλ έ-
μεγάλωσε.

—Είσθε βέβαιη; ρώτησε.

—'Οχι άπολύτως.. αλλά μού φάνηκε πώς τόν άνεγνώρισα στο
πρόσωπο κάποιου που τριγωνούσε κοντά στο προπέτασμα της
προκυαίας. 'Ηταν μαζί μ' έναν άλλον που έμοιζε με τόν ύ-
παρχηγό της συμμορίας του, κάποιον που τόν φωνάζουν 'Αράτης.

—Πόσον καιρό έχετε νά δητε τόν Γκράν Πώλ.

—'Αρκετές εβδομάδες.

—Δέν ήξερε ότι θαρχόσαστε εδώ άπόψε;

—'Οχι!

—Τότε, τί γυρεύει έξω από τό σπίτι;

—Δέν είναι ή πρώτη φορά που τριγωνίζει εδώ.

—Γιά τόν μαρκήσιο φυσικά. Δέν είν' έτσι;

—Μάλιστα.

—Και γιά τούς ίδιους λόγους που ήρθατε και σεις άπόψε;

—Δέν ξέρω... Μιά φορά μονάχα τόν άκουσα νά λέη πώς ήθελε

νά σκοτώση τόν μαρκήσιο...

—Γιατί;

—Δέν ξέρω. Συνομιλούσε με τούς ανθρώπους του και τ' άκουσα.

—Αυτούς τούς ξέρετε;

—Μονάχα τόν 'Αράτη.

—Πού μπορεί κανείς νά τόν βρή
αυτόν;

—'Αγνωστον. 'Ισως σ' ένα μπόρ
της Μονμάτρης που τόν άκουσα μιά
μέρα νά λέη τ' όνομά του.

—Τό θυμάστε αυτό τό δνομα;

—Πώς!.. λέγεται <Οί Καραβί-
δες>.

—'Ο κ. Ραούλ έκρινε περιττόν νά
της κάνη άλλη έρώτηση. 'Ηταν βέ-
βαιος ότι δέν θα μπορούσε γι'αυτήν
την ήμέρα, τουλάχιστον, νά της άπο-
πάση περισσότερα λόγια.

6

Η πρώτη σύγκρουσις

—Πάμε της είπε. Κι' ό,τιδήποτε
κι' άν συμβή μή φοβάσαι διό-
λου. Είμαι σέ θέση νά τό άντιμε-
τωπίσω όλα.

Κύτταξε γύρω του νά ιδή μήπως
έμεναν ίχνη της νυκτερινής επίσκε-
ψώς τους. 'Αφού βεβαιώθηκε ότι
όλα ήσαν έν τάξει έσβυσε τό ήλε-
κτρικό, πήρε την 'Αντωνίν άπ' τό
χέρι και βγήκαν στόν διάδρομο.

Προχώρησαν ψηλαφητά μέσ' στο
σκοτάδι βγήκαν έξω και κατέβηκαν
αθύρβυα τή σκάλα.

—'Ο κ. Ραούλ άμφέβαλλε πολύ γιά τή βασιμότητα των ύπονοιών
της νέας ότι την παρακολουθούσαν. Κoi βιαζόταν νά βρεθί ή
γρηγορότερο στόν δρόμο γιά νά άντιμετωπίσει τόν κίνδυνο άν τυ-
χόν ύπνηχε.

—'Ενώ κατέβαιναν τις σκάλες ένοιωσε τό μικρό χεράκι νά τρε-
μουλιάζει παγωμένο μέσ' στα δάκτυλά του. Στάθηκε και προσά-
θησε νά διακρίνη τό πρόσωπο της συντρόφου του μέσ' στο πυ-
κνό σκοτάδι που τούς έσκέπαζε.

—Τί πάθατε; την ρώτησε σιγά.

—Φοβούμαι... τραύλισε ή νέα.

—'Αν με γνωρίζατε καλλίτερα, θα ξέρατε ότι εκεί που βρίσκο-
μαι εγώ κίνδυνος δέν ύπάρχει. Μήν τρέμετε.

—'Η νέα δέν άπήντησε. 'Εμειναν έτσι, γιά λίγες στιγμές σιωπη-
λοι ενώ εκείνος της χάνει με τρυφερότητα τά χέρια, προσπα-
θώντας νά διώξη τόν φόβο, που την έκανε νά τρέμη και νά της
μεταδόση τό θάρος και την αυτοπεποίθησή του.

—Πάμε!.. Είπε σέ λίγο ή νέα άποφασιστικά.

Κατέβηκαν τα ύπόλοιπα σκαλοπάτια και γλύστρησαν με άπει-
ρες προφυλάξεις μπροστά άπ' τό θυρωρείο μολονότι ή πρόνοια
αυτή ήταν έντελώς περιττή γι'ατί ό θηλυκός κέρβερος τού μεγάρου
κοιμόταν τόσο βαθειά, ώστε ήταν ζήτημα άν κι' ό μεγαλείτερος
θύρβυος θα μπορούσε νά τόν ξυπνήση.

Τά φώτα του δρόμου φαινόταν σαν πυγολαμπίδες μέσα στην
πυκνή όμίχλη. Οι άραιοι διαβάται ξεχώριζαν σαν σκιές κι' ήταν
σχεδόν άδύνατον νά διακρίνη κανείς τίποτε σέ άπόσταση μεγαλεί-
τερη από δέκα μέτρα.

Παρ' όλα αυτά, τό διαπεραστικό μάτι του κ. Ραούλ, άντελήφθη
άμέσως δυο σιλουέττες που διεσκέλιζαν τό προπέτασμα της προ-
κυαίας γλύστρησαν στο πεζοδρόμιο κι' έτρεξαν νά κρυφθούν πίσω
άπό ένα σταμα ημένο αυτοκίνητο, μπροστά στο όποιον άλλες δυο
σιλουέττες έμειναν άκίνητες σαν κάτι νά περίμεναν.

('Ακολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΥΓΧΩΡΗΣΤΕ ΜΕ,

ΥΠΟ ΖΑΜ ΝΤΟΝΥΕΡ

ΚΥΡΙΑ.

Σ' ένα στρατιωτικό κρεβάτι, στριφογυρίζοντας στο παραλή-
ρημα του πυρετού, ό 'Αλαν Μέρρικ, άγωνιούσε σαν νά πνι-
γώτανε. Στα πόδια του, άκουμπισμένος σ'έν μεσαίο κοντό που
στήριζε τή σκηνή, ό Ρισάρ Χάρλαν, ό σύντροφος του ταξιδιού
του, κοιτούσε μ' όρθάνοιχτα μάτια τή φωτογραφία μιάς όμορ-
φης νέας.

— Ντενίξ! 'Ω, μικρή Ντε.ίξ... μουρμούρισε με λύπη. Γιατί;;
Κατά σύμπτωση, ψάχνοντας στις τσέπες του άρρώστου Μέρρικ
γιά νά πάρη έναν χάρη της Σαχάρας, είχε βρή τή φωτογραφία
της γυναίκας του.

—'Οχι, δέν είναι ή Ντενίξ; φώναξε άτελισμένος. Δέν είναι
δυνατόν. 'Ισως νά πρόκειται γιά μιά γυναίκα που της μοιάζει.

Γύρισε τή φωτογραφία και διάβασε τ' όνομά της. 'Ηταν εκείνη!
'Η Ντενίξ! 'Ηταν ό όμορφος γραφικός χακτήρας της!

Ναί, ή Ντενίξ τόν είχε άπατήσει με τόν Μέρρικ. Μιά δολόκλη-
ρη θάλασσα άναμνήσεων πλημύρισε τό μυαλό του. Στο Λονδίνο
ή Ντενίξ τόν είχε παρακαλέσει νά πάη μαζί του ως τή Μασ-
σαλία, κι' εκεί όταν ήλθε ή στιγμή του άποχαιρετισμού κι' επρό-
κειτο νά έπιβιβασθούν με τόν Μέρρικ γιά την 'Αφρική, ή Ντε-
νίξ, τόσο έκλαψε και τόσο παρεκάλεσε, ώστε της επέτρεψε νά
τους συνοδεύση ως τό 'Οράν, όπου θα περίμενε την επιστροφή
τους.

—'Ο Ρισάρ ξαναείδε μέσα στη σκέψη του τό φωτεινό πρόσωπο
της γυναίκας του κι' ένοιωσε μιά μαχαιριά στήν καρδιά.

Βγήκε έξω στη σκοτεινή νύχτα. 'Ενας θερμός άέρας έρχόταν
άπό τό 'Εργκ και ένα έλαφρό στρώμα άμμου του έρέθιζε τό πρό-
σωπο. Μιά τρομερή δίψα του φλόγιζε τόν λαιμό. Νόμισε γιά μιά
στιγμή πώς θα τρελλαινόταν. Μιά δολόκληρη σειρά από βασανι-
στικές εικόνες παρήλασε μπρο-
στά άπό τό όρθάνοιχτα μάτια
του. 'Η Ντενίξ του. 'Η πιστή
του γυναίκα... με τό ξανθό της
κεφάλι άκουμπισμένο στόν ώμο
του Μέρρικ, με τά χείλη κολ-
λημένα στα χείλη του, σ' ένα
άτελείωτο φιλί!..

Ξαναπήκε κάτω από τή
σκηνή. 'Ο Μέρρικ φλογιζόταν
άπό τόν πυρετό και παραμιλού-
σε άδιάκοπα. 'Ο Ρισάρ έπλησί-
ασε στο κρεβάτι, γονάτισε
μπροστά στόν άρρώστο, έβαλε
τό αυτί του κοντά στο στόμα
του κι' έμεινε άκίνητος μιά ό-
λόκληρη ώρα. 'Ακουσε τόν Μέρ-
ρικ που πρόσφερε τό δνομα της
γυναίκας του, μαζί με άλλα λό-
για γεμάτα πάθος. Μιά άνεκ-
φραστη άγωνία τόν έπνιγε.

—'Η Ντενίξ και ό Μέρρικ ά
γαπιόνταν κι' ή ζωή του δέν
είχε πιά κανένα σκοπό.

Τήν ίδια εκείνη νύχτα άπε-
φάσισε νά ξαναγυρίση, νά με-
ταφέρει κοντά στην Ντενίξ τόν έ-
ραστή της, που πέθαινε. 'Ηθελε
νά την ιδή νά ύποφέρει, όπως
υπέφερε φριχτά κι' αιώδς εκεί-
νη τή νύχτα.

.*

Τό άλλο πρωί τό καραβάνι ξαναπήρε τό δρόμο του γυρισμού.
'Ο Μέρρικ, πάντοτε σ' άφασία, τοποθετήθηκε επάνω σέ μιά κα-
μήλα κι' ό Ρισάρ άνεβασμένος σέ μιάν άλλη, βάδιζε κοντά του.
Είχε τηλεγραφήσει στην Ντενίξ νά φύγη από τό Μπex—'Αμπελ
λέγοντας της πώς ύπνηχε κάποιος έτοιμοθάνατος, χωρίς ν' άνα-
φέρει τ' όνομά του.

—'Ηθελε νά την ιδή νά κομματιάζεται ή καρδιά της σαν θα
άντίκρυζε τόν έραστή της στις τελευταίες στιγμές του.

—'Η ξεστή άμμος έμπαινε στη μύτη του και στο στόμα του,
ένώ τά κομμένα μάτια του έβλεπαν φριχτά όράματα μερικές σκιές

της έρήμου που μπορούν νά φέρουν τρέλλα σ' ένα ταξιδιώτη.
'Υστερα από ταξίδι δυο δολοκλήρων ήμερών έσταμάτησαν σ'
ένα χωριό νά διανυκτερεύσουν.

—'Ο Μέρρικ άνοίξε γιά μιά στιγμή τά μάτια του και είπε:

— Σέ δυο μέρες θα ξαναϊδής τή γυναίκα σου; Θα ήθελα νά

την έβλεπα κι' εγώ πριν πεθάνω... Πρέπει νά...

—'Ο Ρισάρ χύμηξε σαν τρελλός έξω από τή σκηνή.

— Μά είναι δυνατόν! Είναι δυνατόν! 'Η Ντενίξ έρωμένη

του Μέρρικ;..

Τή χαρραγή ξεκίνησαν. 'Υστερα από πορεία τριών ήμερών
έφθασαν στο Κολόμπ—Μπεκάρ και την έπομένη στο Μπένι—'Αμ-
πέξ. Τό τραίνο της Ντενίξ θα έφθανε μιά ώρα άργότερα.

Στό μεταξύ ό Ρισάρ Χάρλαν κράτησε δυο δωμάτια στο ξενο-
δοχείο και μετέφερε τόν έτοιμοθάνατο στο δωμάτιό του.

.*

Μιά γνωστή φωνή ρώτησε ύστερα από λίγο τόν θυρωρό του
ξενοδοχείου.

—'Ο κύριος Χάρλαν έφθασε;

—'Ο Ρισάρ κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες.

— Ντενίξ! φώναξε.

—'Ω! Ρισάρ! Σ' άγάπη μου! είπε ή γυναίκα άγκαλιζόν-
τάς τον. Φοβήθηκα μήπως ήσουν σ' ό άρρώστος. Πόσο είμαι
εύτυχής που σέ βλέπω καλά.

Και τά τρυφερά μπράτσια της δέθηκαν γύρω από τόν λαιμό
του.

Χωρίς νά πη λέξη ό Ρισάρ, μόλις εκείνη περιποιήθηκε λίγο
τόν έαυτό της, την ώδήγησε στο δωμάτιο του έτοιμοθάνατου. 'Α-
κουμπισμένη επάνω στο τραπέζακι με τά φάρμακα, ή Ντενίξ, τόν
έκύτταξε συντετριμμένη.

—'Ο Μέρρικ, που τώρα πιά πάλευε με τόν θάνατο, άνασηκώ-
θηκε στα μαξιλάρια και με σιγανή φωνή είπε:

— Κυρία Χάρλαν... Ντενίξ... Θέλησα νά άνθέξω, καταβάλ-

οντας όλες μου τις δυνάμεις... Θέλησα νά
ζήσω λίγες ώρες ακόμη, γιά νά σάς ζητή-
σω... συγγνώμη...

Πρόφερε αυτά τά λόγια κι' έπese ξανά
επάνω στα μαξιλάρια.

—'Η Ντενίξ κύτταξε τόν άνδρα της με
μιά έρωτηματική έκφραση στα μάτια της.

— Γιατί μού ζητάτε συγγνώμη; ρώτη-
σε ή γυναίκα.

—'Ε-λεφα... από τή βαλίτσα του Ρι-
σάρ... μιά φωτογραφία σας... 'Ω συγχωρή-
στε με! Σάς άγάπησα τόσο πολύ και μυ-
στικά... Κι' ή άγάπη μου μ' έκανε νά
κλέψω...

Τά λόγια του πνίγηκαν στόν λαιμό του.
και δέν τά τελείωσε. Σήκωσε γιά μιά στιγ-
μή τό ένσ του χέρι και ξανάπese χωρίς
ζωή. 'Ισως ήταν τό τελευταίο αντίο της
άγάπης του.

.*

Μετά μιά ώρα άργότερα, στόν
κήπο του ξενοδοχείου, κάτω από
έναν πελώριο φοίνικα, ή Ντενίξ
άκούμπισε τό ξανθό της κεφάλι
στόν ώμο του άνδρός της και μούσε
μούσισε.

— Ρισάρ, είσαι εύτυχής που με βλέπεις; Πέρασα ήμέρες γε-
μάτες άγωνίας. Σ' έβλεπα έτοιμοθάνατο, μέσα σ' ένα φριχτό πα-
ραλήρημα...

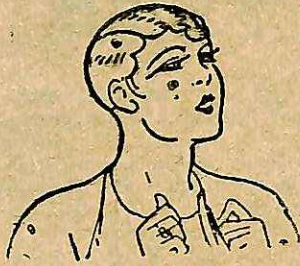
—'Ο Ρισάρ χάνει τα μαλλιά της Ντενίξ.

— Φτωχή Μέρρικ... έξακολούθησε εκείνη. Μά τί είπε γιά τή
φωτογραφία που έκλεψε από τή βαλίτσα σου;

— 'Ω, τίποτα, μικρή μου. 'Ισως ή άρρώστια του... Κι' έσφιξε τή
γυναίκα του στην άγκαλιά του, σαν μιά λατρεμένη μικρούλα ένώ
την ήλια στιγμή έφσυγε από τά στήθη του ένας φρικτός επιόλτης.

ZAM NTONYER

ΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Χαρτομαντεία, νοομαντεία, καφεμαντεία, χειρομαντεία και αστρομαντεία.—Τί πρέπει να ξέρετε.—Πώς να προλέγετε το μέλλον.

Ἡ διάσημος ἀποκρυφολόγος Λονελύ, ἐξέδωσε ἓνα βιβλίο, σὸν ὁποῖον ἐξηγεῖ ὅλα τὰ ζητήματα πού ἀφοροῦν τὴν μαντική. Ἡ περίφημη αὐτὴ μάντις μιλεῖ γιὰ τὴν τέχνη της, μὲ τέτοια σαφήνεια, στὰ διάφορα κεφάλαια τοῦ βιβλίου της, ὥστε μπορεῖ κανεὶς, μελετώντας τὶς συμβουλές της, ν' ἀσχοληθῇ μ' ἐπιτυχία στὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμες. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ Λονελύ ἀνατρέπει ὅλα δόξα ἐπίστευαν μέχρι σήμερον οἱ διάφοροι μάντις καὶ μὰς δίδει ἐντελῶς νέα στοιχεῖα, ἢ τήρησις τῶν ὁποίων ἐγγυᾶται, ὅπως τονίζει, ἀλάνθαστη ἐπιτυχία.

Χαρτομαντεία

«Μὲ μιὰ τράπουλα—γράφει ἡ Λονελύ—μπορεῖτε νὰ μαντεύετε τὸ μέλλον σας μὲ τὸν ἐξῆς τρόπο. Ἀνακατεῦτε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ βάζετε σ' ἓνα τραπέζι 13 σωροὺς τραπουλόχαρτα ἀπὸ τέσσερα χαρτιά στὸν κάθε σωρό. Κατόπιν σηκώνετε ἓνα—ἓνα σωρό καὶ παρατηρεῖτε τὸν συνδυασμὸ τῶν χαρτιῶν. Τὰ κοῦπα, διὰν ξευγορῶνται μὲ σπαθιά, σημαίνουν ἐπιτυχία στοὺς σκοποὺς σας. Ἐπίσης καὶ τὸ ζευγάρι τῶν βαλῶν, μὲ τὶς ντάμες καὶ τοὺς ρηγάδες. Τὰ καρῶ καὶ τὰ μπαστούνισ, διὰν συνδυάζονται, σημαίνουν ἢ θάνατο, ἢ ἀνελικρινεῖσι τῶν φίλων καὶ τῶν ἀγαπημένων σας προσώπων. Ἀν ἀπὸ τὰ τέσσερα χαρτιά τοῦ

κάθε σωροῦ, ὑπερισχύουν, στοὺς πέντε πρώτους, τὰ κόκκινα χαρτιά, αὐτὸ δείχνει ὅτι οἱ περισσότερες μέρες τῆς ζωῆς σας θὰ εἶναι εὐτυχισμένες. Ἀν συναντήσετε ἐντὸς τῶν πέντε πρώτων σωρῶν, πολλὰ ντάμες καὶ εἰς τὴν ἄνδρα—σημαίνει ὅτι σὰς προτιμοῦν οἱ γυναῖκες. Ἀν εἰστε γυναικῆ, νὰ βγάλετε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ φίλοι σας σὰς ἀγαποῦν.

Ἀν συναντήσετε πολλοὺς βαλῆδες, ἐντὸς τῶν πέντε πρώτων σωρῶν—ἂν εἰστε γυναῖκα—σημαίνει ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν σὰς συμπαθοῦν. Ἀν εἰστε ἄνδρα, νὰ καταλάβετε ὅτι οἱ φίλοι σας δὲν ὀνειρεύονται παρὰ ὀνό το κακοῦ σας.

Οἱ ἄσσοι, διὰν βρῶσιναι στοὺς τρεῖς τελευταίους σωροὺς, ἂν ἔχουν μαζί τους καὶ φιγούρα, δείχνουν ὅτι ὁ γάμος σας εἶναι προσεχής. Ἀν δὲν ὑπάρχῃ φιγούρα, γάμος δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ!

Τὸ δέκα κοῦπα, στὸν 7, 8, 9 σωρό, σημαίνει κέρδος, ἐνὸς τὸ δέκα σπαθί, στὶς ἴδιες θέσεις, ζημία. Τὸ πέντε καρῶ στὸν 3, 4, 5 σωρό, σημαίνει ὅτι σὰς ἀπατοῦν καὶ σὰς προδίδουν. Ἐνὸς τὸ πέντε μπαστούνι, στὶς ἴδιες θέσεις, δείχνει ὅτι θὰ ἐπιτύχετε σ' ὅτι ἐπιχειρήσετε, μέσα σὲ μιὰ ἐβδομάδα, ὅμως, τὸ πολύ.»

Νοομαντεία

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν νοομαντεία, γράφει ἡ Λονελύ, μπορεῖτε ἀσφαλῶς νὰ ἐπιτύχετε, νὰ μαντεύετε τὴν σκέψη τοῦ ἄλλου. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ἱκανοῦντες μεταβιβάσεως τῆς σκέψεώς σας καὶ ἀντιστοίχως «λήψης» τῆς σκέψεως τῶν ἄλλων. Δηλαδή νὰ εἰστε ἓνα μικρὸ μέντιουμ. Τότε κάνετε τὸ ἐξῆς: Προσαρμόζετε τὸ βλέμμα σ' ἓνα φωτεινὸ ἀντικείμενο, ἐπίμονα, ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι θὰ βρεθῇτε σὲ μιὰ κατάστασι σχεδὸν ὑπνωτισμοῦ. Θὰ κατευθύνετε τὴν σκέψη σας στὸν ἄνθρωπο πού θέλετε νὰ ἐρωτήσετε καὶ ὅλος ὁ ψυχικός του κόσμος θὰ παρουσιασθῇ μπροστά σας. Θὰ δῆτε σάν ἑσὲ κινηματογραφικὴ ταινία, τί σκέπτεται γιὰ σὰς, γιὰ τοὺς φίλους του, γιὰ τὸ περιβάλλον του.

Ἡ νοομαντεία φέρει θετικὰ ἀποτελέσματα, ἀρκεῖ νὰ εἰστε ἐτήδειος καὶ νὰ ἔχετε δυνατό χαρακτήρα.

Καφεμαντεία

Ἐδῶ παρουσιάζονται τὰ πράγματα περισσότερο εὐκόλα. Ὅσο

πιο πυκτὸ εἶναι τὸ κατὰθι τοῦ καφέ τόσο πιο δύσκολα εἶναι τὰ πράγματα γιὰ σὰς. Ὅταν σχηματίζονται ραβδώσεις, ὁ ἀριθμὸς τῶν παίζει σπουδαῖο ρόλο. Ὅταν εἶναι ζυγὸς ἀριθμὸς σημαίνει χαρὰ. Ὅταν εἶναι μονὸς δείχνει λύπη. Ἀν σχηματίζονται πολλές γραμμὲς πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ φλυτζανιοῦ, αὐτὸ εἶναι καλὸ σημάδι καὶ σημαίνει κέρδη. Ἀν μεταξὺ τῶν γραμμῶν αὐτῶν ὑπάρχῃ καὶ μιὰ πιὸ χοντρή, τότε νὰ συμπεράνετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷτε, πραγματικῶς, σὰς ἀγαπᾷ καὶ αὐτός. Ἀν ἡ χοντρή γραμμὴ ξεπερνᾷ σὲ μέγεθος τὶς ἄλλες, νὰ καταλάβετε ὅτι θὰ παντρευθῇτε μὲ τὸ ἀγαπημένο σας πρόσωπο. Ἀν ἡ γραμμὴ δὲν ἔχῃ μεγάλο μέγεθος καὶ ἡ ἀγάπη σας δὲν θὰ ἔχῃ μεγάλη διάρκεια.

Ἀν ὁ ντελβὲ σχηματίζει δυὸ ἀλληλοδιαδόχους κόλπους, δὲν θὰ ἔχετε καμμιά ἐπιτυχία στὴν ζωὴ σας. Ἀν ὁ κόλπος εἶναι ἓνας, θὰ πεθάνετε μέσα σὲ δυὸ χρόνια τὸ πολύ. Ἀν οἱ κόλποι εἶναι συγκεχυμένοι, μὴν κάνετε καμμιά ἐπιχείρησι. Ὅπωςδήποτε θ' ἀποτύχετε! Ἀν ὁ ντελβὲς σχηματίζῃ σ' ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ φλυτζανιοῦ, μεγάλες βουλεύ, θὰ κάνετε ταξίδι. Ἀν οἱ βουλὲς εἶναι δυὸ, τὸ ταξίδι σας θὰ σὰς φέρῃ εὐτυχία. Ἀν εἶναι τρεῖς, ἢ, ἐπιτυχία σας εἶναι ἀμφίβολη. Ἀν ὁ ντελβὲς σχηματίζῃ δαντέλλες, σημαίνει ὅτι οἱ φίλοι σας σὰς προδίδουν καὶ κάτι κακὸ σὰς σχεδιάζουν. Κι' ἂν ὁ ντελβὲς εἶναι σὲ δυὸ ἢ τρία σημεία συμπτύκων, μένος, νὰ βγάλετε τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ σὰς συμβοῦν ἀτυχήματα, μέσα σὲ πέντε μῆνες τὸ πολύ.

Ἡ Χειρομαντεία

Ἡ χειρομαντεία εἶναι ἀπλουστάτη. Στὴν παλάμη ὑπάρχουν τρεῖς κύριες γραμμὲς. Ἡ μιὰ—ἡ πρώτη, διὰν κυττάτε τὴν ἀριστερὴ παλάμη σας μὲ τὸ μεγάλο δάκτυλο πρὸς τὰ ἐπάνω—εἶναι ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς, ἡ δευτέρη τῆς τύχης καὶ ἡ τρίτη τῆς καρδίας. Ἡ πρώτη, διὰν εἶναι συνεχὴς, σημαίνει μακροζωία. Ἀν διακλαδίσθῃ, σημαίνει ὅτι ὁ τέλος τῆς παλάμης, σημαίνει ζωὴ σύντομη καὶ περιπετειώδη.

Ἡ γραμμὴ τῆς τύχης ἂν μὲν εἶναι εὐθεία σημαίνει ἀτυχία. Ἀν διακλαδίσθῃ εὐτυχία ἀπόλυτη.

Ἀν ἡ γραμμὴ τῆς καρδίας εἶναι πολὺ ἐμφανὴς, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε αἰσθηματικὰς ἐπιτυχίας. Ἀν ἡ γραμμὴ τῆς καρδίας παρουσιάσῃ ἔστω καὶ μιὰ ἢ δυὸ παραφυάδες, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷτε, δὲν σὰς ἀγαπᾷ. Ἀν διακλαδίσθῃ μᾶλλον, νὰ βγάλετε τὸ συμπέρασμα πὼς πολὺ γρήγορα θὰ παντρευθῇτε.

Ἀν οἱ ἄλλες, οἱ δευτερεύουσες, γραμμὲς διακλαδίζονται μεταξὺ τους, σὲ μᾶλλον τριγωνικὰ σχήματα, αὐτὸ σημαίνει ἀπότομο κοινωνικὴ πτώσις.

Ἀν οἱ δευτερεύουσες γραμμὲς εἶναι πολλὰ καὶ ἐμφανεῖς σπάνια θ' ἀποτύχετε σ' ὅτιδήποτε ἐπιχειρήσετε.

Ἡ ἀστρομαντεία εἶναι πολὺ δύσκολη καὶ ἀπαιτεῖ μεγάλη ἐξάσκηση. Πρέπει νὰ ξέρετε τὶς ὀνομασίες καὶ θέσεις τῶν διαφόρων ἀστέρων γιὰ νὰ κάνετε, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μετακινήσεών τους, τὶς προφητείας σας. Παρακολουθεῖτε τὴν νύκτα τῶν γεννηθῶν σας μεταξὺ τῶν 12 καὶ 20' τὶς κινήσεις τῶν διαττόντων ἀστέρων. Ἀν πέσουν περισσότεροι ἀπὸ τρεῖς, σὰς περιμένει δυστυχία. Ἀν ἡ Πλειάς καὶ ὁ ἄστερ οἰσμός τοῦ Αἰγόκερω εἶναι φωτεινὰ ἀσφαλῶς θὰ εὐτυχήσετε.

Μπορεῖτε νὰ κάνετε καὶ πολλὰς ἄλλες παρατηρήσεις πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζετε καλὰ τὶς κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων.

ΠΑΝΘΕΟΝ

[Φωτογραφίες Φόξ Φιλμ

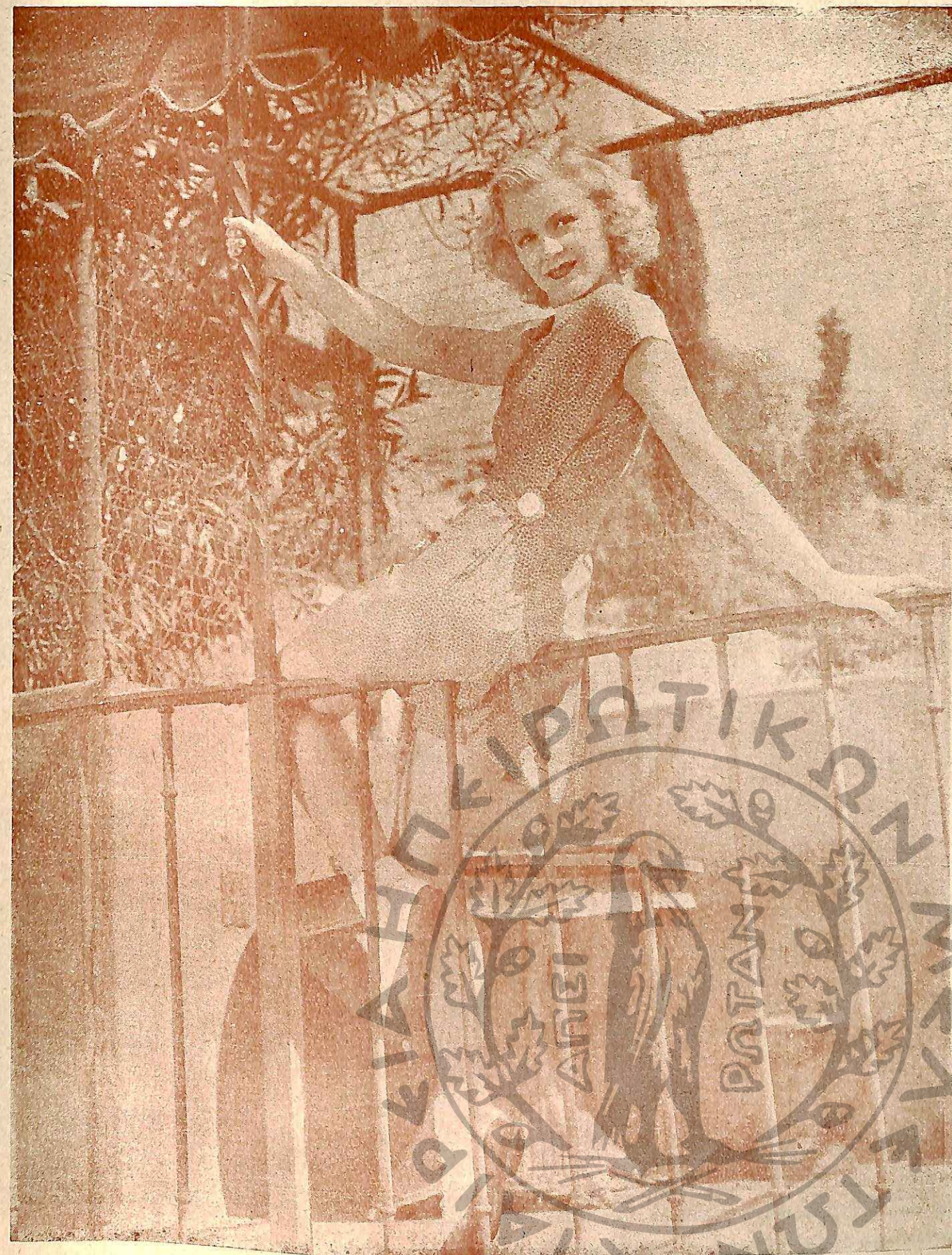
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΡΟΣΕΑ ΧΟΥΓΕΣ

EAEN BOYNT

П А Н О Ф О Н

ΚΛΑΙΡΗ ΤΡΕΒΟΡ

П А Н О Ф О Н

ΛΙΤΑ ΓΚΡΕΥ ΣΑΠΛΙΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

τήση, επί αρ-
κατά χρόνια
τούς θαλασ-
σινούς και
τούς ταξει-
διώτες της

Η αυτοκράτειρα Μεσσαλίνα.—Η Θεοφανώ της εποχής της.
του Βυζαντίου.—Η γυναίκα—πειρατής.—Η λησταρχίνα της Κορσικής.—Άγνωστα ιστο-
ρικά στοιχεία.

Η Μεσσαλίνα

Η Μεσσαλίνα έγινε δώδεκα διόλου ανέλ-
πιστα σύζυγος της Ρώμης. Τό στέμμα δ-
μως δέν έπηρέασε καθόλου τόν φιλήδονο χα-
ρακτήρα της. Άπ' έναντίας συνέχισε τήν
οργισμένη ζωή της, χωρίς νά τηρή κανένα
πρόσχημα. Πότε έβγαине μεταμφιεσμένη έξω
άπό τά ανάκτορα και πότε οί έφημεροι έρα-
σταί της έρχόνταν στό παλάτι.

Τό περίεργο είναι ότι ή Μεσσαλίνα είχε
σαδιστική ψυχή και φρόντιζε, μαζί με δυό
άφωσιωμένους τη κεντηρίωνες, νά εξοντώ-
νι τούς ανθρώπους που ήγαπούσε. Μερικοί
ιστορικοί υποστηρίζουν ότι έκανε αυτούς τούς
φόνους, άπό τόν φόβο μήπως οί έρασταί της
τήν καταδόσουν στον άνδρα της, τόν αυτό
χρόνο Κλαύδιο, ή θελήσουν, με κανέναν
άλλον τρόπο, νά τήν εκβιάσουν για νά επι-
τύχουν άνταλλάγματα στον στρατό και τήν
σύγκλητο. Άλλά αυτή ή έκδοχή δέν είναι
καθόλου όρθή και λογική. Η Μεσσαλίνα δέν
υπελόγιζε καθόλου τόν Κλαύδιο και άπλως
έδολοφονούσε, επειδή είχε ένστικτα αίμο-
χαρή.

Η ιστορία αναφέρει ότι ή Μεσσαλίνα
δέν έφείσθη ούτε και της ζωής του άρχοντος
Ούρελίου, ό οποίος της έδειξε μεγάλη άφο-
σίωση κι' αγάπη.

Μιά νύκτα τόν έσκότωσαν, μέσα στον
κοιτώνά της, οί κεντηρίωνες της, ενώ έκείνο
άπ' τόν τρομό του, δέν έτόλμησε καν νά δια-
μαρτυρηθή ή νά φωνάξη.

Η Θεοφανώ

Η αυτοκράτειρα του Βυζαντίου Θεοφα-
νώ, είχε ακόμα πιο αίμοβόρο χαρακτήρα. Άφού έφρόντισε ν' α-
παλλαγί από τόν Ρωμανό και τόν Νικηφόρο Φωκά, κατόπιν, έρ-
ρίχθηκε σέ μία ζωή, μπροστά στην όποία όχρη κάθε τι.

Η Θεοφανώ δέν έβγαине έξω από τά ανάκτορα, αλλά έδεχό-
ταν εκεί τούς άνδρες εκείνους, των οποίων ή όμορφιά της προ-
καλούσε κάποια έντύπωση. Κι' οί άνδρες αυτοί δέν ξανάβγαίναν
πιά άπ' τά ανάκτορα ζωντανοί! Αναφέρεται ότι οί περισσότεροι
δέν ήξεραν καν ποιά ήσαν ή γυναίκα, ή όποία τούς έχάρισε τόν έ-
ρωτά της και μόνο με τό φώς της ήμέρας άνεγνώριζαν τήν αυ-
γούστα του Βυζαντίου. Δέν προλάμβαναν όμως νά συνέλθουν άπ'
τήν έκπληξή τους, γιατί σέ λίγο μία θαλαμηπόλος τούς έπήγαγε
τό γάλα τους, όπου είχε ριγμένο ένα δραστικό δηλητήριο.

Η Θεοφανώ είχε συμπιλήσει τόν πρωτοπαθάρχο Κωνσταν-
τίνο κι' όμως ούτε κι' αυτός δέν διέφυγε τόν θάνατο. Στά χρονι-
κά του Άθω αναφέρεται ότι τήν έκτέλεση του Κωνσταντίνου τήν
παρηκολούθησε κι' ή ίδια ή Θεοφανώ, κωφεύοντας στις παρακτι-
κές του κραυγές και στις παρακλήσεις του.

Η γυναίκα—πειρατής

Άσφαλώς ή πιο αίμοβόρος γυναίκα, άπ' όλες όσες αναφέρει
ή ιστορία, είναι ή Ισπανίς Μαριόρα, που έδρασε κατά τόν 18ο
αίωνα. Ηίχε έξαιρετική καλλονή κι' όπως γράφει ό ιστορικός Κο-
στέλλο Αϊβάντε ή γοητεία της ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κανείς δέν
έμενε άσυγκίνητος μπροστά της. Τά θέλητρά της αυτά, τά έξεμε-
ταλλεύθη ή φοβερή αυτή γυναίκα και κατώρθωσε νά τρομοκρα-

Μία θαλαμηπόλος έπήγαγε τό γάλα
με τό δηλητήριο.

Άγγλοι ναυτικοί, τούς όποιους συνέλαβε, άφού έλήστεψε τό βρά-
κι τους. Στόν ένα έχάρισε τόν έρωτά της μόνο για μία νύκτα
και τήν άλλη τόν έδηλητηρίασε. Με τόν άλλον έμεινε μία
έβδομάδα περίπου. Ύστερα τόν βαρέθηκε και έβρισε τούς ναύτες
της και του έκοψαν μπροστά της τόν λαιμό του!

Η δρσίς της Μαριόρας τελείωσε όταν ή μπρατσέρα της συ-
ναντήθηκε με τρεις Ισπανικές γαλέρες και καταβυθίσθηκε αυτανδρή.

Η λησταρχίνα της Κορσικής

Δέν ύστερεί πολύ της Μαριόρας σέ θηριωδία και ή περίφη-
μος Άννέτα Βάττι, ή βασίλισσα των βουνών της Κορσικής. Αυτή
έζησε κατά τόν 19ο αιώνα και ήταν, επίσης, έξαιρετικά όρραία. Ο
πατέρας της ήταν παπας κι' ή μητέρα της πολύ φιλόνηδρη.

Άλλά ή Άννέτα είχε άπειδάροχο χαρακτήρα και κάποιο
πρωί έγκατέλειψε τό σπίτι της κι' ακολούθησε τόν λήσταρχο Φι-
νάντο, που τόν είχε αγαπήσει. Δέν άργησε όμως νά τόν βαρεθή και
μία μέρα τόν έσπρωξε σ' ένα γκρεμό και τόν σκότωσε.

Μετά τό θάνατο του έραστού της ανέλαβε αυτή τήν άρχηγία
της συμμορίας. Τό πιο φοβερό αίματηρό κατώρθωμά της ήταν τό
έξής. Κάποτε, που έπέδραμε σ' ένα χωριό, συνέλαβε πέντε ώραίους
νέους, με τούς όποιους άφού γλύντησε, τήν ίδια νύκτα, τό πρωί
έβαλε και τούς εκρέμασαν σ' ένα δένδρο. Η Άννέτα βρήκε, όπως κι'
ή Μαριόρα, οίκοτό τέλος.

Η Λουκρητία Βοργία, κατά τά νέα ιστορικά στοιχεία έσκόρπισε
τόν έρωτά, αλλά όχι και τόν θάνατο. Τά έγκλήματα που της άπε-
δίδοντο διεπράχθησαν άπό τόν πατέρα της Πάπα Άλέξανδρο
και τόν άδελφό της Κάισαρα.

Ένας αξιωματούχος που δεν έφημιζετο για την γυναιότητα του, έρωτσησε έναν φιλάργυρο, τί ευχαρίστηση εδού-

σκε να μαζεύει χρήματα αφού δεν τα με-ταχειρίζετο καθόλου.
—Ο,τι ευχαρίστηση αισθάνεσαι σύ να φορής σπαθί του άπληντησε εκείνος.

Συνεβούλευαν τον Άγγλον συγγραφέα Σουίφτ να μη βιασθή να παντρεύη το παιδί του, έως ότου εκείνο φρονιμήνη.
—Μά όταν φρονιμήνη, άπληντησε ο Σουίφτ, δεν θα θέλη να παντρευθή.

Η Χριστίνα, ή βασίλισσα της Σουη-ς άπληντησε έπίσημως στο Ίνσπρουκ την Δουθηρανικήν θρησκείαν και προσεχώ-ρησε στον καθολικισμόν. Μετά την τελετή, έδόθη το άπόγευμα στο άνάκτορο θεατρι-κή πανηγυρική παράσταση.
—Είναι δική, είπε ή Χριστίνα στους αδελφούς της να δοθή άπώψε μιά κωμο-δία προς τιμήν μου, αφού έγω το πρώι έδωσα προς τιμήν σας μιά φάρσα.

Μιά μέρα που έπαίξετο μία από τις τραγωδίες του Εϋριπίδη, μερικοί θεαταί έτόλμησαν να ζητήσουν να κόψη μερικούς στίχους που τους εφάνησαν κακοί. 'Ο ά-θάνατος δραματικός, έπροχώρησε τότε σο-βαρός προς το προσκήνιο και έφώνασε.
—Δέν γράφω τά έργα μου για να διδά-σκομαι από σάς, αλλά για να σάς διδά-σκω...

Κάποιος νέος συνήντησε της έρωμένης του τον άντεραστή του, ό οποίος ήταν έ-νας κύριος άρκετά ήλικιωμένος. Θέλησε να τον πειράξη και τον ρώτησε ειρωνικά πόσο χρονών ήταν.
—Δέν θα σου το είπω άκριβώς! άπλην-τησε ό γηραιός άντεραςτής. Μάθε όμως γώς ένας γάιδος είκοσι χρονών είναι τεροντότερος από έναν άνθρωπο έξηντα έτών.

«Τό μυστικόν της ήλικίας των είναι τό μόνον μυστικόν που κρατούν πάντα οι γυναίκες», έλεγε ό Γάλλος συγγραφέας Φοντενέλ.

«Πολλές γυναίκες, μου έξεμυστηρεϋθη-σαν όλα τά οικογενειακά των μυστικά, ά-κόμη και τους έρωτές των, αλλά καμιά δεν μου έξεμυστηρεϋθή την ήλικία της. Είδα πολλές γυναίκες με θέληση, που σέ ώριμικές περιστάσεις έπλησαν ήρωικές ά-ποφάσεις. Άλλά δέν είδα καμιά νάχη τον ήρωισμό να είπη την ήλικία της».

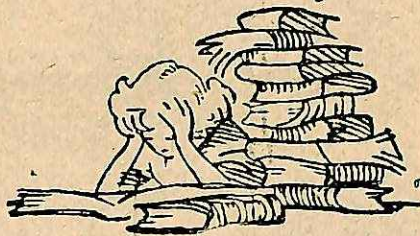
Ένας ζωγράφος, ένας ήθοποιός, ένας οικονομολόγος και δύο δραματικοί συγγρα-φείς έκάθηντο στο φουαγιέ του Γαλλικού Θεάτρου. Παντρεμένοι και οι πέντε, έ-πιασαν φιλή κουβέντα για τό ζήτημα του γάμου και ό ζωγράφος περιέγραψε με ζω-ηρότητα χρώματα την συζυγική καταστρο-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

φή ενός από τους φίλους τον. Έπειτα έ-σηκώθη και έφυγε, αλλά μόλις άπεμακρύν-θη λίγο ό οικονομολόγος είπε.

—Έχει μούτρα και μιλάει για τους άλλους. Αυτή τη στιγμή ή γυναίκα του έ-χει ραντεβού με τό μουσικοδιδάσκαλό της. Κι' ύστερα έφυγε κι' ούτός.

—Κύριοι, είπε τότε ό ήθοποιός στους δυό άλλους φίλους πουείχαν μείνει άκόμα, έπιθυμούσα πολύ να σάς διηγηθώ κι' έγω μιά έρωτική περιπέτεια, της οποίας ήρωας είμαι έγω και θύμα ό φίλος μας που έφυ-γε προ όλγιου' αλλά έπειδή έχω την άτυ-χία να είμαι κι' έγω παντρεμένος, φο-βομαι τά αντίποινα, αν σάς αφήσω μό-νους. Άς φύγωμε, λοιπόν, όλοι μαζί.

Ό Ιούλιος Καίσαρ, όταν άπεβιβάζετο στην Άφρική, έσκόνταψε κι' έπεσε. Αυτό έθεωρήθη ως κακός αϊμός. 'Αλλά ό Καί-σαρ άγκάλιασε τη γή κι' έφώνασε θριαμ-βευτικά.

—Τώρα, Άφρική, σέ κρατώ.

Ό Αυτοκράτωρ της Ρώμης Αϋγουστος έδέχετο ευχαρίστως προσκλήσεις εις γεύμα από οίονδήποτε ύπλήκοόν του. Ένας πολί-της τον παρεκάλεσε μιά μέρα να δειπνήση σπίτι του και του παρέθεσε ένα πολύ φτω-χικό γεύμα. Ό Αυτοκράτωρ έμεινε νηστι-κός, αλλά την στιγμή που έφευγε, είπε στον πρωτότυπο άμφιτριώνα του.

—Σ' ευχαριστώ, αλλά δέν ήξερα πώς είμαστε τόσο φίλοι.

Ό Λαοσπουκά λέγει στα γυναικά του.

—Κατά την πρώτη περίοδο του έρωτι-κού πάθους, οι γυναίκες αγαπούν τον έ-ραστή' αλλά ύστερ' από τις πρώτες παρα-φορές, αγαπούν τον έρωτα.

—Είναι εύκολώτερο να βρής μιά γυναι-κα που να μην έχη καθόλου έραστή, παρά μιά γυναίκα που νάχη έναν μονάχα.

Ένας Γάλλος ποιητής με μεγάλο τα-λέντο παρουσιάσθη κάποτε εις έναν νέον ύπουργό πολύ ξεπασμένον και του έδωσε τον τόμον των ποιημάτων του. Ό κ. ύ-πουργός κατέδε-θη να κυττάξη τό βιβλίο και είπε με περιφρόνηση.

—Δέν διαβάζω ποτέ τέτοιου είδους βι-βλία.

—Κύριε, του άπάντησε ό ποιητής, μου επιτρέπεται να τό αφήσω στον προθάλαμό σας. Άπ' αυτούς που περιμένουν εκεί να

Ό κόμης Μπρένερ, ό όποιος ήταν πε-ρίφημος εις την Αυστρία κατά τον 17 αϊ-ώνα για την ήλιθιότητά του, έδιάβαζε κά-ποτε στην έφημερίδα με προσοχή, τους γάμους που έ'ιναν μέσα εις έναν χρόνον. Σε λίγο άρχισε να κάνει στο σημειωματά-ριό του λογαριασμούς. Κάποιος τότε τον ρώτησε.

—Τί περιεργο βρίσκετε σήμερα στους γάμους, κ. κόμη;

—Αφήστε με, φίλε μου άπάντησε ό κόμης. Προσπαθώ να λύσω ένα μεγάλο πρόβλημα.

—Τί πρόβλημα;

—Νά, ποιοι παντρεύονται περισσότεροι άνδρες ή γυναίκες;

Ό άρχαίος φιλόσοφος Βίας, έτσέξι-δευε κάποτε με ένα καράβι, μέσα εις τό ό-ποιον ευρίσκοντο μερικοί διεφθαρμένοι και έκλυτοι νέοι της εποχής του. Άρχισε τρο-μερή τρικυμία και όλοι οι άμαρτωλοί, πανικόβλητοι, άρχισαν να επικαλούνται τον Ποσειδώνα να τους σώση.

—Παύτε, δυστυχισμένοι! τους έφώνασε ό Βίας. Άν οι θεοί αντίληφθούν πώς εί-σαστε εδώ, θα μάς πνίξουν όλους έξ αι-τίας σας.

Ό κόμης Σναίρ, όταν ήταν πρεσβευ-τής της Άγγλίας στην Όλλανδία, έδινε λαμπρές γιορτές στις όποιες προσκαλούσε τους άλλους πρεσβευτές οι όποιοι του άν-ταπέδιδαν την πρόσκληση.

Μιά μέρα που όλοι οι πρεσβευταί των Δυνάμεων είχαν προσκληθί από τον Πρε-σβευτή της Γαλλίας, αυ ός ύπαινισσόμενος τό έπώνυμο του Δουδοβίκου ΙΑ' προέπιεν ύπερ του ανατέλλοντος 'Ηλίου (ό Δουδο-βίκος ΙΑ' έκαλείτο Βασιλεύς—'Ηλιος).

Ένας άλλος πρεσβευτής προέτιε κατόπιν ύπερ της Σελήνης και των άπλανών άστέ-ρων που ήταν τά έμβλήματα του ιδιικού του βασιλέως. Τότε ό πρεσβευτής της Άγ-λίας κόμης Σναίρ έσηκώθη και σηκώνον-τας τό ποτήρι του είπε.

—Προπίνω ύπερ του 'Ιησού του Ναυή, ό όποιος έσταμάτησε τον ήλιο, την Σελή-νη και τ' άστέρια.

Μιά Έλληνίς από τας Άθήνας, έλεγε στη γυναίκα του βασιλέως της Σπάρτης Λεωνίδα.

—Οι γυναίκες της Σπάρτης, είναι οι μόνες γυναίκες της Ελλάδος που έχουν έ-πιρροή στους άνδρες.

—Αυτό συμβαίνει, άπληντησε ή σύζυ-γος του Λεωνίδου, γιατί είμαστε οι μόνες γυναίκες που βγάζομε άνδρες στον κό-σμο.

Έρωτοϋσαν κάποτε τον βασιλέα της Σπάρτης Άγχιλαον τί ήθη να διδάσκουν στα παιδιά.

—Θά ήθελα, άπληντησε, να τά διδά-σκουν τί πρέπει να κάνουν όταν γίνουν άνδρες,

λάβουν την τιμή να τους δεχθήτε, θα βρεθί ή ίσως κανένας έξυπνος να τό δια-βάση.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ρεπορτάζ μις Άμερικανίδος δημοσιογράφου.

Η Άμερικανίς δημοσιογράφος Άγνυ Πήτερς, που έκανε τελευταίως ένα ταξίδι στο Χόλλυγουντ, είχε την έμπνευση να έ-πισκεφθή τους κυριωτέρους άστέρια της φιλμοπολέως και να τους ύποβάλη διάφορα έρωτήματα. Οι άπαντήσεις που έλαβε εί-ναι άρκετά ένδιαφέρουσες και άποκαλύπτουν πολλό άγνωστα κε-φάλαια της ζωής των κινηματογραφικών μας ειδώλων.

Η Γκρέτα Γκάρμπο.

Η βασίλισσα των άστέρων, ή Γκάρμπο, έδέχθη την Πήτερς στην κομψή έπαυλή της, που είναι ένα καλαισθητικό θαύμα.

—Ποιό έπεισόδιο της ζωής σας σας προκάλεσε την πιο με-γάλη έντύπωση; ρώτησε την μεγάλη ήθοποιό ή Πήτερς.

—Ό θάνατος του σκηνοθέτου Μώριτζ Στίλλερ, της άπάν-τησε. Σ' αυτόν τον άνθρωπο χρωστώ την καριέρα μου.

—Αγαπήσατε καμιά φορά στην ζωή σας;

—Όχι! ποτέ!

—Είσατε ευχαριστημένη από την τύχη σας;

—Αυτό δέν μπορώ να τό πω άκόμα. Και ή Γκάρμπο δέν έδέχθη ν' ά-παντήση σ' άλλες έρωτήσεις.

Η Άννα Στέν.

Η περίφημη Ρωσίσ ήθοποιός Άννα Στέν έφάνη περισσότερο φλύαρη.

—Αισθανθήκατε πολλές άπγοχη-τεύσεις στην ζωή σας; την ρώτησε ή Άμερικανίς δημοσιογράφος.

—Πάρα πολλές. Άρκει να σάς πω ότι σ' όλα τά έπαγγέλματα που κατέφυ-γα, πριν ν' άφοσιωθώ στον κινηματο-γράφο, άπέτυχα οικτρά! 'Ως δακτυλο-γράφος ήμουν πολύ ταμπέλα κι' ως μα-νεκέν πολύ... έξεζητημένη. Οι προϊστά-μενοί μου μ' έδιωχναν από τον πρώτο μήνα!

—Είχατε πολλές αισθηματικές πε-ριπέτειες ως σήμερα;

—Τό παρελθόν δέν μ' ένδιαφέρει. Τώρα είμαι ξπάλι έρωτευμένη. Κι' ό άνθρωπος που αγαπώ, δέν φαίνεται να σκοτιέται πολύ για μένα. Σας παρα-καλώ μόνο μη μου ζητήσετε να σάς πω τ' όνομά του. Είναι άδύνατον!

—Ποιός ήταν ό καλλιτερός σας ρόλος;

—Η Κατούσα, στην «'Ανάσταση» του Τολστόι. Εϋτύχησα να έχω σκηνο-θέτη τον Ρουμπέν Μαμουλιάν και παρ-τεναίρ τον Φρέντερικ Μάρε. Και άπέ-δωσα τον ρόλο μου, όσο μπορούσα πιο καλά.

—Ποιά είναι τά όνειρά σας για τό μέλλον;

—Νά παντρευθώ και ν' άποκτήσω παιδιά. Η οικογενειακή ζωή είναι ένα ιδεώδες πλαίσιο και τό όνειρό μου πάντα.

Η Καρόλ Λομπάρ.

Η πασίγνωστη πρωταγωνίστρια της «Παραμάουντ» Καρόλ Λομπάρ, έδωσε τις πιο σταράτες άπαντήσεις.

—Είσατε ευχαριστημένη άπ' την ζωή σας;

—Πολύ. Οι έπιτυχίες μου στον κινηματογράφο με μεθούν. Δέν μπορώ να σάς παίξω την άπογορευμένη, χάριν ρεκλάμας. 'Η-μουν μία φτωχή κοπέλλα κι έγινα ότι δέν τό περίμενα ποτέ!

—Τί ιδέα έχετε για την Γκρέτα Γκάρμπο;

—Άσφαλώς είναι ή πιο μεγάλη ήθοποιός του αϊώνος μας, αλλά στην ιδιωτική της ζωή δέν είναι ειλικρινής!

—Πώς βρίσκετε τους συναδέλφους σας;

—Άλλοι είναι χαίρεκακοι, άλλοι ξηλόφθονοι και ελάχιστοι είναι καλοί. Ό Ρόμπερτ Ταϊλор κι' ό Μοντγκόμερυ, είναι δυό ύποδειγματικοί άνθρωποι. Ό Κλάρκ Γκάιμπλ κι' οι άδελφοί Μπάρρυμορ είναι ματαιόδοξοι και άνειλικρινείς!

—Είχατε καμιά αισθηματική περιπέτεια, τον τελευταίο καιρό;

—Μάλιστα! Μαζί με τον Ταϊλор, ή οποία ίσως να καταλή-ξη σέ γάμο.

Η Σιμόνη Σιμόν.

Η Γαλλίς ήθοποιός Σιμόνη Σιμόν, άπληντησε πικάντικα στην Άμερικανίδα δημοσιογράφο.

—Προτιμάτε τό Χόλλυγουντ άπ' τό Παρίσι;

—Καθόλου! Έδώ ή δουλειά είναι πολύ καταθλιπτική. Έπειτα οι Άμερι-κανοί είναι σοβαροί άνθρωποι και δέν έχουν την φινέτσα των Γάλλων.

—Θά γυρίσετε πίσω στην Γαλλία;

—Όχι! Η άμοιβή μου στην «Πα-ραμάουντ» είναι τόσο σημαντική, ώ-στε δέν σκέπτομαι καθόλου να περι-φρονήσω τόσο πολλά δολάρια!

—Είσατε αισθηματικός τύπος;

—Φυσικά, σάν καλλιτέχνις. Δέν εί-μαι άπως γυναίκα, που θα θυσιάζε-τά πάντα για την άγάπη ενός άν-δρος!

Η Σίλβια Σίτνεϋ

Η Σύλβια Σίτνεϋ έδέχθη την Ά-μερικανίδα δημοσιογράφο στο σούν-τιο της «Παραμάουντ». «Γυρίζεις μι-ά σύγχρονη ταινία, παρμένη από ένα μυ-θιστόρημα της Βίκυ Μάουμ κι' είναι ένθουσιασμένη από τον ρόλο της,

—Άσφαλώς, είπε στην Πήτερς, με τό έργο μου αυτό θα ξεπεράσω την έπιτυχία της «Μαντάμ Μπαττερ-φλάϋ».

—Άληθεύει ότι σκέπτεσθε ν' ά-ποσυρθήτε από τον κινηματογράφο;

—Αυτό πρώτη φορά τό ά-κούω! Δέν τό σκέφθηκα αυτό ποτέ!

—Ποιόν από τους παρτεναίρ σας προτιμάτε;

—Τον Γκάρου Κράντ. Στην «Μαντάμ Μπαττερφλάϋ» ήταν υπέ-ροχος όπως είναι και σ' ότερο που «γυ-ρίζομε» τώρα.

—Ποιόν σκηνοθέτη θεωρείτε

Τζιν Χάρλοου

ως τον πιο καλό;

—Τον Λέουις Μίλεστον, τον σκηνοθέτη του «Τίποτε νεώτερο από τό μέτωπο» και τόσων άλλων έπιτυχιών. Είναι χωρίς άμφιβολία, ένας μεγάλος γνώστης των κινηματογραφικών πραγμάτων.

—Με τον άνδρα σας ζήτε άνεπλο βίο;

—Άπολύτως! Είμαστε το πιο άρμονικό ζευγάρι, περισσότερο κι' άπ' την Τζόαν Κράουφορντ και τον Φράνσοι Τόν.

Ό Σταν Λώρενς κι' ό Όλβερ Χάρντν, ό Χονδρός και ό Λιγνός, παραδόξως δέν θέλησαν να δώσουν καμιά άπάντη-ση. Την παρακάλεσαν κι' ό ένας κι' ό άλλος να μην επιμένει στην άνάκρισή της, γιατί δέν ήθελαν ν' άποκαλύψουν τίποτα τό σχετικό με την ζωή τους.

Έπίσης άνηθήθηκε ν' άπάντηση και ή Τζιν Χάρλοου. Άρκεσθηκε μονάχα να είπη «Είμαι ευτυχισμένη... Αυτό δέν άρκει».

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—'Εδώ οι άνθρωποι λένε ότι επρόκειτο να τὸν παντρευθῇ πέ-
ρυσι καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπη-
ρέτας σας με περνοῦν γι' αὐτὸν
καὶ μοῦ δίνουν τ' ὄνομά του.

—Εἶναι ἐν-ελῶς γελοῖον καὶ
ἀντὶ τὸ μιλῆσετε γι' αὐτὸ στὴν
Ζιλμπέρτ, τὴν ὁποῖαν ἐπροσβάλα-
τε μὲ μιὰ ὑποψία—κυττάξτε τὸ
γράμμα της—θὰ εἴχατε κάνει
καλλίτερα νὰ εἴχατε ἔλθει νὰ με
ἐρωτήσετε. Προκειμένου περὶ ἄν-
δρῶν, μπαίνουν τὰ πράγματα στὴ
θέση τὴν χωρὶς τίς γυναῖκες ὅ-
περβολές, ποὺ δὲν φέρουν κανὲ
νὰ καλὸ.

—'Ο Ντὲ Φραγκὸν κατέβασε τὸ
κεφάλι. Πραγματικῶς ὁ κηδεὼν
εἶχε δίκιο. Ἐφάνη ἐξαιρετικὰ ἁ-
δέσιος σ' αὐτὴν τὴν περίστασι.
'Η συναίσθησις ὅτι ἔκανε λάθος
τὸν ἐμπόδιζε νὰ διατυπώσῃ νέες
ἐρωτήσεις. 'Ο γέροντος εὐγενῆς τίς
ἐπρόβλεπεν ἄλλωστε.

—Εἶδατε ὅτι ἡ ἀνηψιά μου ἦτο ἑτοιμὴ νὰ σὰς ξανδοῦσῃ
τὸν λόγον σας ; ρώτησε.

—Τὸ εἶδα ! ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ νέος ἀξιωματικός.
—Δὲν θέλει νὰ τὴν παντρευθῇτε μὲ μιὰ ὑπερέβουλη
σχέψη.

—'Εχει δίκιο.
—Τότε τί πρέπει νὰ τῆς εἰπῶ ;
—Θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τῆς πᾶω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἀ-
πάντησή μου ;

—Δὲν θὰ τὸ προτιμῶσα ! Δυὸ ὑπερήφανοι, ὅπως εἰσθε καὶ
οἱ δυὸ σας, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ φιλονικήσουν ἀδεξίως.

—Εἶναι προτιμότερο νὰ τελειώσωμε τώρα ἀμέσως, παρὰ ἄρ-
γότερα.

—Θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ μὴ γινότανε αὐτὸ ποτέ.
—Προτιμᾶτε ν' ἀποσυρθῶ ;
'Εφ' ὅσον ἐλύθη ἔτσι τὸ ζήτημα ξηρὰ—ξηρὰ, ἀπαιτεῖτο
μιὰ ἀπάντησις καταφατικὴ.

'Ο κόμης ἐνοίωσε τὸν πειρασμὸν νὰ τὴν δόσῃ. Ἐκρατήθη ὁ
μας. 'Η σκέψις τῆς ἀνηψιάς του ἤλθε νὰ διορθώσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον τοῦ ὑπαγόρευε ἡ φυσικὴ του βιαιότης.

—'Αρχέσθη νὰ σηκώσῃ τοὺς ὤμους καὶ μὲ ὕψος μισοθυμωμέ-
νο ἀπάντησε.

—Κάντε ὅπως θέλετε, νίπτω τὰς χεῖρας μου ! Εἰσθε ἀρκετὸ
μεγάλοι καὶ οἱ δυὸ σας γιὰ νὰ τὸ φτιάξετε χωρὶς νὰ ἔχετε ἀνάγ-
κη τῆς ἐπεμβάσεώς μου.

XVI

'Ο Ροδόλφος ἔφυγε, εἴκοσι τέσσερις ὥρες πρὸ τοῦ κόμητος
μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο ποὺ πῆρε τὴν προηγουμένη ἡ μνηστὴ του.

'Ο κόμης δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν κρατήσῃ ἕως τὸ βράδυ.
—Τακτοποιηθῆτε, οἱ δυὸ σας, τοῦ εἶπε, σφίγγοντας τὸ χέρι
του κατὰ τὴν ἀναχώρησιν. 'Η ἀνηψιά μου ἐνεργεῖ σὰν μιὰ μικρὴ
ἀνόητη. Νὰ φανῇτε λογικὸς καὶ γιὰ τοὺς δυὸ.

Καὶ σὰν πραγματικὰ νὰ μὴν ἐνδιαφέρετο γιὰ τὸ ζήτημα, αὐ-
τὴ ἡ παραγγελία, ἡ σχεδὸν πατρικὴ, ἦταν ἡ μόνη ἐπέμβασις, τὴν
ὁποῖαν ἐρριποκινδύνευσε στὸ τσάκωμα τῶν δυὸ νέων.

—'Οταν ἐφθασε στὸ Παρίσι,
ὁ Ροδόλφος, ἐπῆγε στὴν λεωφό-
ρο Ἰωνᾶ. Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δῇ
τὴν μνηστὴ του ἀπληγμένην ἀπὸ
τὴν συμφιλιωτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ
θεοῦ της, δὲν ἔλαβε κανὲν κό-
πο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του
γιὰ ν' ἀλλάξῃ ταξιδιωτικὸ κο-
στῆρι μὲ ἄλλο εὐτρεπέστερο. Καὶ
μὲ μαλακὸ καπέλλο καὶ ἀμε-
ρικάνικα παπούτσια, ἔκανε τὴν
ἐμφάνισίν του κατὰ τὴν δύσιν
τοῦ ἡλίου στὸ μικρὸ μπλὲ σαλο-
νάκι, στὸ ὁποῖον ὠδηγήσαμε ὁ-
λοτε τοὺς ἀναγκάστους μας.

'Η Ζιλμπέρτ ἐξεπλάγη ὅταν
τὸν εἶδε καὶ ἐκεῖνος ἐσχημάτισε
τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι δὲν τὸν ἐπε-
ρίμενε, τοῦλάχιστον τὸσον ἔνω-
ρίς. Ἐξήγησε ἀμέσως τὴν παρου-
σίαν του στὸ μέγαρο.

—'Ο Χ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ,
ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς ἐζήτησε νὰ μοῦ
κρύψῃ τὴν ἀναχώρησίν σας, σή-
μερα τὸ πρωὶ εἶχε τὴν καλωσύνη
νὰ μοῦ κἀνὴ γνωστὸν τὸ γράμ-
μα σας.

'Εκεῖνη ἐκοκκίνισε ἀπότομα.
—'Α ! διαβάσατε !
—Μάλιστα ! καὶ αὐτὸ ἦτο προτιμότερο καὶ γιὰ τοὺς
δυὸ μας.

—'Οχι ! ὁ θεὸς μου, δὲν ἔπρεπε...
—Μὴ τὸν κατηγορεῖτε γι' αὐτὴν τὴν κοινοποίησιν ! Μόνον ἡ
ἐπιμονὴ μου τὸν ἐξέβιασε σ' αὐτό. Στὴν πνευματικὴ κατάστασιν
στὴν ὁποῖαν βρισκόμουν ἡ εὐλικρίνεια ἐπεβάλλετο.

'Επληκολούθησε μιὰ μικρὴ στενόχωρη σιγὴ. Θὰ ἤθελαν νὰ
μὴ μιλοῦσαν πλέον φοβούμενοι ἴσως τὰ λόγια τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο
νὰ εἰποῦν.

—'Ηλθατε στὸ Παρίσι, χωρὶς τὸν θεὸν μου ; εἶπε ἡ Ζιλ-
μπέρτ, διακόπτοντας πρῶτὴ τὴν στενόχωρη σιωπὴν, ποὺ ἐπλανᾶτο
ἐντὺ τῆς.

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς ἰδῶ... Τὸ γράμμα σας μοῦ δείχνει
ὅτι προέπει ν' ἀποσυρθῶ. Ἀλλὰ πρὶν ἀποφασίσω, θέλω
νὰ βεβαιωθῶ ἂν αὐτὴ εἶναι ἡ πρόθεσίς σας.

—Θὰ κάνετε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σὰς ἀρέσῃ, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτ.
—'Απάντησις Νορμανδῆς ! εἶπε ἐκεῖνος χαμογελώντας. 'Η ἐ-
πιστολή σας ἰσοδυναμοῦσε πρὸς διαταγὴν ῥήξεως. Ἄραγε ἔτσι
ὀφείλω νὰ τὴν ἐξηγήσω ;

—Δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀποσύρω, οὔτε νὰ προσθέσω σ' ἐκεῖνα
ποὺ ἐγράψα ἀπάντησιν ἐκείνῃ σταθερώτερη.

Στεκόταν μπροστὰ του, εὐθυτενῆς, στὴν ἀπαθὴ στάση της,
ἀλλὰ ἀπέφευγε νὰ τὸν κυττάξῃ. Τὰ μάτια της ἐκύτταζαν τὸ
παρκέ.

—'Ο Ροδόλφος τὴν ἐξήτασε μερικὲς στιγμὲς, χωρὶς νὰ πῇ
λέξη. Ἐνας πραγματικὸς δισταγμὸς διεγράφετο στὸ πρόσωπό του,
τὸν αὐστηρότητα.

—Τότε, δεσποινίς, ἐπανελάβε ἀργὰ καὶ σὰν νὰ ἐλυπεῖτο, δὲν
κουράγιον ν' ἀκούω χωρὶς νὰ καταλαβαίνω, νὰ κυττάζω χωρὶς νὰ
θὰ γίνῃ γυναῖκα μου. Συγχωρεῖστέ με γιὰτὶ δὲν ἐκατάλαβα ἀπὸ ἐ-
νωρίτερα τὸν βουβὸ ρόλο τὸν ὁποῖον προωρῶντε γιὰ μένα καὶ
σιωπῶν σὰς ἄφησα νὰ πιστεύετε ἐπὶ τὸσον μεγάλῳ χρονικῷ

διάστημα' ὅτι τὸν ἐδεχόμουν.

'Εσταμάτησε δίνοντάς της τὸν καιρὸ ν' ἀπαντήσῃ, νὰ διαμαρ-
τυρηθῇ. Ἀλλὰ κατ' ὅσον καὶ ἐκεῖνη σιωποῦσε, μὲ τὸ πρόσωπο ταραγ-
μένο καὶ τόσο ὠχρὸ, ὥστε νὰ νομίσῃ ὅτι θὰ τὴν ἐβλεπε νὰ λι-
γοθυμῇσιν μπροστὰ του, ἐπανελάβε ὀλιγώτερο σοβαρὰ, σχεδὸν μὲ
κάποιο χᾶδι στὴν φωνή του.

—'Ας χωρισθῶμεν σὺν φίλοι, θέλετε, Ζιλμπέρτ. Γιὰ τὸν κόσμον
θὰ βρῆτε τὴν πρόφασιν ποὺ θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ καὶ ἐγὼ θὰ τὴν
ἐπικροτήσω. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς δυὸ μας ἄς μὴν εἶναι ἔτσι. 'Η ζωὴ
μας παρὰ λίγον νὰ ἐνωθῇ καὶ τὰ σχέδιά μας γιὰ τὸ μέλλον ὅ-
τι ἦσαν κοινὰ λίγον καιρὸ. Τίποτε δὲν μὰς ἐχώρισε παρὰ μόνον ἡ
εὐθύτης μας ἡ ὁποία μὰς ἐδείξε ἐγκαίρως ὅτι δὲν συνεν-
νοοῦμεθα. Ἀς φυλάξωμε γιὰ μὰς μιὰ καλὴ ἀνάμνησιν, θέλετε,
Ζιλμπέρτ ;

Πῆρε τὸ χέρι της καὶ πραγματικὰ συγκινημένος τὸ ἔφερε
στὰ χεῖλιά του.

—'Αντίο, Ζιλμπέρτ.

Θέλησε νὰ ἀφήσῃ νὰ πέσῃ τὸ μικρὸ παγωμένο χέρι, τὸ ὁ
ποῖον ἐφίλησε.

'Αλλὰ τὰ ἀδύνατα δάκτυλα ἔμειναν κολλημένα στὰ δικά του
καὶ ἕνα σφίξιμο ἀργὸ καὶ σταθερὸ τὸν ἐκράτησε αἰχμαλώτων.

'Εσήκωσε τὰ μάτια του καὶ συνήντησε τὴν σκεπτικὴν ματιὰ
τῆς ὀφθαλμῶν.

—Πόσον λίγο ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μένα, κ. Ντὲ Φραγκόν. Στὴν
πρῶτὴ εὐκαιρίᾳ θέλετε νὰ τὸ σκάσετε.

—'Εκπληκτικὸν διαμαρτυρήθη.

—'Αλλὰ τὸ φαίνεται, δεσποινίς, ὅτι σεις εἰσθε ἐκεῖνη ποὺ
τὸ θέλετε αὐτὴ τὴν φορὰ.

'Η Ζιλμπέρτ τὸν διέκοψε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ κά-
ποια θορύβη.

—'Αὐτὴν τὴν φορὰ παίρνω ἐπάνω μου ὅλα τὰ λάθη, ἀφοῦ δὲν
θέλετε νὰ ἄρτετε σεις κανένα.

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό... Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ σὰς ζητήσω
νὰ μοῦ συγχωρήσετε πολλὰ, ἀφοῦ εἶχα τὴν κακοτυχίαν νὰ μὴ
σὰς εἶμαι εὐαγέστεος χθές.

Μιὰ σκιὰ μελαγχολίας ἐφάνη νὰ σκεπάξῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ
πρόσωπο τῆς Ζιλμπέρτ.

—Χθὲς ἐγίνε κανεὶς παρεξήγησις μεταξὺ μας. Ἀς μὴ μιλάμε
πιά γι' αὐτὴν. Θέλετε ;

'Ο Ροδόλφος δὲν ἐπίστευε σ' αὐτιά του.
—'Ας μὴ μιλήσωμε πιά γι' αὐτό ! ἀπάντησε.

—Καὶ ἄς εἴμεθα φίλοι πρόσθεσε ἐκεῖνη μ' ἕνα ἑλαφρὸν μει-
δίημα.

—'Ας εἴμεθα φίλοι !
Εἶδε ὅτι τὴν ἐκύτταζε μὲ ὕψος σκεπτικὸ καὶ εἶπε.

—Βλέπετε, ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ περισσότερον γιὰ σὰς, ἂν
ὅτι φαντάζεσθε.

—Πραγματικὰ ! καὶ αὐτὸ μὲ ἐκπλήσσει, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ
εὐλικρίνεια.

'Εσταμάτησε. Ἐπειτα μ' ἕνα μειδίαμα λίγο θλιβερό, ἐπα-
νέλαβε.

—Δὲν με εἴχατε συνειθίσει ἕως σήμερα, σὲ τὴν ἐπιείκεια.

—Γιὰτὶ σὰς ἐγνώριζα τόσο λίγο.

Λίγη συγκίνησις ἔκανε τὴν φωνή
της νὰ τρέμῃ καὶ ὁ Ροδόλφος εἶδε νὰ
κυλοῦν στὰ μάτια της δάκρυα.

—'Εκάματε πολὺ καλά, κ.
Ντὲ Φραγκόν, ἐξηκολούθησε ἡ
κεῖνη, νὰ φερθῇτε ὅπως φερθῇ
κατὰ πρό ὀλίγον. Μὲ τὸ νὰ θέλε-
τε νὰ φύγετε, παρατινάζετε τὴν
σχέψιν νὰ μὴ παντρευθῇτε, γιὰ
ἕνα ἄτιλόν ζήτημα ἀξιοπρεπείας
μὲ ὑποχρεώσατε νὰ γνωρίσω μιὰ
ὄψιν τοῦ χαρὶ κατ' ἑαυτὸν σας, τὸν ὁ-
ποῖον ἡ ὑπερηφάνειά μου ἀρνέιτο
νὰ ἰδῇ. Καὶ μοῦ ἔκανε πολὺ κα-
λὸ νὰ διαπιστώσω ὅτι μποροῦσα
χωρὶς νὰ ζημιωθῶ ἡθικῶς, νὰ
βάλω τὸ χέρι μου στὸ δικό σας
καὶ νὰ γίνω γυναῖκα σας.

'Ο Ροδόλφος ἔκανε μιὰ κίνησιν ζωντανῆς
ἐκπλήξεως.

—'Αλλὰ μὲ περιφρονούσατε, λοιπόν, γιὰτὶ
δισπιστούσατε ; ἐφώνησε ταραγμένος.

—Μὴ μοῦ κακιώνετε, εἶπε ἐκεῖνη ταπεινά.
'Αναγνωρίζω ὅτι ἔκανα λάθος. Βλέπετε πρόσθε-
σε, ἐπειδὴ διέκρινε τὸ κατσοφισισμένον ὕψος του,

εἴχατε ἐνὰ μεγάλο μειονέκτημα.

—Καὶ ποῖο ; ρώτησε ἐκεῖνος ἔξωφρα, ὥστε νὰ τὴν κἀνὴ νὰ
μειδιάσῃ.

—Τὸ ὅτι σὰς ἐδιέλεξε ὁ θεὸς μου.

—'Αλλὰ τὸ μειονέκτημα αὐτὸ τὸ ἔχω ἀκόμη καὶ θὰ τὸ ἔχω
πάντοτε.

—'Οχι ! Λιγοστεύει κάθε ἡμέρᾳ.

—'Αλήθεια ;

—Σὰς αἰσθάνομαι νὰ συμφωνῆτε τόσο λίγο μαζί μου, ὥστε
ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἰσθε ἐναντίον μου.

Δὲν ἀπάντησε. Ἐνας δολιχὸς κόσμος σκέψεων ἐπροκαλεῖτο
ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Ζιλμπέρτ. Καὶ κατὰ εἰρωνικὴν σύμπτωσιν, ὅσο
περισσότερον ἀποκοτοῦσε οἰκειότητα πρὸς αὐτὸν τόσο πλεονέκτημα ἰκα-
νοποίηση αἰσθάνετο ἐκεῖνος. Ἡ μισὴ αὐτῇ νίκῃ τοῦ φαινόταν
πολὺ μικρὴ πρὸς τὸ δρόμον ποὺ εἶχε νὰ κἀνὴ ἕως τοῦ φθίσθῃ
σ' ἕνα τρυφερὸ σύνδεσμον. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ σὺν φιλικὸν τόνον τῆς ὀρ-
φανῆς, στὴν γλυκύτητα τοῦ μειδιάματος καὶ τὴν φιλικότητα τῶν
λόγων της, διέκρινε τὴν προσπάθειά της, ἐνὸς συμβιβασμοῦ.

'Οκτὼ μόνον μέρες τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ὀρίσει
νὰ τελέσουν τοὺς γάμους τῶν καὶ ὅμως ποτὲ ἡ Ζιλμπέρτ δὲν ἔ-
κανε ὑπαίγχιον γι' αὐτοὺς. Ἀπεναντίας, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐ-
φρόντιζε ν' ἀποφεύγῃ κάθε συζήτησιν γι' αὐτὸν καὶ ὁ Ροδόλφος συμ-
μορφούμενος μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, προτιμοῦσε νὰ ὑποκρίνεται
κι' αὐτὸς ἀδιαφορίαν.

'Εξ ἄλλου ἂν καὶ ἡ ὀφθαλμῶν, φαινομενικῶς ὑπετάσσεται καὶ
συμμορφοῦτο μὲ τὸν ῥόλον της ὡς μνηστευμένης, ἂν καὶ φαινό-
ταν ὅτι κάθε ἡμέρα ἐγίνετο πλεονέκτημα καὶ χαρούμενη, ἐν
τούτοις, ὁ νέος αἰσθάνετο καλὰ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἕνας τρόπος
καλῆς συμπεριφορᾶς ἀπέναντί του.

'Η παλαιὰ Ζιλμπέρτ ἦταν ἡ ἴδια πάντοτε, ὑπερήφανη καὶ ἀ-
γέροχη. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῇ γι' αὐτὸ δὲν εἶχε παρὰ νὰ κυττάξῃ
τὴν ματιὰ της ποῦμοιαζε μὲ τὴν λαμπρὴν ματιὰ μιᾶς βασιλίσσας,
τὰ χεῖλιά της μὲ τίς περιφρονητικὰς πτυχές, τὸ μέτωπό της τὸ
ἀπαθὲς μὲ τίς ἀκούσιες συσπάσεις του. Κι' ὅμως οἱ διαπιστώσεις
αὗτεις, τίς ὁποῖες ὑπεγράμμιζε τὸ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητον ἐγὼ του,
τοῦ προκαλοῦσαν μιὰ ἀμνηστία, ἕνα δισταγμὸν, μιὰ προκαταβολὴν
ἀπογοήτευσιν.

Τὶ τοῦ ἤλθε ξαφνικὰ νὰ κἀνὴ λόγο γιὰ τὴν προσεχῇ ἐνωσὴ
των ; Ἰσως ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ διαπιστώσῃ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν
τελείᾳ ἀδιαφορίᾳ τῆς Ζιλμπέρτ, γιὰ ὅτι εἶχε σχέσιν μὲ τὴν τόσο
ἐνδιαφερόμενα σελίδα τῆς ζωῆς των. Ἰσως ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ πι-
στοποιήσῃ καὶ τὴν δική του εὐαισθησία. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ κα-
ταλάβῃ ὁ Ροδόλφος ὑπέφερε ἀπὸ τὸν φόβον μήπως ὑπο-
φέρῃ...

—'Εσχεφθῆκατε, δεσποινίς Ζιλμπέρτ, ὅτι σὲ δέκα ἡμέρες, αὐ-
τὴν τὴν ὥρα, ὁ γάμος μας θὰ εἶναι τετελεσμένον γεγονός ;

—'Εκεῖνη ἐροῖτο.

—Μάλιστα ! εἶπε σκεπτικῶς ! Σὲ ὀκτὼ ἡμέρες θὰ τε-
λειώσῃ.

—Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη δὲν σὰς φοβίζει λιγάκι
Τὸ μέλλον εἶναι τόσο ἀνιχνευτικόν.

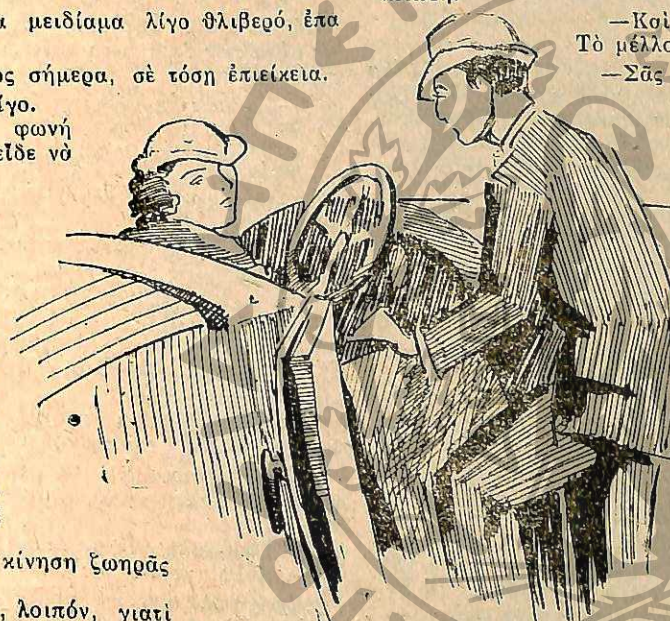
—Σὰς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Δὲν πιστεύω ὅτι τὸ
μέλλον θὰ μπορῶσιν νὰ ἦταν χει-
ρότερον γιὰ μένα ὅσον ἦτο τὸ
καταραμένον παρελθόν.

Συνοφρυωμένη ἄρτησε τὰ
βλέματά της νὰ πλανηθοῦν στὸ
κενόν, ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυ-
ρον, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνεται ὁ ὁ-
χι πολὺ μακρὸν, ὁ ἐπιβλητικὸς
σταυρὸς τῆς καμπάνας μιᾶς ἐκ-
κλησίας. Καὶ μὲ σιγώτερη φωνή,
μὲ μιὰ μυστικὴ πίστιν ἐπρόσθεσε.

—Νὰ φοβηθῶ ; Γιὰτὶ νὰ
φοβηθῶ ; Μήπως δὲν ὑπάρχει
γιὰ τὸν καθένα μας ἕνα τελευταῖον
καταφύγιον ὅταν ὑποφέρῃ πολὺ ;
Μήπως δὲν εἴμεθα κύριοι νὰ κό-
ψωμε τὸ νήμα τῆς ζωῆς μας, ὅ-
ταν μὰς γίνῃ ἀφόρητος ;

—'Ὡ ! διεμαρτυροῦν ἐκεῖνος.
Πῶς μπορεῖτε νὰ μιλάτε ἔτσι ;
Τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ ὀρθάνοι-
χτα μεγάλα τῆς ματιὰ καὶ ἔπειτα
ἐπειθεῖτο θλιβερά.

—Αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν, ὠμολό-
γησε ! Εἶναι τρέλλα νὰ μιλάς κα-

'Εχρησιμοποίησαν τὸ αὐτοκίνητον μέχρι τῶν
θυρῶν τῆς πόλεως.

νείς έτσι. Και έν τούτοις άν ξέρατε πόσες φορές τὸ ἐσκέφθηκα αὐτὸ τοὺς τελευταίους μῆνες... Ἀλλὰ μὲ συμφιλιώσατε σιγά-σιγά μὲ τὴν ζωὴ καὶ εἶπα μέσα μου, ὅτι θὰ ἔχω πάντα τὸν καρδὸ νὰ καταφύγω σ' αὐτὸ τὸ φάρμακο... ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔχω χάσει κάθε ἐλπίδα ἐνὸς ψυχίου εὐτυχίας.

Ἐπρόκειτο νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ τὴν διαβεβαίωση ὅτι, οἱ δύο τους, μὲ λίγη καλὴ θέληση καὶ ἐπιείκεια, θὰ μπορούσαν νὰ δημιουργήσουν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους μιὰ ζωὴ ἡρεμῆ, ἡσυχῆ, γλυκειὰ καὶ γαλήνια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν θάλειπαν οἱ χαρές. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐσταμάτησε τὴν ὁρμή του.

—Ὅχι! μὴ μοῦ λέτε τίποτα. Ξέρω τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε. Τὸ μέλλον δὲν μᾶς ἀνήκει, τὸ ἀγνοοῦμε. Θὰ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι. Οὔτε σεῖς, οὔτ' ἐγὼ δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀλλάξουμε.

—Θεωρία τῶν Μουσουλμανῶν.

—Εἶναι ἐπίσης καὶ δική μου, ἀν καὶ εἶμαι φανατικὴ χοῖ στανή.

—Χριστιανή; Καὶ μιλάτε γιὰ αὐτοκτονία;

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς λέγω, ὅτι εἶναι τρέλλα νὰ τὸ σκέπτομαι αὐτό.

—Τότε, μὴ τὸ ξανασκεφθῆτε πιά ποτέ.

Ἐκείνη ἐμειδίασε καὶ ὑπεσχέθη.

—Θὰ προσπαθῶ.

—Καὶ ἄς εἰμεθα... φίλοι... πάντοτε...

—Μάλιστα... πάντοτε...

Ἐσιώπησαν καὶ πάλι μὲ τὴν ψυχὴ σφιγμένη ἀπὸ τὶς σοβαρὰς σκέψεις τους.

Ἡ νύκτα ἐπλησίαζε. Ἡ σελήνη σκόρπιζε τὸ ὄχρὸ φῶς της ποὺ ὀλοένα ζωήρευε καὶ ἐξακολουθοῦσε τὸ ἀνέβασμά της στὸν οὐρανὸ, ὅπου τρεμόσβυναν τώρα κατὰ τρόπο μυστηριώδη τὸν ἄστρο.

Ἡ Ζιλμπέρτ γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

Ὁ Ντὲ Φραγκὼν δὲν μπορούσε νὰ παραμείνῃ περισσότερο καὶ ἔφυγε ἀφοῦ εἶπε μερικὲς ἀποχαιρετιστήριες φράσεις, ἀρκετὰ τρυφερές.

Ἐφ' ὅσον μπορούσε νὰ τὴν βλέπῃ σκυμμένη, ἐπάνω στὰ κάγκελα τῆς σκάλας, ἐκείνη τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ βλέμματα, μὲ ἓνα χαρούμενο ἀλλὰ καὶ στερεότυπο χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ἀλλ' ὅταν ὁ θόρυβος τῆς μεγάλης πόρτας τοῦ μεγάρου, ποὺ κλείσει πίσω του, ἔφθασε μέχρι αὐτῆς, τὰ θελκτικά της χαρακτηριστικά ἔχασαν τὴν ἐκφρασὴ τους καὶ μιὰ μεγάλη κόπωση τὰ ἡλλοῖωσε ξαφνικά. Ὅταν μπῆκε σὸ διαμέρισμά της, κύτταξε τριγύρω της μὲ θλίψη καὶ ἀναπόλησε τὶς στιγμὲς ποὺ ἔζησε πρὸ ὀλίγου.

Ξαφνικά, ἐσωριάσθη στὰ γόνατα, μπρὸς στὸν καναπὲ καὶ ἐκεῖ, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χεῖρα, ἐνῶ οἱ ὦμοι της ἐτραντάζοντο ἔκλαιγε, ἐπαναλαμβάνοντας μέσα στὰ δάκρυά της τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ τὴν ἐσπάραζαν.

—Σὲ ὀκτὼ ἡμέρες!

XVII

Τὸ ἀμάξι ντυμένο ἄσπρα, ἄφησε τὴν ἐκκλησίαν μὲ ἓνα γρήγορο τροχαλὸ τῶν δύο ἀλῶων, ἐκλεκτικὴ ράσας. Λίγα ἀμάξια τὸ ἀκολουθοῦσαν. Ὁ γάμος τῆς Ζιλμπέρτ καὶ τοῦ Ροδόλφου, ἐξ αἰτίας τοῦ προσφάτου πένθου, ἐγινε ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ μάρτυρες, ὅλοι—ὅλοι μόνον—τριάκοντα πρόσπα.

Στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ, ἡ ὀρφανὴ ξεχώριζε, ὠχρὴ μέσα στὸ κάτασπρὸ φόρεμά της, μὲ τὶς βαρύντιμες δαντέλλες της. Μὲ τὰ μάτια στραμμένα πρὸς τὸ τζαμι εἰς πόρτας, κυττοῦσε σκεπτικῶς, ἀν σ' ὄνειρο, τὴν ζωερὴ κίνησιν τῶν δρόμων.

Ὁ Ροδόλφος λίγο σκεπτικὸς ἐξήταζε λοξὰ τὴν στάσιν τῆς συντρόφου του.

—Φαίνεται πάρα πολὺ ἐκνευρισμένη, Ζιλμπέρτ.

—Μάλιστα... λίγο πονοκέφαλο. Ἐκοιμήθηκα ἄσχημα ἀπόψε.

Ἡ κόπωση τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν;

—Ἀσφαλῶς.

—Θὰ μπορούσατε ν' ἀναπαυθῆτε λίγο, ἀργότερο, τότε ποὺ θὰ ἐπιβλέπω νὰ κλείσουν τὰ μπαούλά σας. Τὸ τραῖνο φεύγει σὲ δύο ὥρες.

Ἡ βέρα λαμποκοποῦσε στὸ δάκτυλο τῆς ὀρφανῆς. Ὁ Ντὲ Φραγκὼν τὸ εἶδε καὶ μὲ χαρὰ ἐπῆρε τὸ μικρὸ χεράκι ποὺ τὴ φοροῦσε τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του.

—Εἰσαθε εὐχαριστημένη φίλη μου ὅτι ἐπὶ τέλους ἐτελείωσαν ὅλα; ρώτησε τρυφερὰ γέροντας πρὸς αὐτήν.

—Πολὺ εὐχαριστημένη ἀπήντησε ἐκείνη σύντομα, μὲ τὴν ἀργὴ φωνή της, ποὺ δειχνε τὴν ἀδιαφορίαν της.

—Καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσετε χωρὶς νὰ μετανιώσετε; ἐπέμεινε ἐκεῖνος περισσότερο τρυφερά.

—Ἀσφαλῶς.

Μ' ὅλη τὴν ἐπιφυλακτικότητά του τόνου, ὁ νέος ἐπέρασε ἡρεμα τὸ χέρι του, γύρω ἀπὸ τὴν μέσην τῆς γυναίκας του καὶ τραβώντας τὴν κοντὰ του, θέλησε νὰ τὴν φιλήσῃ. Γρήγορῃ ὅπως ἡ λάμψις, ἡ Ζιλμπέρτ τραβήχθηκε πρὸς τὰ πίσω.

—Φθάσαμε! εἶπε. Ἀνοίχτε λοιπὸν τὴν πόρτα.

Ὁ ντὲ Φραγκὼν συνεκράτησε μιὰ κίνησιν δυσσεβείας. Καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξιν, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ, ἐπερίμενε νὰ τοποθετηθῇ ἡ ἀμαξία μπροστὰ στὸ σκαλοπάτι, καὶ νὰ σταματήσῃ, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ἐπίσημα τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του καὶ τὴν ὠδήγησε ἔως τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της.

—Σὲ λίγο, Ζιλμπέρτ, εἶπε ἐνῶ ἀπεσύρετο.

Καὶ ἡ φωνή του ἦταν τόσο σθεθερὴ ὥστε ἡ ὀρφανὴ δὲν κατάλαβε ἀν αὐτὸ ἦτο δυσσεβεία, σχεδὸν ἀπειλὴ ἢ μιὰ ἀπλὴ φράσις ποὺ ἐλέγχῃ χωρὶς σημασίαν.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα ἐπῆγαν μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὸ σταθμὸ καὶ ἐγκατεστάθησαν σ' ἓνα βαγόνι πρώτης θέσεως, ποὺ κρατήθηκε εἰδικῶς γι' αὐτοὺς καὶ ἀργὰ κατὰ τὸ βράδυ ἔφθασαν στὴν Λυὼν, ὅπου ὁ Ροδόλφος θέλησε νὰ κατέβουν γιὰ νὰ μωρῶσῃ ν' ἀναπαυθῇ στὸ ξενοδοχεῖο ἡ νεαρὴ γυναίκα του. Ἀλλ' ἐκείνη ἀρνήθη, προτιμώντας νὰ φθάσῃ κατ' εὐθείαν στὴν Ἰταλίαν. Καὶ ὁ ἄνδρας της, θέλοντας νὰ συμφιλιωθῇ μαζί της, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ.

Ἐῖχαν ἀνταλλάξει πολὺ λίγα λόγια κατὰ τὴν πρῶτον αὐτὸ μέρος τοῦ ταξιδίου των. Ἡ Ζιλμπέρτ, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ, εἶχε ἐπιμονα μαζευθῇ, στὴ γωνιά τοῦ διαμερίσματος καὶ μερικὲς ἀπόπειρες ποὺ ἔκανε ὁ Ροδόλφος γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν λήθαργόν της, ἀπέτυχαν οἰκτρά. Τοῦ ἀπαντοῦσε βαρυσταγμένη μὲ μονοσύλλαβα.

Καὶ ἐν τούτοις ὅταν τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε, μ' ὅλην τὴν ταχύτητα, στὴν σκοτεινὴ νύκτα, ὁ νέος ἐδοκίμασε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, νὰ προσεγγίσῃ τὴν γυναίκα του καὶ μὲ τὴν πρόφασιν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ πλαγιάσῃ σὲ μιὰ κουκέττα τοῦ βαγονιοῦ θέλησε νὰ τὴν πᾶρῃ στὰ μπράτσα του. Ἐκείνη τινάχτηκε πίσω, τόσο βίαια, ὥστε παρατήθηκε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἀπὸ τὴν προσπάθειά του.

Μιὰ βαθεῖα ρυτίδα αὐλάκωσε τὴ μέτωπό του. Καὶ δὲν κ' αὐτήθηκε νὰ τῆς πῇ.

—Δὲν ἤθελα νὰ σὰς κάνω κακὸ.

Καὶ καθὼς ἐκείνη σιωποῦσε καὶ ἀπεσύρεθῃ μὲ ὕφος παράξενο, στὴ γωνιά της, ὅαν νὰ φοβότανε ὅτι θὰ μετεχειρίζετο βίαν ἐναντίον της, ὁ Ροδόλφος ξανακάθισε ἀπέναντί της καὶ ρώτησε.

—Τί ἔχετε, ἀγαπητή μου φίλη; Φαίνεται νὰ εἰσαθε τρομὸ κρατημένη ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε τίποτα, ἀλλὰ αὐτὸς αἰσθάνετο νὰ βαρύνω ἐπάνω του, ἀστραπὴ τῶν μεγάλων ἀγριεμένων ματιῶν της τὰ μόνια ποὺ ἐφαίνοντο νάειναι ζωντανὰ ἐπάνω στὸ σὰν μάρμαρο πρόσωπό της.

—Μήπως ὑποφέρετε; Ξαναρώτησε ἐκεῖνος.

—Ὅχι! Δὲν ἔχω τίποτα.

—Τότε νὰ εἰσαθε λογικῇ! Μὴ φοβηθῆτε τίποτε ἀπὸ μένα καὶ ξαπλωθῆτε γιὰ νὰ δοκιμάσετε νὰ κοιμηθῆτε! Διαφορετικὰ θὰ εἰσαθε κατάκοπη αὔριο τὸ πρωῒ. Ὁ ἀγρυπνῶ τότε ποὺ θ' ἀναπαύεσθε.

—Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ κοιμηθῶ.

—Καὶ ὅμως εἶναι ὥρα.

—Ἐ, λοιπὸν, κοιμηθῆτε σεῖς.

—Δὲν προτιμᾷς νὰ σὰς κρατήσω συντροφιά; Ἀφοῦ δὲν μπορῶτε νὰ κοιμηθῆτε ἄς μιλήσωμε φιλικὰ.

—Ὡ, ὅχι! Μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου.

—Εἶναι λυπηρόν.

Ἐκείνης ἐσηκώθη, τοποθέτησε τὶς κουβέρτες τριγύρω του καὶ ξαπλώθηκε στὴν ἐπάνω κουκέττα.

Μ' ἓνα μείδισμα στὰ μάτια, ἓνα χάδι στὴ φωνή, θέλησε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη νὰ σπᾶσῃ τὴν παγερὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ τοὺς περιέβαλλε.

—Τότε καλὴ νύκτα, Ζιλμπέρτ.

—Καλὴ νύκτα.

Ἐκείνη δὲν εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιεικὴ ἐπιμονὴν ποὺ κατέβαλλε γιὰ νὰ τὴν κατακτῇ καὶ ὅλη του ἡ καλὴ θέλησις ἐπνίγη μέσα τὸ θυμὸ ποὺ τὸν ἐπίασε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΟΝΑΧΟΣ ΣΟΥ

ΥΠΟ Φ. ΜΠΑΙΓ ΑΣ

ΧΟΡΕΥΕ...

Ἦταν μιὰ νέα καὶ ὁμορφὴ γυναίκα. Ταξιδεύαμε στὸ ἴδιο βογόνι, σὲ δύο καθίσματα δίπλα—δίπλα καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ γίνουμε δύο καλοὶ φίλοι. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν Ἀμερικανίς, ὅτι τὴν ἔλεγαν Λιζὲτ Ὁμπερν καὶ ὅτι ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Νίκαια στὸ Βερολῖνον γιὰ νὰ γυρίσῃ ἓνα φιλμ. Εἶχε ἤδη παίξῃ τὸν περασμένο χρόνον στὸ «Ἡλιοβασίλεμα» κρατοῦσε ἓνα ὥραιο διαμέρισμα Βερολίνου καὶ χαιρόταν ποὺ θὰ ξανάβλεπε τὸν ἄνδρα της, ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ μῆνες τώρα.

Πήγαῖνα ἐπίσης στὸ Βερολῖνον, προσκεκλημένος ἀπὸ κάποιον φίλο, ποὺ εἶχε μιὰ βίλλα στὸ Γκρούνεβαλντ. Οἱ κοῦρσες μὲ ταξίδι εἶναι ἀκριβῆς γιὰ μᾶς τοὺς Γάλλους στὴν Γερμανία, λόγῳ τῆς τιμῆς τοῦ μάρκου καὶ τὸ Γκρούνεβαλντ ἀπέχει πολλὰ χιλιόμετρα ἀπ' τὸν σταθμὸ.

—Κι' ἐγὼ στὸ Γκρούνεβαλντ πηγαῖνω, μοῦ εἶπε ἡ μικρὴ ἀρτί-

στα ὅταν ἀκούσε τὴν σκέψη μου. Θὰ μπορούσαμε νὰ μοιράσωμε στὰ δύο τὰ ἐξοδα τοῦ ταξίδι, πρόσθεσε γελώντας χαριτωμένα.

Δέχθηκα εὐχαριστῶς, πτωχὸς δημοσιογράφος ἐγὼ. Τὸ Βερολῖνον εἶναι ἀπέραντο, τὸ ταξίδι κυλοῦσε πάνω σὲ Λεωφόρους, βγήκε ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, ἔστριψε σ' ἓνα δρόμο ὅπου ὑψωνόνταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, ὑπέροχες βιλλίτσες καὶ σταμάτησε ἐπὶ τέλους, μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές.

Ἡ κυρία Ὁμπερν ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ. Μολαταῦτα δὲν εἶχε πάθει τίποτα, ἦταν ἀκόμη καθισμένη στὴν θέσιν της.

—Ἀχ! πόσο ἀφρημένη εἶμαι! Ξέχασα ὅτι ὁ ἄνδρας μου μετεκόμισε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου!.. Μὲ συγχωρῆτε! Τώρα μένομε στὸ Κυρφουνρστεντάμ, σ' ἓνα μικρὸ διαμέρισμα!

Οἱ ἀποσκευὲς βρισκόνταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Δὲν μπορούσα ν' ἀφήσω ἐκεῖ τὴν νέα γυναίκα. Δρόμο λοιπὸν γιὰ τὸ Κύρφουνρστεντάμ.

—Τί ἀριθμὸς; ρώτησα.

—Δὲν θυμοῦμαι. Δὲν θυμοῦμαι ἀριθμούς, αὐτὸ εἶναι ὅλο! Ξέρω ὅτι τὸ διαμέρισμα βρίσκεται κοντὰ σ' ἓναν κινηματογράφον καὶ ἀπέναντι σ' ἓνα ἐστιατόριο. Ὁ ἄνδρας μου μοῦ τὸγραψε. Μὲ περιμένει σήμερα, ἀλλὰ δὲν ξέρει ὅτι ἔφθασα.

Πάνω στὴν ἀπέραντη Λεωφόρον Κυρφουνρστεντάμ, ὁ σωφῆρ στάθηκε.

—Ὅριστε, ἐδῶ ὁ κινηματογράφος, ἀπέναντι τὸ ἐστιατόριο.

—Σωστά! Τώρα ἔφθασα.

Ἡ κυρία Ὁμπερν κατέβηκε, χάθηκε μέσα στὸ σπῖτι καὶ περιμένα. Τέλος ἐπέστρεψε.

—Κτύπησα σ' ὅλα τὰ πατώματα, εἶπε. Δὲν εἶναι ἐδῶ.

Ξαναπῆρε τὴ θέσιν της πλάι μου καὶ ὁ σωφῆρ ἐκίνησε πάλι.

—Εἰδὼ θάνα, κυρία. Ὅριστε ὁ κινηματογράφος καὶ ἀπέναντι τὸ ἐστιατόριο.

—Βέβαια! Περιμένετε με!

Ἡ Λιζὲτ Ὁμπερν ὤρμησε μέσα στὸ σπῖτι. Τὸ ταξίμετρο ἔδειχνε ἤδη 15 μάρκα, πρὸς ἔξιν φράγκα τὸ μάρκο. Καθὼς ἔπρεσε τὸ δέκατο ἔκτο μάρκο, ἡ γυναίκα ξαναφάνηκε.

—Δὲν εἶναι ἐδῶ... Κτύπησα παντοῦ. Ἄν τουλάχιστον, ὑπῆρχαν θυρωροί! Ἄς προχωρήσωμε πιο πέρα!

Τὸ ταξί προχώρησε πρᾶγματι καμμιὰ πενηνταριά μέτρα καὶ σταμάτησε.

—Ἀσφαλῶς ἐδῶ θὰ εἶναι! Νὰ ὁ κινηματογράφος πλάι καὶ τὸ ἐστιατόριο ἀπέναντι.

—Ἄν τουλάχιστον μπορούσα νὰ θυμηθῶ τὸν ἀριθμὸ. Καὶ ὅμως ἔχω γράψῃ τουλάχιστον τριάντα γράμματα στὴν νέα διεύθυνση τοῦ ἀνδρός μου.

Κατέβηκε πάλι, ἐξαφανίσθηκε μέσα στὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριον καὶ ξαναγύρισε.

—Μπὰ! Εἶναι Τράπεζα.

Τὸ ταξίμετρο δούλευε ἐν τῷ μεταξύ.

—Ἀχ! μὴ μὲ ἀφήνετε τώρα! μοῦ εἶπε. Εἶμαι τόσο ἐκνευρισμένη. Μείνετε κοντὰ μου... ὕστερα μπορεῖ νὰ μοῦ κλέψουν τὶς βαλίτσες μου.

Σταθήκαμε πάλι. Ἡ γυναίκα ἔλειψε πολλὴ ὥρα. Ἀρχίζα νὰ ἐκνευρίζομαι. Ἐτοιμαζόμουν νὰ πληρώσω τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα ἔγραφε τὸ ταξίμετρο καὶ νὰ στρίψω, ὅταν ὁ μπελᾶς μου ξαναφάνηκε. Ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ τὸν ἐκνευρισμό, τὰ μαλλιά της ἦσαν ἄνω κάτω.

—Θεέ μου! Πολυκατοικία εἶναι. Ἐκατοντάδες διαμερίσματα. Ποῦ νὰ πρωτοψάξω;

—Ἄν τηλεφωνοῦσαμε;

—Μπὰ! Χαμένος κόπος! Ἄλλωστε ὁ νέος κατάλογος δὲν ἔχει δοθῇ ἀκόμη.

—Ἄς ζητήσωμε τὸ Τμήμα Πληροφοριῶν.

—Ἀλήθεια, νὰ μιὰ ἰδέα!

Ἡ κυρία Ὁμπερν μπῆκε στὸ πλησιέστερο τηλεφωνικὸ θάλαμο. Ξαναβγήκε ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, ἀπελπισμένη. Ἦλθε κοντὰ μου καὶ ὕστερα ἔκανε νὰ ξαναφύγῃ πάλι, κυττώντας τὸ μέτωπο μὲ τὸ χέρι της.

—Τί τρέχει; ρώτησα.

—Ἀχ! Θεέ μου, πῶς ξεχνῶ. Ζητῶ τῶν Ὁμπερν, ἐνῶ Ὁμπερν εἶναι τὸ οἰκογενειακὸ μου ὄνομα. Ὁ ἄνδρας μου λέγεται Τζὼν Σμιθ. Τώρα ἔφθασα.

Ξαναπῆρε στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Ἐγὼ εἶχα παῦσι πιά νὰ κυττάζω τὸ ταξίμετρο. Μὲ εἶχε πάρει ὁ διάβολος καὶ μὲ εἶχε σηκώσει.

Τέλος ἐπέστρεψε ἡ χαριτωμένη ἀρτίστα.

—Ἡ τηλεφωνήτρια μοῦ εἶπε ὅτι στὸν τηλεφωνικὸν κατάλογο ὑπάρχουν πέντε σελίδες Σμιθ καὶ ἐξήντα τουλάχιστον Τζὼν Σμιθ,

μόνον στὴν Κύρφουνρστεντάμ.

Ἡ ὑπομονή μου εἶχε πιά ἐξαντληθῇ.

—Κυρία, ἄς πάμε στὴν ἀστυνομία. Θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ τὸ μνημονικὸ σας δὲν λειτουργεῖ καλὰ καὶ δὲν θυμάσθε τὴν διεύθυνσίν σας. Αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Γιὰ δέστε, τὸ ταξίμετρο δείχνει ἤδη 64 Μάρκα, δηλαδὴ 390 φράγκα!

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀπελπισία.

—Ἀχ! μόνον ὁ ἀριθμὸς μοῦ λείπει. Ξέρω ὅτι εἶναι πλάι σ' ἓνα ἐστιατόριο καὶ ἀντίκρου σ' ἓναν κινηματογράφον.

—Μπὰ! Πρὸ ὀλίγου μοῦ λέγατε «πλάι σ' ἓναν κινηματογράφον καὶ ἀντίκρου σ' ἓνα ἐστιατόριο». Ἀλλάξαμε τώρα;

—Τί λέτε καλὲ; Εἶπα ἐγὼ τέτοιον πρᾶγμα;

—Ναί.

—Εἰ τὸ ἴδιο εἶναι ἄλλωστε. Ἐδῶ ἔχει χιλιάδες κινηματογράφους καὶ χιλιάδες ἐστιατόρια.

—Πάμε στὴν ἀστυνομίαν!

Σκουπίσε τὰ δάκρυά της καὶ τὸ ταξί ἐκίνησε πάλι. Κάθε εὐγένεια μοῦ φάνηκε ἀδύνατη.

—Μαντάμ, θὰ σὰς ἀφήσω. Θὰ πάρω ἓνα ἄλλο ταξί.

—Ἀχ! εἶπε ἐκείνη, κλαίοντας πάλι, εἶναι ἀνανδρία νὰ μὲ ἐγκαταλείψετε. Τὸ ὄριμὸ μοῦ τοιμὰ τὰ μάτια. Δὲν βλέπω πιά τίποτα.

Ξαφνικὰ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε γιὰ νὰ μὴν πατήσῃ ἓναν ἀπρόσεκτο διαβάτη. Ὁ διαβάτης γύρισε καὶ ἔμπηξε μιὰ φωνή.

—Τζόννι! ὀφείλασε ἡ γυναίκα, εὐ εἰσαι; Ἀχ! Θεέ μου! εἶχα ξεχάσει τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φώναξε ὁ Σμιθ πηδώντας στ' αὐτοκίνητο Λιζὲτ. Εὐὸ παιδί μου, πρίσθηκες ἀπ' τὸ κλάμα! Στάσου νὰ πάρω τὶς βαλίτσες. Κατέβα τώρα καὶ σὺ! Μὰ παιδί μου, πῶς ξέχασες τὸν ἀριθμὸ; Νούμερο 1.

Ἔως ὅτου συνῆλθω τὸ ζευγάρι ἐξαφανίζονταν μέσα στὸν ὄχλο. Καὶ τὸ ταξίμετρο ἔδειχνε 70 μάρκα—Μαντόνα μία!

—[νοπέκτορ Τρόβελ, στην Χάιτ-στρήτ, αριθμός 125, έγινε ένα εγκλήμα. Ο Τρόβελ άφησε το ακουστικό του τηλεφώνου και σηκώθηκε. Βγήκε άχρως έξω απ' το γραφείο του και πήγε στο παλιό γραφείο του ντέκετιβ Σβάν. —Ακολουθήσε με, του είπε. Έγινε ένας φόνος. Οί δυο αστυνομικοί κοίταξαν ένα το άλλο, κοκκίνισαν και σε λίγο έφθασαν στο μέγαρο του Ουίλσον, στην Χάιτ-στρήτ.

Κατευθύνθησαν άμέσως στον τόπο του εγκλήματος, δηλαδή μέσα στον κοιτώνα του θύματος. Ο πλούσιος εισοδηματίας Ουίλσον ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του κι έφερε τρία τραύματα στα στήθη. Το σώμα είχε βάψει κόκκινα τα κλινοσκεπάσματα κι είχε σχηματίσει, σ' ένα βαθύλωμα του κρεβατιού, μια μικρή λιμνούλα.

Οί αστυνομικοί διέκριναν άμέσως, επάνω στους ώμους του θύματος, ένα επισκεπτήριο, που ήταν καρφισσόμενο στην πυτζάμα. Ο ίνσπέκτορ το ξεκαρφώσε και διάβασε. 'Η συμμορία των πέντε νεκρών». Τόσο το πρόσωπό του, όσο και στο πρόσωπο του ντέκετιβ Σβάν, ξεγραφίσθη ή άπορία. Ποιά ήταν, τάχα, αυτή ή συμμορία των πέντε; Δεν την είχαν ξανακούσει ποτέ άλλοτε.

Χωρίς χρονοτριβή υπέβαλαν σ' έξονυχιστική άνάκριση όλο το προσωπικό του μεγάρου, αλλά κανείς δεν μπόρεσε να τους δώσει και το παραμικρό διαφωτιστικό στοιχείο. Ο Ουίλσον είχε άποσυρθεί από ένωρίς στον κοιτώνα του και την άλλη μέρα, το πρωί, τον βρήκαν νεκρό. Δεν είχαν άκούσει ούτε τον παραμικρό θόρυβο. ούτε την παραμικρή κίνηση, τίποτε, που να μπορούσε να τους κινήσει τις ύποψιες.

Οί δυο αστυνομικοί διεπίστωσαν ότι το κίνητρο του φόνου ήταν ή ληστεία, γιατί έλειπαν όλα τα χρήματα, που είχε φυλαγμένα ο Ουίλσον στο συρτάκι του. Έτσι, συμπέραναν ότι ή περίφημη αυτή συμμορία των πέντε, ήταν μια σπείρα λωποδυτών, άρκετά επικίνδυνη, βέβαια.

Πέρασαν πέντε μέρες κι' ο ίνσπέκτορ Τρόβελ κι' ο ντέκετιβ Σβάν, δεν κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν τα ίχνη της συμμορίας. Την έκομμένη άνηγγέλθη πάλι στον ίνσπέκτορ, μια άλλη είδησις. —Στην Ουόσν-στρήτ, αριθμός 508, έγινε ένας φόνος.

Ο Τρόβελ πήρε τον Σβάν κι' έσπευσαν στον τόπο της δολοφονίας. Μέσα στο δωμάτιό της, καθισμένη στην πολυθρόνα της, κοντά στο τζάκι, σε στάση τέτοια που νόμιζε κανείς ότι καθότανε και παρατηρούσε τη φωτιά που σπινθιριζέ, βρισκόταν νεκρή ή πλουσία και νέα χήρα Μάρθα Σέμιγκτον, με μια πληγή στην καρδιά και δυο στον όμφαλό. Έκπληκτοι οί δυο αστυνομικοί διέκριναν ένα επισκεπτήριο, καρφισσόμενο πάλι στο φόρεμα, επάνω στους ώμους, που έγραφε. «Η συμμορία των πέντε νεκρών».

Τα πράγματα ήταν σοβαρά. Η κοινή γνώμη θ' άγανακτούσε για την αδράνεια τους, ή οποία είχε ως συνέπεια τον σημερινό φόνο.

—Δεν ξέρω πώς πρέπει να ενεργήσωμε, είπε ο ίνσπέκτορ στον ντέκετιβ, για να συλλάβωμε αυτή την συμμορία.

Ο Σβάν έκανε ένα μορφασμό άμηχανίας κι' άπάντησε.

—Πράγματι, είναι πολύ περίεργες αυτές οί δυο περιπτώσεις, των φόνων της συμμορίας των πέντε. Δεν ξέρει κανείς πώς ν' ενεργήση.

Από την έρευνα που έκαναν, διεπίστωσαν πάλι ότι το έλατήριο ήταν ή κλοπή. Αλλά κανείς από τους υπηρέτας της Σέμιγκτον, δεν ήταν σε θέση να δώσει την παραμικρή πληροφορία. Οί λοι έξέφρασαν την άπορία τους για τον τρόπο που έγινε το έγκλημα, γιατί δεν άκουσαν καμιά κραυγή ή θόρυβο.

Οί δυο αστυνομικοί έφυγαν σκεπτικοί, χωρίς να ξέρουν τί να κάνουν.

Όστόσο είχαν καταστρώσει ένα σχέδιο, ύστερα από αρκετές σκέψεις και συζητήσεις, το όποιον έν τούτοις δεν ήταν και πολύ βέβαιος άν θα μπορούσε να φέρη κανένα αποτέλεσμα.

Έπειδή είχαν παρατηρήσει ότι και τα δυο έγκλήματα έγιναν στην άριστοκρατική συνοικία Χάιβ, γι' αυτό, μετά τα μεσάνυχτα, θα παρακολουθούσαν κάθε κίνηση των δρόμων της.

Και πράγματι, Τήν νύκτα, περιεφέροντο μετεμφισμένοι στους δρόμους του Χάιβ, προσπαθώντας να διακρίνουν τίποτε το ύποπτο. Αυτό επανελήφθη για δυο νύκτες ακόμα, όποτε, την τρίτη μέρα, πληροφορήθηκαν, ότι έγινε νέος φόνος στην συνοικία Χάιβ

και μάλιστα σ' ένα δρόμο της, που τον επιτρούσαν άγρυπνα.

Αυτή ή είδησις τους έκανε, κυριολεκτικά, να τ' άχασουν. Όχροί και ταραγμένοι πήγαν στον τόπο, που έγινε ή δολοφονία. Το πτώμα του άποστόλου του συνταγματάρχου Σέρζαν έφερε πάλι καρφισσόμενο ένα επισκεπτήριο με τις λέξεις, ή «Συμμορία των πέντε νεκρών».

Ήταν φανερό ότι ή συμμορία των πέντε άπετελείτο από κακοποιούς πολύ έξησημένους στο έγκλημα, οί όποιοι δικαίως είχαν έκνευρίσει την κοινή γνώμη. Κι' ο Τρόβελ κι' ο Σβάν βρέθηκαν πάλι σε άμηχανία. Άραγε έπρεπε να συνεχίσουν τις καταπονήσεις των την νύκτα, στην συνοικία Χάιβ, ή έπρεπε ν' αλλάξουν τακτική;

Προτίμησαν όμως να έξακολουθήσουν τις νυκτερινές τους έκστρατείες, γιατί ήταν βέβαιοι ότι οί κακοποιοί θα έπιχειρούσαν να κάνουν και νέον φόνον.

Ο ντέκετιβ Σβάν, καθώς περπατούσε στην Ουόσν-στρήτ, του Χάιβ, περασμένα τα μεσάνυχτα, διέκρινε μια ύποπτη σκιά. Άνοιξε το βήμα του, για να πλησιάση τον άνθρωπο, που έξαφανιζόταν μέσα στο σκοτάδι. Αλλά εκείνος, που τον άντελήφθη, άρχισε να τρέχει, και τότε ρίχτηκε εις καταδίωξίν του κι' ο Σβάν.

Ο άστυνομικός ήταν περισσότερο ταχύς και σε μια γωνιά τον συνέλαβε. Τη πρόσωπό του του ήταν άγνωστο, το παρουσιαστικό του όμως, έπρόδινε ότι προερχόταν απ' τον κόσμο των κακοποιών.

Ο ντέκετιβ του έκανε μια πρόχειρη σωματική έρευνα και πέδες και τον ώδήγησε στο τμήμα.

Ο ίνσπέκτορ Τρόβελ τον υπέβαλε σ' άνάκριση κι' ο κακοποιός παρεδέχθη ότι έκλεψε τα κοσμήματα της Λαίδης Μύλλερ.

Για την συμμορία των πέντε, είπε ότι δεν ήξερε τίποτε.

Ο Τρόβελ έκανε ένα μορφασμό δυσπιστίας.

—Αδύνατο, είπε, είσαι κι' έσύ μέλος της συμμορίας. Δεν μπόρεσες να σκοτώσης την Λαίδη κι' άρκεστήκες να την κλέψης.

Ο κακοποιός άρχισε να διαμαρτύρεται και να φωνάζη ότι του άπέδιδαν άδικες κατηγορίες.

—Έγώ, είπε κλαίγοντας, είμαι ή πρώτη φορά που κλέβω. Και μ' έκανε ή άνάγκη. Άς...

Και κάτι θέλησε να πη, αλλά κόμπιασε και σταμάτησε.

—Έμπρός! Μίλησε, του είπε ο ίνσπέκτορ. Άν μās βοηθήσης ν' ανακαλύψωμε την συμμορία των πέντε σου ύπόσχομαι να σ' άφήσωμε έλεύθερο.

Ο κακοποιός έπιασε πάλι το κλάμα.

—Δυστυχώς δεν ξέρω τίποτε, μουρμούρισε... Ήθελα ν' πω ότι φταίει για την κατάντια μου μια γυναίκα...

Ο ίνσπέκτορ τον έκύτταξε περίεργα.

—Ποιά γυναίκα; τον ρώτησε, γιατί δεν μιλάς, λοιπόν;

—Η Φράσιν, ή καμαριέρα. Μου έδινε πάντα χρήματα, γιατί μ' αγαπούσε και τώρα σταμάτησε.

—Ποιά είν' αυτή ή Φράσιν ή καμαριέρα; ρώτησε ο ίνσπέκτορ. Πού εργάζεται;

—Τελευταίως υπηρετούσε στον συνταγματάρχη Σέρζαν.

Ο Τρόβελ άνεπήδησε από την έκπληξή του.

—Στον συνταγματάρχη Σέρζαν, ψιθύρισε, αυτόν που σκότωσε ή συμμορία των πέντε... Όρατα! Και μια καμαριέρα πώς είχε τόσα χρήματα, ώστε να σου δίνη κι' έσένα;

—Δεν ξέρω... Η αλήθεια είναι ότι μου χάριζε πολλά.

Τα μάτια του Τρόβελ άστράψαν από ευχαρίστηση. Η καμαριέρα Φράσιν δεν άπεκλείετο να ήταν κανένα όργανο της συμμορίας των πέντε κι' έτσι θα τον ύποβοηθούσε στην σύλληψη των κακοποιών.

Χωρίς να χάση καιρό, παρά το περασμένο της ώρας, τηλεφώνησε στο σπίτι του συνταγματάρχου.

Η χήρα του άπάντησε ότι ή καμαριέρα της είχε φύγει και δεν ήξερε πού βρισκόταν τώρα.

Ο ίνσπέκτορ δεν άπεγοητεύθη. Διέταξε την φυλάκιση του δικαλύψη που ύπηρετούσε τώρα ή Φράσιν.

Όταν έμαθε ο Τρόβελ ότι ή Φράσιν,εργάζετο στο σπίτι της

λαίδης Όρρεφιλντ, ήταν άργά. Η λαίδη είχε βρεθεί σκοτωμένη στο λευκό της κι' είχε καρφισσόμενο στο φόρεμά της το επισκεπτήριο, με τις λέξεις. «Συμμορία των πέντε νεκρών».

Συνεπώς δεν ύπήρχε πιά καμιά άμφιβολία, ότι ή Φράσιν ήταν ένα σπουδαίο όργανο, της τρομερής αυτής συμμορίας. Κι' ο Τρόβελ υπέβαλε έκ νέου τον διαρρήκτη Τέννυ σ' άνάκριση. Συγκεκριμένως ζήτησε να μάθη πού εσύχναζε ή καμαριέρα. Ο διαρρήκτης δεν έδίστασε να του δώσει μερικές διευθύνσεις κέντρων του ύποκόσμου και περιέγραψε τα χαρακτηριστικά της έρωμένης του. Τους είπε ότι ή μυστηριώδης αυτή γυναίκα ήταν ξανθεία, είχε γαλανά μάτια κι' είχε μια μεγάλη έληά, ακριβώς στο άριστερό της χέλιος.

Ο Τρόβελ κι' ο Σβάν έκριναν ότι ήταν άρκετές αυτές οί πληροφορίες και τράβηξαν για τ'ό υποπτα κέντρα. Μπήκαν εις ένα μικρό καμπαρέ, με κόκκινα και πράσινα φώτα. Φροντίζοντας να μην τους ύποψιασθούν, περιεργάστηκαν όλους τους θαμώνες, δεν έξεχώρισαν όμως πουθενά την μυστηριώδη ξανθεία καμαριέρα.

Έπειτα πήγαν στ' άλλα δυο καμπαρέ. Αλλά ούτε κι' εκεί στάθηκαν πιο τυχεροί. Η Φράσιν δεν φαινόταν πουθενά.

Έν τούτοις δεν άπεγοητεύθησαν. Έκαναν την έδια έκδρομή και το άλλο βράδυ και τέλος το τρίτο διέκριναν μια ξανθεία και γαλανομάτα, που καθόταν σ' έναν όμιλο, πλάι τους. Στο άριστερό της χέλιος είχε και την μεγάλη έληά, πράγμα που άπέκλειε το φόβο να έπρόκειτο περί καμιάς όμοιότητας.

Οί δυο άστυνομικοί, ψύχραιμοι πάντα, πλησίασαν την μυστηριώδη ξανθεία κι' ο ίνσπέκτορ της ψιθύρισε στ' αυτή.

—Θά ήθέλαμε, μίς, να σās μιλήσωμε.

Έκείνη δεν ύποπτεύθη την ιδιότητά τους και σηκώθηκε χαμογελώντας.

Βγήκαν έξω στο άντρέ.

Ο Τρόβελ, που την έκύτταζε απ' την κεφαλή ως τα νύχια, μ' ένα έρευνητικό βλέμμα, της ψιθύρισε.

—Μπορείτε να μās άκολοθήσετε έξω, μίς; Θέλει να σās μιλήση ή ό Τέννυ.

Έκείνη πάλι δεν ύποπτεύθη τίποτε. Φόρεσε το πανωφόρι της και πήκε σ' ένα ταξί μαζί με τους άστυνομικούς.

—Ο Τέννυ, ψιθύρισε, σάν να μονολογούσε. Φαντασθήτε... κι' εγώ άκουσα πώς είχα συλληφθή.

Στην πολυθρόνα της κοντά στο τζάκι, βρισκόταν νεκρή ή νεαρή χήρα Μάρθα Σέμιγκτον.

—Άν δεν μās πής ποιοι άποτελούν την συμμορία των πέντε νεκρών θα σε ύποβάλωμε στα πιο φρικτά μαρτύρια, έφώναξε άπειλητικά ο ίνσπέκτορ.

Η Φράσιν τον κυττούσε μ' ένα υπερέφανο ύφος, χωρίς να συσπά καθόλου τους μύς του προσώπου της.

—Σās είπα, κυρία, επανέλαβε, δεν ξέρω τίποτε. Δεν άρνούμαι ότι με χρησιμοποίησαν ως όργανό τους, αλλά τα όνόματά τους, δεν τα ξέρω. Άν τους φέρετε μπροστά μου, θα τους άναγνωρίσω.

Ο Τρόβελ ήταν έξω φρενών από το θυμό του.

—Όστε δεν θα μιλήσης; φώναξε, δεν θα λύσης την σιωπή σου;

—Σās είπα, ό,τι ήξερα. Περισσότερο δεν μπορώ να σās έυπηρετήσω.

—Καλά! όρατα! φώναξε ο ίνσπέκτορ. Τώρα θα σου δείξω εγώ!

Και διέταξε να πάρουν την νέα στην αίθουσα των βασανιστηρίων και να την ύποβάλουν στα πιο φρικτά μαρτύρια.

Περίμενε με άγωνία μέσα στο γραφείο του, νάρθουν να του άναγγείλουν ότι ή Φράσιν θέλει, επί τέλους, μιλήση. Αλλά αυτό

δεν έγινε. Η μυστηριώδης γυναίκα δεχόταν με έξαιρετικό θάρρος τα μαρτύρια, φωνάζοντας ότι δεν είχε τίποτε άλλο ν' άποσέση.

Τόσο ο Τρόβελ, όσο και ο Σβάν, πήγαιναν να σκάσουν απ' το κακό τους. Δεν έπερίμεναν να δείξη μια γυναίκα τέτοια θέληση και τέτοιο κουράγιο. Όστόσο ήλπιζαν ότι θα προέβαινε σ' όμολογίες κατά την δίκη της, για να έλαφύνη την θέση της...

Άλλωστε απ' την ημέρα που συνελήφθη ή Φράσιν, δεν έγινόνταν πιά κανένas νέος άθλος της συμμορίας των πέντε.

Η δίκη της Φράσιν έπλησίαζε να γίνη κι' αυτή είχε άρρωστήσει βαρεία στην φυλακή της. Ο γιατρός διεπίστωσε ότι πραγματικά ήταν άρρωστη κι' έτσι άπεφασίσθη ή άποστολή της στο νοσοκομείο Μάκ.

Πράγματι ή Φράσιν έστάλη εκεί, άλλ' άνετέθη όμως από την Σκώτλαντ Γουάρντ ή φρουρήσις της στην ντέκετιβ Μύλλερ.

Πέρασαν μερικές μέρες κι' ένα πρωί ο Τρόβελ άκουσε στο τηλέφωνο ν'ό του λένε...

—Εδώ, ντέκετιβ Μύλλερ. Αυτή τη στιγμή άντιληφθήκαμε ότι ή Φράσιν κατόρθωσε να δραπετεύση. Έξέφυγε για λίγη ώρα της ύποσχεσής μου και τ'όσκασε. Έλάτε άμέσως. Άσφαλώς δεν θα πρόφθασε ακόμα ν' άπομακρυνθή απ' την άκτίνα του νοσοκομείου.

Ο Τρόβελ, ο Σβάν και πολλοί άλλοι άστυνομικοί, πήραν άμέσως σύτοκίνητα και μοτοσυκλέττες κι' έτρεξαν πρ'ός το νοσοκομείο Μάκ. Το νοσοκομείο ήταν ένα μεγάλο κτίριο, που βρισκόταν έξω από το Λονδίνο και γύρω του δεν ύπήρχαν παρά έλάχιστα μόνον σπίτια.

Οί άστυνομικοί άρχισαν γύρω τις έρευνές τους κι' ο Τρόβελ με τον Σβάν και την Μύλλερ, που έφθασε κι' αυτή έν τω μεταξύ, άρχισαν να ψάχνουν στα σπίτια.

Ήταν ακόμα έπτά ή ώρα το πρωί κι' οί περισσότεροι οί έννοικοι σηκώνόνταν απ' τον ύπνο.

Όστόσο πουθενά δεν άνεκαλύπτετο ή μυστηριώδης Φράσιν.

Τέλος οί άστυνομικοί έφθασαν μπροστά από ένα διώροφο σπίτι. Κτύπησαν επανειλημμένως την πόρτα, αλλά δεν πήραν καμιά άπάντηση. Αυτό κίνησε τις ύποψιες τους κι' άρχισαν πιο δυνατά τα κτυπήματα.

Τέλος τους άνοιξε κάποιος γέρος, ό όποιος έδειξε μεγάλη άπορία, όταν τους είδε.

—Περίεργο, ψιθύρισε. κυπάτε τόσο ώρα και δεν σās πήρε μυρωδιά ή γυναίκα μου; Αυτή κοιμάται εδώ κάτω, έν'ώ εγώ κοιμάμαι στον δεύτερο όροφο...

Οί άστυνομικοί μπήκαν στο σπίτι κι' άρχισαν τις έρευνές τους. Στο δωμάτιο της γυναίκας του γέρου οίκοδεσπότη, στάθηκαν άναυδοι. Βρήκαν το πτώμα της, με τραύματα στο στήθος και με το επισκεπτήριο στο φόρεμά της. «Η συμμορία των πέντε νεκρών». Ω! άσφαλώς, τότε ή Φράσιν θα βρισκόταν κρυμμένη εδώ, στο σπίτι.

Έψαξαν σ' όλα τα δωμάτια και των δυο όρόφων και στα ύπόγεια, αλλά δεν βρήκαν κανένα ίχνος της τρομερής γυναίκας.

Τέλος βγήκαν πίσω στον κήπο. Στην άκρη ήταν το σπιτάκι του κηπουρού και πήγαν ως εκεί. Έσπρωξαν την πόρτα, αυτή όμως ήταν άμπαλωμένη. Την έσπρωξαν δυο τρεις φορές, όταν άκουσαν από μέσα την φωνή της Φράσιν.

—Μή βιασθήτε, θά σās άνοίξω!

Το πρόσωπο των άστυνομικών φωτίστηκε από χαρά. Έπί τέλους κρατούσαν τον πονηικό στην φάκα.

Κάτω από την χαράμπα της πόρτας, διέκριναν έξαφνα ένα γράμμα που το έσπρωχνε ή Φράσιν. Τόπηξε ο Τρόβελ και διάβασε.

«Ινσπέκτορ,

Πρέπει να τ'όμολογήσω όλα. «Συμμορία των πέντε νεκρών» δεν ύπάρχει. Όλους τους φόνους τους έκανα εγώ, άφ'ότι άποκτούσα την έμπιστοσύνη των κυρίων μου. Ο σκοπός μου, όπως έχετε, ήταν ή κλοπή. Για να τρομοκρατήσω την κοινή γνώμη, έδημιούργησα την άνόμοκτη «συμμορία των πέντε νεκρών».

Φράσιν».

Μόλις διάβασε το γράμμα ο Τρόβελ, άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Παραβίασαν την πόρτα κι' όταν μπήκαν μέσα βρήκαν την Φράσιν νεκρή, με μια σφαίρα στον κρόταφο.

Χ. ΜΑΟΥΥΣΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Ο άπεστολμένος της άγ-
γλικής Κυβερνήσεως
Κέλλυ, ο άνθρωπος που
είχε δαμάσει όλους τους
περιφάρους της Ανατολι-
κής Αφρικής, είχε φθά-
σει πάλι με τους ανθρώπους του στο μικρό χωριό Άλαμπάρ, με
έμπιστευτική, όπως πάντοτε, αποστολή.

Μέσα στο πέτρινο παλιό κτίριο των Ιησουϊτών, μπροστά στο
τραπέζι, επάνω στο οποίο έκαie μια λάμπα, ο Κέλλυ ήταν καθι-
σμένος αντίκρυ σ' έναν ιεραπόστολο, τον μοναδικό κάτοικο του
σπιτιού. Οι δυο άνδρες είχαν μόλις τελειώσει το φαγητό τους.
Οι άνθρωποι του Κέλλυ είχαν εγκατασταθή ήδη προχείρως στο ύ-
παιθρο, μολονότι ο καιρός δεν ήταν καθόλου καλός και το κρύο
ήταν τσουχτερό.

—Και τώρα, είπε ο Κέλλυ, τραβώντας τις τελευταίες ρουφη-
ξίες της πίτας του, πρέπει να πάω να κοιμηθώ. Αύριο αρχίζο-
με χωρίς την πορεία μας. Έχω έντολη να συλλάβω τον Μπάρ-
λου. Πρέπει να λογοδοτήσω στη Διοίκηση της Μοζαμβίκης για
τις ταραχές που έγιναν την άνοιξη.

Ο ιεραπόστολος άκουε χωρίς να άπαντά. Ένα αγαθό χαμόγελο
ήταν ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

—Φαντάζομαι, εξακολούθησε ο Κέλλυ, ότι ο Μπάρλου θα έ-
μαθε την άφιξή μου.

—Ω! ναι, ναι, την έχει πληροφορηθή, άπάντησε ο ιεραπό-
στολος. Έδώ όλα μαθάνονται από στόμα σε στόμα.

—Και άσφαλώς θα προσπαθήσει να το στρίψει, πρόσθεσε ο
Κέλλυ.

—Α! όχι, δεν πιστεύω να στρίψει. Νομίζω ότι θα σάς πε-
ριμένει.

—Ε;
Ο Κέλλυ σηκώθηκε άπότομα.

—Θα με περιμένει; γούλιζε. Θέλει να ξεγελήσει τα χωριά;
Α! Α! αν δοκιμάσει να προβάλει αντίσταση, θα γνωρίσει τα βλήμα-
τα του μυδραλλιοβόλου μας και των επαναστατικών όπλων μας.
Και τότε...

—Οχι. Οχι! για όνομα του Θεού! φώναξε ο κοντόχονδρος
Ιησούτης, κουνώντας τα χέρια του. Δεν είναι τίποτα... Νομίζω ότι ο Μπάρλου σάς περιμένει στο
σπίτι του... στο παλάτι του να πούμε, για να σάς εξηγήσει.
Και αν δεν πεισθήτε, τότε θα τον συλλάβετε... ναι θα τον συλ-
λάβετε!

Ο Κέλλυ κούταζε τον ιεραπόστολο με περιέργεια.

—Αυτό δεν το συνηθίζει καθόλου ο Μπάρλου... Να μου εξη-
γήσει και να μ' αφήσει να τον συλλάβω ύστερα. Είναι ποτέ δυ-
νατόν; Τον ξέρω εγώ τον Μπάρλου, ξέρω τι σκληρός είναι. Για
ταραχές μάλιστα, είναι πρώτος. Άλλα για συνεννόηση; Πούφ!...

Τέλος πάντων, θα δούμε... Καληνύκτα σας, πάτερ...

Ο Κέλλυ έκανε να άπομακρυνθή απ' το τραπέζι!

—Σενόρ!

Η μορφή του ιεραποστόλου είχε πάρει μια έκφραση άγωνίας.

—Θα κοιμηθήτε... τόσο γρήγορα; ρώτησε... Νομίζω ότι είναι
καλλίτερα να μείνετε λίγο. Ξερετε... έχω ακόμη ένα μπουκάλι
κρασί... ένα Γιερέζ πρώτης τάξεως. Δεν κάθεστε να το πιούμε;
Η άγωνία του προσώπου του είχε δώσει τόπο σε μια έκφραση
φιλικότητας και επιθυμίας να υποχρεώσει τον φιλοξενούμε-
νό του.

—Θα πάω να το φέρω, έ;... πρόσθεσε άνοιγοκλείνοντας τα
μάτια του.

Ο Κέλλυ, όρθιος και γιγαντιός, κούταξε επίμονα τον κοντό-
χονδρο άνθρωπο. Πίσω από την ευγένεια και το καλοκάγαθο
ύφος του Ιησουίτου, μάντευσε κάποιον κομμένο σκοπό.

—Γιερέζ; ρώτησε. Έχετε κρασί Γιερέζ;... Καλά, πάτερ
μου, δεν έχω αντίρρηση να καθυστερήσω μισή ώρα στον ύπνο μου
για να το άδειάσωμε...

Ο ιεραπόστολος έκανε κάτι σπασμωδικές κινήσεις χαράς και
βγήκε για να φέρη το μπουκάλι. Ο Κέλλυ τον κούταξε καθώς ά-
πομακρυνόταν, σαν άσπρο κουνέλι και όταν ή πόρτα έκλεισε πί-
σω του, ο κρατικός άπεσταλμένος πήγε στο παράθυρο το άνοιξε
και κούταξε έξω. Απόλυτη ήσυχία βασιλευσε μέσα στο σκοτάδι.

Από το δυό αντίσκηνα που ήταν στημένα στο βάθος της αούλης,
άκούονταν οι ήσυχες κουβέντες των ανθρώπων του που έτοιμαζόνταν
να κοιμηθούν.

Έκλεισε γρήγορα το παράθυρο και ξαναπέρα την προηγούμε-
νη θέση του. Χαμογέλασε προς τον Ιησουίτη που έπείσθησε ύστε-
ρα από λίγο.

—Α! ά! ώρατο κρασί, είπε εκείνος. Όταν ταξιδεύω στην

Ευρώπη φέρνω πάντα μερικά κιβώτια. Τα βραδάκια, κάθονται έ-
δώ μόνος μου και τα άδειάζω ένα-ένα, για να σιγά-σιγά, εύλογώντας
τον Θεό που έκανε τα άμπελα κι' έδωσε άρχετο μυαλό στους άν-
θρώπους για να κατασκευάσουν το κρασί.

Μιλώντας γέμισε τα ποτήρια.

—Σαλούτε, είπε, ύψώνοντας το δικό του.

—Στην υγεία σας, πάτερ μου, άπάντησε ο Κέλλυ.

Ήταν ένα πραγματικό θείο ποτό—ένα νέκταρ που έκανε ο-
πέροχες άνατριχίλες να περπατούν στην σπονδυλική στήλη εκεί-
νου που το έπινε.

—Όταν ήμουν νέος... άρχισε ο ιεραπόστολος...

Ήταν προφανές ότι το κρασί τον έπληραζε. Και τονίζοντας
δυό και τρεις φορές κάθε φράση του, κάνοντας χιλίες δυό χειρο-
νομίες, διηγήθηκε σπαρταρώντας στα γέλια μια ιστορία κάθε άλ-
λο παρά άσπεία, για το πρώτο του κούλι. Γιερέζ που είχε πη-
στάει τα πόδια του. Ο Κέλλυ διεπίστωσε ξαφνικά ότι ο ιεραπόστο-
λος τράινε όσο μπορούσε την ιστορία του, ότι γελοία διαρκούσε,
χωρίς τα δυό ποτήρια του κρασιού να δικαιολογούν τόση ευθυ-
μία. Ο κρατικός άπεσταλμένος άκούμπισε το κεφάλι του στο χέ-
ρι του, προσποιούμενος ότι άκούει την διήγησή του, ενώ το αυτί
του ήταν γυρισμένο προς την πόρτα της σάλλας.

—... Μεθυμένος λοιπόν όπως ήμουν, εξακολούθησε ο ιερα-
πόστολος σκάζοντας πάνω σε στα γέλια, είχα ξεπλώσει στο δάπε-
δο και ά όλα τα βήματα του πατέρα μου έξω απ' το δωμάτιο,
καθώς πηναινοερχόταν έννευρισμένος για την κατάστασή μου...

—Άκούστε τα βήματα του πατέρα σας, έ; ; διέκοψε ο Κέλλυ
αύστηρά. Αυτό θα πη ότι έχετε καλά αυτιά, πάτερ μου. Δεν άκού-
τε λοιπόν κάποιο θόρυβο έξω;

Ο Κέλλυ σηκώθηκε άπότομα και άρπαξε το τουφέκι του.

—Ποιός είναι έξω, πάτερ;

Τη στιγμή εκείνη ο Ιη-
σουίτης φαινόταν σαν να είχε
πετάξει ξαφνικά μια μάσκα. Το
πρόσωπό του έπαυσε να είναι
γελαστό, τα μάτια του έπαυ-
σαν να έχουν την λάμψη της
προσποιητής ευθυμίας. Σηκώ-
θηκε κι' αυτός και βάδισε σι-
γά-σιγά προς την πόρτα.

—Μην άνοίξετε την πόρ-
τα, προότι της κολάσεως! φώ-
ναξε ο Κέλλυ σημαδεύοντας τον
ιεραπόστολο.

Ο Ιησούτης χαμογέλασε
με καλωσύνη άδιαφορώντας
πρόν τον κίνδυνο. Σήκωσε τον
μοχλό της πόρτας και ο Κέλ-
λυ δεν πυροβόλησε!

—Η πόρτα άνοίξε και έκλει-
σε γρήγορα άφήνοντας να μπει
μια γυναίκα. Ο

Κέλλυ έμεινε ά-
φανος, με την
καραμπίνα στο
χέρι θαυμάζον-
τας το ωραίο-
τατο πρόσωπό
της.

Η κ. Μπάρ-
λου, είπε ά-
πλά ο ιεραπό-
στολος.

—Πού είναι
ο άνδρας σας;
ρώτησε ξανά ο
Κέλλυ.

Η γυναίκα στάθηκε για λίγο σιωπηλή. Ήταν όλοφάνερη ή
ταραχή της.

—Ο άνδρας μου είναι στο Διοικητήριο του και σάς περι-
μένει.

Εστάθη θαυμάζοντας το όρατο της πρόσωπο.

ΥΠΟ ΠΕΡΣΙΒΑΛ ΖΕΜΠΟΝ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΣ..

—Πάτερ μου, είπε, που
είναι ο Σταυρός που θα κά-
νате τον όρκο σας;

Ο ιεραπόστολος βγήκε
και σε λίγες στιγμές επέ-
στρεψε κρατώντας ένα με-
σο και άρχισήκε, ότι δεν θα διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

—Καλά είπε ο Κέλλυ. Μου φαίνεται ότι παίρνετε μεγάλη ευθύ-
νη, πάτερ μου, για να θέλετε να επιβάλετε τον δικό σας τρόπο.

Η πορεία άρχισε χωρίς την άλλη μέρα. Περπάτησαν
μεσημέρι, έφαγαν σε κάποιο χωριούδακι και συνέχισαν την πορεία
τους, με βήμα γοργό, για να φθάσουν προτού νυχτώσει. Εκείνο
που έκανε μεγάλη έντύπωση στο Κέλλυ, ήταν ή άπόλυτη ήσυχία
που βασιλευσε σε όλα εκείνα τα χωριά. Οι μαύροι πήγαιναν ήσυχοι
στις δουλειές τους και, παρά την παραξένια, κανείς τους δεν έλεγε
όπλο.

—Πάτερ, είπε ο Κέλλυ, γιατί οι μαύροι σας δεν έχουν όπλα;
Μου φαίνεται ότι, την άνοιξη, όταν έγιναν οι ταραχές, ο πραγμα-
τικός εκείνος πόλεμος—όλοι βρέθηκαν όπλισμένοι ως τα δόντια...

—Ο Σενόρ Μπάρλου, τους άπαγορεύει να όπλοφορούν...

—Ο Σενόρ Μπάρλου, όμως, μου μούρμυρισε ο Κέλλυ, ήξερε να
να τους έξοπλίζει όταν είχε συμφέρον να το κάνει την άνοιξη.

Ο Ιησούτης δεν άπάντησε. Βάδισαν όλο το άπόγευμα, πέρα-
σαν από καθαρά, νοικοκυρεμένα και φιλήσυχα χωριά μαύρων
και ο Κέλλυ εξακολουθούσε ν' άπορη για την άνέλπιστη ασφά-
λεια της πορείας των, για την άνέλπιστη φιλησυχία των μαύρων.

—Απορώ πώς δεν μάς πείραξαν άκόμη, έλεγε κάθε τόσο.

—Είναι μισημένοι—είναι μισημένοι, άπαντούσε, στερεότυπα, ο
κοντόχονδρος ιεραπόστολος.

Σκοτεινιάσε πια όταν έρθασαν στην κατοικία του Μπάρλου...

Ο Κέλλυ έβαλε τον πάστορα μπροστά του, έσήκωσε το όπλο
και είπε:

—Και τώρα, πάτερ μου, σάς είδοποιώ ότι στην πρώτη επίθε-
ση των Κάφρις, θα σάς πυροβολήσω δίχως όικτο.

Οι Κάφρις όμως το Μπάρλου είχαν εξαφανισθή από προσώ-
που γής. Οι δυο άνδρες προχώρησαν άνευ όπλου μέσα.

Ο Κέλλυ στο μισοσκότεινο της σάλλας, είδε έναν άνθρωπο
ξαπλωμένο σε μια σάις—λόγκ. Τον άνεγνώρισε άμέσως και σή-
κωσε το όπλο του.

—Τζών Μπάρλου! φώναξε. Σας συλλαμβάνω. Σηκωθήτε!

Ο άνθρωπος της σάις γόγκ χαμογέλασε, αλλά δεν κινήθηκε.

—Ηλθε ο φίλος μου ο Κέλλυ; άπάντησε.

—Μάλιστα, είπε εκείνος. Παραδίδεσθε ή να πυροβολήσω;
—Το βλέπετε ότι παραδίδομαι, άφου ούτε όπλο κρατώ, ούτε
σηκώνομαι απ' την θέση μου, άπάντησε ο Μπάρλου. Καθίστε...

—Πρέπει να με άκολουθήσετε έως την Μοζαμβίκη για να λογο-
δοτήσετε για τον πόλεμο της άνοιξης.

—Σενόρ Κέλλυ, έπενεβή ο Ιησούτης. Δεν έγινε πόλεμος; έγινε
κάτι χειρότερο... Άκούστε. Τον Μάρτιο είχε έκδηλωθή σ' ένα
χωριό, ή φοβερή επιδημία της μικράς πανώλους. Οι περισσότεροι
κάκοικοι είχαν προσβληθή απ' την άρρώστεια. Όσοι άπέμειναν
άπρόσβλητοι άπεφάσισαν να φύγουν για να γλυτώσουν και μερι-
κοί είχαν ήδη ξεκινήσει προς την δική μας περιοχή. Τότε ο Σε-
νόρ Μπάρλου πήρε μαζί του τους καλλίτερους άνδρες του και
βάδισαν προς το μολυσμένο χωριό για να το άπομονώσουν πριν
οι κάκοικοι του μεταφέρουν το μικρόβιο, σε όλη την περιοχή.

Πράγματι άνάγκασε τους φυγάδες να επιστρέψουν στο χωριό τους,
και μπήκε και ο ίδιος με μερικούς έθελοντές. Έπειδή όμως οι
χωρικοί ήθελαν να ξαναφύγουν έδωσε έντολες να σκοτώνουν άλύπη-
τα οιονδήποτε έκανε τέτοια άπόπειρα. Σκοτώθηκαν τότε πολλοί,
άλλά το κακό σταμάτησε. Όσοι δεν μπόρεσαν να γλυτώσουν, πέ-
θαναν. Όσοι θεράπευτηκαν έμειναν σημαδεμμένοι. Και ο Σενόρ
Μπάρλου δεν υπήρξε τυχερότερος...

—Και τί έπαθε; ρώτησε ο Κέλλυ ταραγμένος.

—Ο Σενόρ Μπάρλου άπάντησε ο ίδιος ο Μπάρλου—έπαυσε
να βλέπη το φως της ημέρας...

Ο Κέλλυ τινάχτηκε όρθιος και πλησίασε τον Μπάρλου. Είχε
πια νυχτώσει. Άναψε ένα σπύρο, είδε... κι' έσκυψε το κεφάλι.

—Δυστυχώς, Μπάρλου, ψιθύρισε. Το ζήτημα λήγει. Κανείς
κανείς δεν συλλαμβάνει τυφλούς ανθρώπους... Και αν δεν έχετε
καμμία άντήρηση, θα μείνω έδώ μερικές μέρες για να κάνω μια έκ-
θεση στην κυβερνήση για την αυθάδεια σας...

—Μά, Σενόρ, αν άργήσετε να πάτε πίσω, οι Κάφρις σας θα
σκοτώσουν την Σενόριττα.

—Οχι, Ρε βρε έντο, δεν θα την σκοτώσουν... Πώς το λέγατε
έσείς... είναι μισημένοι!

Π. ΖΕΜΠΟΝ

—Θέλω να μάθω, είπε ο Κέλλυ άγριεμένος, τί σημαίνει ή
έπίσκεψίς σας. Έσείς με τον σεβασμιώτατο έχετε κάποια συμ-
παγνία. Ποιό είναι το παιχνίδι σας;

—Ο άνδρας μου, εξήγησε δειλά ή γυναίκα, ξέρει ότι ήλθα-
τε για να τον συλλάβετε. Είναι πρόθυμος να σάς άκολουθήσει...

—Νά με! Έδώ είμαι! άπάντησε ο Κέλλυ. Γιατί δεν έρχεται
να με βοηθήσει;

—Είμαι έπιφορτισμένη να σάς πώ... ότι έπειδή δεν άποκλείεται
να γίνουν ταραχές κ' τα την πορεία σας έως τό... διοικητήριο, αν
οι ένόμοιοι ίδούν τους όπλισμένους άνδρας σας θα ήταν καλλί-
τερο να πάτε μόνος σας... αφήνοντας έδώ τους ανθρώπους σας. Θα
μείνω κι' εγώ έδώ, ώστε, αν δεν επιστρέψετε, μπορούν να με σκο-
τώσουν. Καταλαβαίνετε—έ; ;

—Οχι, είπε ξανά ο Κέλλυ. Δεν καταλαβαίνω—ούτε, θέλω να
κατάλάβω. Ήλθα για να πάρω τον Μπάρλου και όποιο χωριό
θέληση να κάνη ταραχές, θα το τακτοποιήσω με το μυδραλλιο-
βόλο. Τι με όφελει αν οι άραπάδες μου σάς σκοτώσουν όταν έ-
γώ θα έχω σκοτωθή;

—Ω! φώναξε ή γυναίκα, ρίχνοντας ένα ίκετευτικό βλέμμα
προς τον Ιησουίτη. Σεβασμιώτατε!...

Ο ιεραπόστολος πήγε άμέσως κοντά της. Σήκωσε το καλοκά-
γαθο και σοβαρό πρόσωπό του προς τον σκληρό Κέλλυ.

—Δεν θέλετε να πάτε μόνος; ρώτησε. Οχι; Τότε κι' εγώ...

θα έλθω μαζί σας... ναι; Άν οι Κάφρις σάς πειράξουν—ότε
με σκοτώνετε έμένα; Ναι; και οι δικοί σας. Καφίς σκοτώνουν
την Σενόριτα... Δυό ζωές για μία. Ύστερα, εγώ, ως άνθρωπος και
ως ιεραπόστολος... θα σάς όρκισθώ στον Σταυρό ότι κανείς δεν θα
σας πειράξει. Θα σάς όρκισθώ άκόμη ότι και ο Σενόρ Μπάρλου

θα έλθη μαζί
σας... αν του
πήτε να έλ-
θη... Έν τά-
ξει;

—Άκούτε
φώναξε ή νέ-
α. Θα σάς όρκι-
σθώ, θα σάς
όρκισθώ στον
Σταυρό!

—Μά για

ποιό λόγο ό-
λα αυτά; ρώ-
τησε ο Κέλ-
λυ.

—Σενόρ—
είπε ο ιερα-
πόστολος αύριο το βράδυ θα τα κα-
ταλάβετε όλα... ναι... όλα... Πιστέψτε
όμως... καλλίτερα να κάνετε όπως

λέμε.

—Χμ! μου μούρμυρισε ο Κέλλυ.

Φυσικά θάταν καλλίτερα έτσι, αν βέβαια
ο ιεραπόστολος έλεγε την αλήθεια. Γιατί ά-
σφαλώς ή Κυβερνήσις δεν θα τον συνέχαιρε,
αυτόν, τον Κέλλυ, αν γινόταν αμνηστεία για
την σύλληψη του Μπάρλου. Έμεινε άρχετο ώρα σκεπτικός, δαγ-
ώνοντας την πίπα του. Ύστερα σήκωσε το βλέμμα.

Η κυρία Μπάρλου, ο ιεραπόστολος

είπε απλά ο ιεραπό-
στολος

ήταν σύλληψη του Μπάρλου. Έμεινε άρχετο ώρα σκεπτικός, δαγ-
ώνοντας την πίπα του. Ύστερα σήκωσε το βλέμμα.

—Μά, Σενόρ, αν άργήσετε να πάτε πίσω, οι Κάφρις σας θα
σκοτώσουν την Σενόριττα.

—Οχι, Ρε βρε έντο, δεν θα την σκοτώσουν... Πώς το λέγατε
έσείς... είναι μισημένοι!

Π. ΖΕΜΠΟΝ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

TOY MIXAHL ZEBAKO

καὶ τὸν θάνατο.

2069

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΩΪ

ΥΠΟ ΑΛΦΟΝΣΟ ΜΑΡΙΑΝΙ ΠΗΓΑΙΝΩ...

Όταν πήγα στη Ρώμη για να σπουδάσω, ήμουν περισσότεροι πλούσιοι από έλπίδες, παρά από χρήματα. Οι οικονομικές δυσχέρειες που θ' άνειμετώπιζα, δεν με τρομάζανε γιατί είχα ακατάβλητη θέληση. Η λαχτάρα μου να γίνω επιστήμων, μ' έκανε να περιφρονώ όλες τις δυσκολίες της ζωής. Στο σπίτι που νοίκιαζα κοντά στον Τίβερη, συνήνενα μια μέρα στις σκάλες μια ωραία κοπέλλα την οποία ξανάδα ύστερα στο παράθυρο του άνεγκου του σπιτιού Γνωριστήκαμε γρήγορα κι' εκμυστηρευθήκαμε ο ένας στον άλλο τη ζωή του. Μια άμοιβαία εμπιστοσύνη ανεπτύχθηκε μεταξύ μας. Ο ίδιος πόνος μ' ένωσε από τη στιγμή εκείνη, ή στέρησις κάθε στοργής και ή επιθυμία της άφοσιώσεως σ' αυτό.

Η Τερέζα—έτσι την λέγανε—είχε την ίδια ηλικία με μένα. Θά ήταν περίπου είκοσι χρονών. Ήταν κι' αυτή όπως κι' εγώ, μόνη στον κόσμο. Ο πατέρας της, που ξαναπα-
τρεύτηκε λίγον καιρό ύστερα από τον θάνατο της μητέρας της, την είχε απομακρύνει από το σπίτι, γιατί ή παρουσία της ήταν ανεπιθύμητη στη μητροιά της. Κι' έλειδη από μικρή είχε δείξει κλίση στη ζωγραφική την έστειλε στην Ρώμη για να σπουδάση στη σχολή Καλών Τεχνών. Την εμπιστεύτη-
κε σ' ένα μικρό μακρινό θείο της και κάθε μήνα της έστελνε ένα τυπικό γράμμα με λίγα χρήματα, που μόλις έφταναν για τις πιο στοιχειώδεις ανάγκες της. Υπέφερε, λοιπόν, από οικονομική στενοχωρία, αλλά δεν την ένοιαζε αυτό τόσο κι' ήταν πάντα γελαστή κι' ευδιάθετη. Εκείνο που δεν μπορούσε να υποφέρει ήταν ή έλλειψις στοργής, ή ανάγκης και άφοσιώσεως.

Δεν πιστεύω να υπήρχε ποτέ ένα πλάσμα πιο φιλόστοργο απ' αυτό το γλυκό κορίτσι με τα μαύρα μάτια...

Όταν, έπειτα από μια ό,α συνομιλίας, αποχωριστήκαμε, της έσφιξα το χέρι με θερμή και ελκρινεία και της είπα.

—Θά είμαστε σ' αν αδελφία!
Κι' αυτή μου απάντησε με την ίδια ελκρινεία.

—Ναί, αδελφός και αδελφή.
Έτσι περάσαμε δέκα δικώ μήνες. Μια ζωή αδελφική, αγαπημένη, όλο αγνότα και ιδανική γλυκύτητα. Οι μέρες περνούσαν γοργά κι' ευχάριστα. Ήταν πολύ απλή ή ζωή μας.

Μια μέρα πήρε ένα γράμμα. Ο πατέρας της πέθανε καταχρεωμένος κι' ή μητροιά της της έγραψε πως δεν μπορούσε να της στέλνει χρήματα. Η θεία της δεν ένδιαφερόταν γι' αυτήν.

—Θά δουλέψω. Θά στενοχωρηθώ πολύ, αλλά θά φθάσω σ' αυτό που μου είπα.

Μά άλλοιμονον!.. Δεν άρχουν στην ζωή μόνον οι όρατοι ένθουσιασμοί! Η βιοπάλη είναι σ' αληθή.

Υποχρεωμένη να χροματίσει νύχτα με-
ρα φωτογραφίες, ήταν αδύνατον να παρακολουθή τα μαθήματά της. Και μια μέρα ή καθηγητής της της είλε.

—Αγαπητή μου κόρη, πρέπει να σοι πω όλη την αλήθεια. Χάνεις τον καιρό σου... Έκανες καλή άρχη και διέβλεπα μια καλή εξέλιξη για σένα. Απ' έδω όμως και λίγον καιρό βδέν έσημείωσες καμμία πρόοδο. Α-
φρησε την τέχνη και πιάσε το βελόνι.

Η Τερέζα πήγε να τρελλαθή από τη λύπη της. Όταν μου ά-
νεκοίνωσε τις συστάσεις του καθηγητού της, έκλαιγε κι' οι λυ-
μοί αναταράζανε το στήθος της.

—Έχει δίκιο, μου είλε, δυστυχώς έχει δίκιο ή καθηγητής μου. Αισθάνομαι την όμμορφιά, έχω καλλιτεχνική κλίση, με οι σπουδές μου είναι άεακτες και δεν σημειώνω καμμία πρόοδο.

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

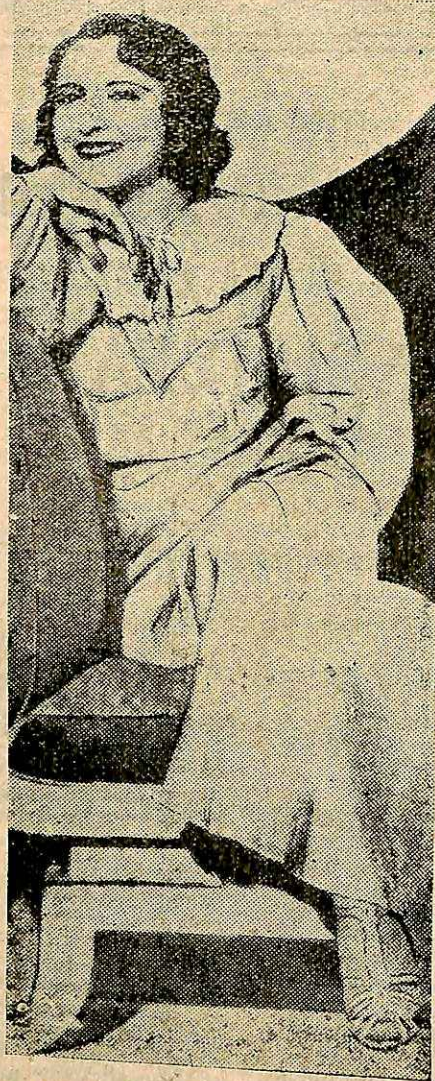
Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Η Τερέζα ήταν γελαστή και ευδιάθετη.

Έκλαψα κι' εγώ μαζί της, έκλαψα πικρά. Κι' απ' αυτήν την ημέρα, που ή Τερέζα είδε να διαψύδωνται τα καλλιτεχνικά όνειρά της, αποθαυμάσθηκε. Και της ξέφυγαν άξαφνα κάτι λόγια που δυστυχώς δεν μπόρεσα να καταλάβω τη σημασία τους, μου φάνηκαν όμως λόγια πικρή: απογοητεύσεως και άπελπισίας.

Από τότε άρχισε να μ' αποφεύγει... Κι' όταν άραιά και ποθ την έβλεπα την εύρισα κάθε φορά και πιο εξασθενημένη. Αυτό με λυτούσε κατάκαρδα, μου στάσζε την καρδιά. Δεν έρχόταν πια ούτε στο μικρό έντερόριο, με την πρόταση πως τάχα έτρωγε σ' ένα οικοτροφείο κοριτσιών. Έγώ όμως άμφέβυλλα, και ένα βράδυ την παρηκολούθησα και την είδα να μπαίνει σ' ένα άρτο-
πωλείο, και ν' αγοράζει μια δραχμή ψωμί για το δείπνό της.

Αμέσως πήγα κοντά της και της πρόσφερα από τούτο δα-
νείου όσα χρήματα είχα. Δεν τα δέχτηκε. Έξωργισμένη σχεδόν, μου απάντησε.

—Από ός; όχι!... όχι!... Ποτέ!
Γιατί, Τερέζα, καλή μου φίλη; δεν είμαι πια αδελφός σου;

Με κύτταξε άρκετη ώρα κατάματα, χωρίς να μιλά. Ύστερα μ' ένα χαμόγελο, που δεν θά το ξεχάσω ποτέ, μου είλε.

—Αλήθεια! Συγχώρεσέ με, αδελφέ μου. το ξεχάσα!..

Αποφασίσαμε να ξαναρχίσουμε την πα-
ληά μας ζωή. Συμφωνήσαμε να τρώμε μα-
ζί και έπειδή τα χρήματά μου δεν θά έ-
παρκούσαν για πολλών καιρό, μούδρε ή άπει-
σία ιδέα να πάω στην πατρίδα μου να ζη-
τήσω την βοήθεια ενός θείου μου. Η Τε-
ρέζα, θυμόμυ, με παρεκίνησε πολύ να κάνω αυτό το ταξίδι.

Τρεις μέρες άργότερα πήρα ένα γράμ-
μα της. Το έχω άποστηθήσει. Το θυμάμαι όλο λέξη προς λέξη, αν κι' έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε.

«Φίλε μου, είναι ή τρυφερότερος και
ρετισμός αυτός που σου στέλνω, είναι όλο κληρο ή ψυχή μου. Δεν έχω πια δύναμη, δεν έχω πια θάρρος να ζήσω. Άνθεα σ' τις διαψεύσεις των καλλιτεχνικών μου έλπίδων στην σκληρότητα των συγγενών μου, στην ταπεινωση, στη φτώχεια. Άλλά πώς μπορώ ν' άνθώξω σ' μια άλλη δόξη. Άδελφέ μου, σ' αγαπώ μ' όλη την δύναμη της ψυχής μου, σ' λατρεύω!.. Μά δεν θά γίνω ποτέ δική σου. Είμαι αδελφή σου!.. Και προτι-
μώ να πεθάνω!

Είθε ό βίος σου να είναι εύτυχής, πολυαγαπημένη μου. Σ' ευχαριστώ για όσα έκανες γιά μένα και φύλαξε στην καρδιά σου την άνάμνηση της καλής σου Τερέζας».

Έτρεξα σ' αν τρελλός στην Ρώμη. Την είχαν θάψει το ίδιο πρωί. Το δηλητήριο που πήρε ήταν πολύ δυνατό και την σκό-
τωσε άμέσως.

Τότε, μόνον τότε, σκέφθηκα και κατά-
λαβα με μιάς, ό,τι δεν είχα καταλάβει ποτέ απ' την Τερέζα. Τ' άλλόκοτα λόγια της, τα λαμπερά της βλέμματα, τη θαυμάσια εκείνη γλυκύτητα και τρυφερότητα. Σκέφθηκα άκόμη, ότι εκείνο που μ' έκανε να γελιέμαι πριν τέσσερα χρόνια και να νομίζω ότι ά-
γαπούσα την Τερέζα σ' αν άδερφή, ένδ την αγαπούσα μ' έναν φλογερό έρωτα, ήταν ή υπερμετρός σεβασμός μου για την άθωότη-
τά της, για την παρθενικότητά της...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

Κι' από τότε είμαι δοςμενος μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτόν. Κάθε πρωί, χωρίς κανείς να ξέρη, πηγαίνω και κλαίω επάνω στην πλάκα που την σκεπάσει και κάτω από την οποία παυθώ κι' εγώ μια μέρα...

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε να μάθετε τον χαρακτήρα σας, τα προτερήματά σας, τις ψυχικές ιδιότη-
τές σας;

Γράψτε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στην ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικού «Πάνθεον», Αθήνας έσωκλειόντες ή δραχμάς εις γραμματόσημα και το κατωτέρω δελτίον.

Αί επιστολαί σας πρέπει να είναι γραμμένες με τον πραγματικόν γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίες και επιτηδεύσεις.

Επειδή ή χώρος δεν έπαρκεί διά την κα-
ταχώρησιν όλων των άπαντήσεων της Γρα-
φολογίας διά τούτο ακολουθείται εις την δη-
μοσίευσιν αυτών ή χρονολογική σειρά της
άφιέσεως των σχετικών επιστολών.

Τζίζκο. Πονηρούλα, καταφερτζού
και έξυπνη εν γένει. Ξέρεις να βγάινεις τα
κάστανα από τη φωτιά χωρίς να μου-
τζουρώνεσαι. Είσαι χαριτωμένη και κα-
λή.

Γ. Κ. Όχι απολύτως ελκρινής. Α-
ποφεύγει να εκφράση εκείνο που σκέπτεται
θέλει να ικανοποιητή τάς όρέξεις του, ά-
χι όμως ύστερόβουλα. Κατά βάθος ά-
γαπά.

Κατσαρομάλλα. Λίγο ά-
πρόσεκτη και πολύ αισθηματική και άφη-
ρημένη. Πεισματάρα, νευρική τη μια μέρα
και τη άλλη άρνάκι. Σ' άπασχολούν πο-
λύ οι καρδιακές σας υποθέσεις. Χρειάζεσθε
λίγο γλέντι και λίγη ξένοιαση.

Γιατσέντα. Γιατί δεν θέτε να
κατολάβετε πως ή έποχή μας δεν έπιτρέ-
πει ύπερρωμαντισμούς; Γίνετε πιο πρα-
γτική και πιο πολύ σύγχρονη και θά κερ-
δίσετε πολύ, γιατί έχετε μύρια προ-
σόντα.

Ατυχη Φυματική. Χαριτωμέ-
νη και συμπαθητική. Σ' άρέσει όμως να
ποζάρετε ως θύμα. Μη για το Θεό, γιατί
θά σ' άρεθθούν. Γελάτε και όταν άκόμα
υποφέρετε. Άγαπά κανέναν τους εύθυμους
φίλους του πιο πολύ.

Φυσούατο. Καίρου. Ζητάτε
από τη ζωή πιο πολλά απ' ό,τι πρέπει.
Άρκεσθήτε με τα λίγα. Γίνετε εύθυμη
και θά δώσετε να σ' έλθουν όλες οι εύτυ-
χίες. Μη γκρινιάζετε και μην άπελπίζεσθε.
Ξεσυννεφιάζει για σ' άς.

Τ. Τ. Τ. Ρ. Άνθρωπος με πειραν της
ζωής και με πεποίθηση στον έαυτό του.
Ξέρει τί θέλει και φροντίζει να είναι συ-
νεπής σ' άς υποχρεώσεις του. Άγαπά και
γλέντι με μέτρον και δεν πέφτει έξω στην
εκτίμησή του για τους άλλους.

Ι. Χ. Μ. Μυστικισμός και αξιοπρέπεια
πολλή. Έχετε περάσει μεγάλες τρικυμίες
της ζωής με πολλήν ψυχραιμία. Εί-
σθε άποφασιστικός και τολμηρός και δεν
φείδεσθε κόπον προκειμένου να επιτύχετε
εκεינו που επιδιώκετε.

Παντοπώλης Μ.—Σ. Σ' άρέ-
σουν τα άστεία, οι ένθουμοι άνθρωποι και
τα γλεντάκια, δεν στενοχωρείσθε για αι-
σθήματα και ρωμαντισμούς. Στη ζωή κά-
νετε τον παρατηρητή και είσθε ευχάριστοι-
μένος από τον έαυτό σας.

Κεφαλώνισσα. Άμφιβάλλετε
για όλα και όμως υπάρχουν στιγμές που
πέφτετε θύμα της υπέστιας. Είσθε παρά-
ξενο μίγμα κάθε αντίθεσεως. Ποτέ δεν μέ-
νετε ικανοποιημένη από τους άλλους και
όμως δεν μπορείτε να ζήσετε μακριά από
τον κόσμο σας.

Ν. Βόλτα. Σοβαρός, με γούστα
καλλιτεχνικά και χρυσή καρδιά. Ζητείτε
πάντα ένα ιδανικό και δυσκολεύεσθε να το

βρείτε. Είσθε ένα πουλί που δεν βρίσκει
εύκολα κλωνάρι της άρεσκειας του για να
χτίση μια φωλιά. Δίητε τα πράγματα ψυ-
χραιμότερα και χωρίς φαντασιοπληξία πα-
ρακαλώ.

Τζόνυ Βαϊσμούλερ. Τρελλού-
τακος ζωηρός, εύθυμος και πεταχτούλης.
Δεν σ' άφάνουν όλα τα κορίτσια του κό-
σμου. Διψάτε άγάπης και πίνετε νερό από
όλες τις βρύσες. Θά κουραστήτε γρήγορα.
Προσοχή!

Ντολорέζ Ντέλ Ρίο. Λίγη ά-
νισορροπία στη σκέψη, πολλή αισθηματι-
κότης και έξαιρετική φιλαρέσκεια. Δεν σ' ά-
μέλλει ποιάς θά σ' άνη φιλοφρόνηση,
φτάνει να σ' άς κολακεύουν. Είσθε λιγάκι
πεισματάρα.

Ορεινός. Σ' άρέσει ή συντομία,
ή μοναξιά και το βιβλίο. Είσθε ό άνθρω-
πος που δεν κουράζεται ποτέ μόνος. Μία
συντροφιά σ' άς είναι ευχάριστη, αλλά πρέ-
πει να μην είναι θορυβώδης. Άγαπάτε.

Φραντζέσκα. Αιωνίως έρωτευμέ-
νη, θερμή και ιδεολόγος. Άγαπάτε και
άμφιβάλλετε. Ποτέ δεν είσθε ικανοποιημέ-
νη από τον... Έκείνόν σας. Μην του το δεί-
χνετε γιατί τον κάνετε να σ' άς βαριέται. Η
πεποίθησις που δείχνουμε σ' άγαπητά μας
πρόσωπα τά φέρνει πιο πολύ κοντά μας.

Νταίζη Α. Φύλαξη αλλά άγαθή
στην καρδιά, εύπιστη και καλή φίλη, κα-
λαίσθητη και νοικοκυρά. Οικονόμος και
έξαιρετικά εύσυχνήτη. Σ' άς αγαπούν και
το άξίζετε.

Ζαννέτα Π. Νοχέλια πολλή και
όλιγορία για τάς υποθέσεις σας. Δεν προ-
σέχτε άρεκέτα σ' άς ζητήματά σας και ύ-
πάρχει φόβος να σ' άς κακομεταχειρισθούν
επιτηδεύα πρόσωπα, έπωφελούμενα της ά-
φελείας σας. Σ' άς συνιστώ προσοχήν.

Βερόνικα. Καταφέρνετε να κάνε-
τε τη δουλειά σας χωρίς να σ' άς παίρνει εί-
δηση κανείς και χωρίς να έκτίθεσθε. Εί-
σθε μάλλον ύπερ της αισθηματικής ζωής,
άλλά δεν άποκλείετε κι' ένα γλεντάκι. Πολ-
λή αξιοπρέπεια και χέρι άνοικτό. Δεν άνέ-
χεσθε περιορισμούς.

Τόχειρόγροφ άνήκει σ' έ πρό-
σωπο προσεκτικό και φιλήδονο. Κατορθώ-
νει να περνά για καρδιά μεγάλη, χωρίς να
είναι. Έχει τέχνη και φαντασία, όχι όμως
και πολύ αισθημα. Έπιμονή άμέτρητη και
λίγο πείσμα.

Νεράιδα της Αίγινης. Πονη-
ρία άρκετη και επιτηδεύσεις εις το να
σκεπάσει τα σφάλματά που έκανε. Χαρι-
τωμένο πρόσωπο με άρεκέτες χάρες και
πολλά προτερήματα, γι' αυτό δέ και πολύ
επικίνδυνο. Όταν άγαπά φροντίζει να εί-
ναι έν άπόλυτο τάξει.

Κόκκινος Χελιδονάκι. Είσθε
χελιδόνι χωρίς όρισμένη φωλιά. Άμέρι-
μνο και τσακνίτικο, πετάτε έδώ κι' εκεί,
φλυαρείτε και γελάτε με όλον τον κόσμο,
χωρίς σοβαρότητα. Προσέχετε τις παγίδες
και τις ξώβερρες.

Ατυχη Άγάπη. Σοβαρότης και
υπερηφάνεια χωρίς βάθος. Μην διώχνετε
τους άλλους από κοντά σας με πόξες ά-
σχοπες. Το άνθος πρέπει να μ' άς χαρίξη
τ' άρωμά του για να μ' άς προσελκύση. Συγ-
κινήθητε.

Κάρεν. Χαρακτήρ δυνατός, άνδρι-
κός, σοβαρός και εύθύς. Είσθε ό ιδεώδης
τύπος της μελλούσης καλής μητέρας και
σύζυγου. Μόνο προσοχή μην πάρετε άνδρα
πεισματάρα, γιατί ύπάρχει φόβος με την
δύναμη του χαρακτήρός σας να έχετε κάθε
μέρα σκηνές.

Δον Ζουάν. Είσθε περιέργος και
πρωτότυπος τύπος. Ένθουσιάζεσθε εύκολα
και άπογοητεύεσθε εύκολότερα. Σ' άς παρα-
σύρει το ρεύμα των άλλων, χωρίς λόγο
πολλές φορές. Μορφώστε χαρακτήρα και
έπιβληθήτε στην άδυναμία σας.

Κόκκινος Κρίνος. Άκατάστα-
τος, άκαλαίσθητος και πολύ άμελής. Δεν
σ' άς ένδιαφέρει τίποτα άλλο από το γλέντι
σας και την καλοπέραση. Μελετάτε, άερι-
σθήτε, έκπολιτισθήτε.

Πιέρ Α. Β. Είσθε πολύ έλαφρός
σ' άς πράξεις σας και άποφασίζετε κάτι
εύκολο, χωρίς να το πολυσκεφθήτε. Άγα-
πάτε τους φίλους σας, αλλά και τους πα-
ραμελείτε συγχρόνως χωρίς λόγο. Σ' άς ά-
ρέσει ή μουσική και τα λούσα.

Τόχειρόγροφ άνήκει σ' έ πρό-
σωπο προσεκτικό και φιλήδονο. Κατορθώ-
νει να περνά για καρδιά μεγάλη, χωρίς να
είναι. Έχει τέχνη και φαντασία, όχι όμως
και πολύ αισθημα. Έπιμονή άμέτρητη και
λίγο πείσμα.

Ζαννέτα Π. Νοχέλια πολλή και
όλιγορία για τάς υποθέσεις σας. Δεν προ-
σέχτε άρεκέτα σ' άς ζητήματά σας και ύ-
πάρχει φόβος να σ' άς κακομεταχειρισθούν
επιτηδεύα πρόσωπα, έπωφελούμενα της ά-
φελείας σας. Σ' άς συνιστώ προσοχήν.

Βερόνικα. Καταφέρνετε να κάνε-
τε τη δουλειά σας χωρίς να σ' άς παίρνει εί-
δηση κανείς και χωρίς να έκτίθεσθε. Εί-
σθε μάλλον ύπερ της αισθηματικής ζωής,
άλλά δεν άποκλείετε κι' ένα γλεντάκι. Πολ-
λή αξιοπρέπεια και χέρι άνοικτό. Δεν άνέ-
χεσθε περιορισμούς.

Τόχειρόγροφ άνήκει σ' έ πρό-
σωπο προσεκτικό και φιλήδονο. Κατορθώ-
νει να περνά για καρδιά μεγάλη, χωρίς να
είναι. Έχει τέχνη και φαντασία, όχι όμως
και πολύ αισθημα. Έπιμονή άμέτρητη και
λίγο πείσμα.

Νεράιδα της Αίγινης. Πονη-
ρία άρκετη και επιτηδεύσεις εις το να
σκεπάσει τα σφάλματά που έκανε. Χαρι-
τωμένο πρόσωπο με άρεκέτες χάρες και
πολλά προτερήματα, γι' αυτό δέ και πολύ
επικίνδυνο. Όταν άγαπά φροντίζει να εί-
ναι έν άπόλυτο τάξει.

Κόκκινος Χελιδονάκι. Είσθε
χελιδόνι χωρίς όρισμένη φωλιά. Άμέρι-
μνο και τσακνίτικο, πετάτε έδώ κι' εκεί,
φλυαρείτε και γελάτε με όλον τον κόσμο,
χωρίς σοβαρότητα. Προσέχετε τις παγίδες
και τις ξώβερρες.

Επ' ή Χ. Θυμασιάρη, φωνακλού, εύ-
ερέθιστη, μά όχι κακή. Συμπαθητικός τύ-
πος άγνού κοριτσιού, καρδιά μάλαμα. Πεί-
σμα όμως και φλυαρία ούκ όλίγη. Σ' αν ά-
γαπάτε γίνεσθε ντέρεκτι.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Μιά κόττα που γεννᾷ τ' αυγά της
χονδρικῶς

Εἰς μίαν πτηνοτροφικὴν ἐκθεσιν, ἡ ὁποία ἔγινε τελευταίως εἰς τὸ Ἑδιμβούργον τῆς Σκωτίας, ἐξετέθη καὶ μιά κόττα—φαινόμενον.

Ἡ κόττα αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ χωριοῦ Ἀϊσις τῆς βορείου Σκωτίας. Ἕνα ἐρασιτέχνην πτηνοτρόφον—καὶ προέρχεται ἀπὸ διασταύρωσιν κόττας Κοκ. καὶ πετεινοῦ Ἰνδικῆς ράτσας.

Τὸ περιεργὸν ποὺ παρουσιάζει εἶναι ὅτι γεννᾷ τ' αυγά της... χονδρικῶς. Κάθε πέντε ἡμέρας ἡ κόττα τοῦ ἐφημερίου θὰ καθίση εἰς τὴν φωλεάν της ἐπὶ τρεῖς ὥρας καὶ ὅταν θὰ σηκωθῇ θὰ ἔχη γεννήσει πέντε αυγά, τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Τὸ μυστήριον τῆς περιέργου αὐτῆς ὠτοκίας, ὀφειλόμενον προφανῶς εἰς κάποιαν ἀνωμαλίαν τοῦ ὁργανισμοῦ της παραμένει ἀνεξιχνίαστον διότι ὁ ἀπλοῦς ἐφημέριος δὲν δέχεται νὰ ὑποβληθῇ ἡ κόττα τοῦ εἰς ἐπιστημένην ἐξέτασιν ἀπὸ εἰδικούς πτηνολόγους, ἀπὸ φόβον μήπως ἡ ἐξέτασις αὕτη προκαλέσῃ τὸν θάνατόν της.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἤπιε
ποτὲ νερό

Σ' ἓνα χωριὸ ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὸ Ρίον Ἰανέιρον ζῇ ἓνας χωρικός ἐξήντα ἔξ ἑτῶν ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ πραγματικὸν φαινόμενον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός—Μάριο Τζουέσκο εἶναι τὸ ὄνομά του—δὲν ἔχει πιῇ μέρην σήμερον οὔτε ἓνα ποτήρι νερό. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας οὐδέποτε ἠσθάνθη δίψαν οὔτε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν, ἀκόμη τοῦ θέρους.

Ὁ ἴδιος δὲν εἶχε δώσει ποτὲ σημάσιαν εἰς τὸ ἀξιοπερίεργον αὐτὸ τοῦ ὁργανισμοῦ του καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἐγένετο ποτὲ γνωστόν, ἂν κάποια ἄλλη ἀσθένειά του δὲν τὸν ἠνάγκαζε νὰ καταφύγῃ εἰς τοὺς ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι, ἐκ τῶν διαφόρων ἐρωτήσεων ποὺ τοῦ ἔκαναν διὰ τὰς συνηθείας του, ἐπληροφόρηθησαν ἐκπληκτοὶ καὶ τὴν παράδοξον αὐτὴν ιδιότητα τοῦ ὁργανισμοῦ του.

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Τζουέσκο ὑπεβλήθη δὲν προέκυψε κανένα συμπέρασμα καὶ οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὸν ἐξήτασαν τὸ μόνον ποὺ ἠδυνήθησαν νὰ γνωμοδοτήσουν εἶναι ὅτι ἡ περιπτώσις του εἶναι μοναδική·εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ βάρκα ποὺ δὲν βυθίζεται

Εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Νικαίας ἔγιναν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ δοκιμὴ καὶ ἡ ἐπίδειξις μιᾶς βάρκας ἡ ὁποία δὲν βυθίζεται ποτέ.

Ἡ βάρκα αὐτῆς τῆς ὁποίας ὁ ἐφευρέτης εἶναι ἓνας νεαρός μηχανικός ναυπηγείων εἶναι κατασκευασμένη ἀπὸ ξύλον μὲ λεπτὸν περίβλημα ἀπὸ χάλυβα καὶ ἔχει τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς ὁποιασδήποτε κοινῆς βάρκας μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι κατὰ τι ἐπιμηκεστέρα.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὴν κάνει νὰ μὴ βυθίζεται ποτέ, ἢ καὶ ἂν ἀκόμη βυθισθῇ νὰ ἐπανερχεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτομάτως καὶ εἰς τὴν φυσικὴν θέσιν της εἶναι ἡ κατασκευή τῶν ὑφάλων της τῆς

ὁποίας τὸ μυστικὸν δὲν ἠθέλησε νὰ ἀνακοινώσῃ ὁ νεαρός ναυπηγὸς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

Ὁ αἰμοβορώτερος ληστής τοῦ κόσμου

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξετελέσθη εἰς μίαν τοποθεσίαν, ὀλίγον ἔξω τοῦ Πεκίνου, ὁ περίφημος Κινέζος ληστής Χού—Τσαί.

Ὁ Χού—Τσαί ὑπῆρξε ὁ αἰμοβορώτερος ληστής, τὸν ὁποῖον ἐχεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἱστορία. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ληστρικῆς σταδιοδρομίας του εἶχε σκοτώσει ἰδιοχείρως ἄνω τῶν χιλίων πεντακοσίων ἀνθρώπων καὶ εἶχε καταστρέψῃ ἐκ θεμελίων περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χωρία καὶ κωμοπόλεις.

Ἡ αἰμοβορία καὶ ὁ σαδισμὸς τοῦ Χού—Τσαί ἐφθάναν μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε ἀπηγόρευε εἰς τὰ μέλη τῆς συμμορίας του νὰ φονεύουν αὐτοὶ τοὺς συλλαμβανόμενους αἰχμαλώτους θέλων νὰ κρατᾷ διὰ μόνον τὸν ἑαυτόν του τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῇ.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν του, ἡ ὁποία ἔγινε διὰ πελέκους, παρέστησαν χιλιάδες κόσμου. Παρ' ὅλας τὰς ἐχθρικὰς κρουσὰς τοῦ πλήθους ὁ Χού—Τσαί ἀντίκρουσε τὸν θάνατον μὲ καταπληκτικὴν ψυχραιμίαν καὶ ὅταν ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ δεχθῇ τὸ κτύπημα τοῦ δημίου ἐψιθύρισε μ' ἓνα εἶδος ἐκπλήξεως.

«Αὐτὸ ἦταν ὅλο—ὄλο ;»

Μιά περιουσία διὰ μίαν φωτογραφίαν τοῦ Ρασπούτιν

Εἰς ἓνα πλειστηριασμὸν ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδίνον διὰ τὴν ἐκποίησιν διαφόρων ἀντικειμένων ἦτο καὶ μία φωτογραφία τοῦ Ρασπούτιν ἡ ὁποία τὸν παρίστα ὁμιλοῦντα πρὸς τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἐνῶ ἐκεῖνα τὸν ἀκούουν μὲ ἐξαιρετικὸν σεβασμὸν καὶ κατάνυξιν.

Παρὰ τὸ τετριμμένον τοῦ εἰκονιζομένου θέματος ἡ φωτογραφία ἐφθασε νὰ πωληθῇ, κατόπιν ἀγρίου ἀνταγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν πλειοδοτῶν ἀντὶ ἑπτακοσίων λιγρῶν.

Ὁ ἀγοραστής ἦτο κάποιος Ρώσος ἀριστοκράτης ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς αὐτοκρατορίας εἶχε καταφύγει εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπου κατάρθωσε νὰ σχηματίσῃ κολοσιαίαν περιουσίαν.

Ἐνῶ ἔσκαβε τὸ χωράφι του

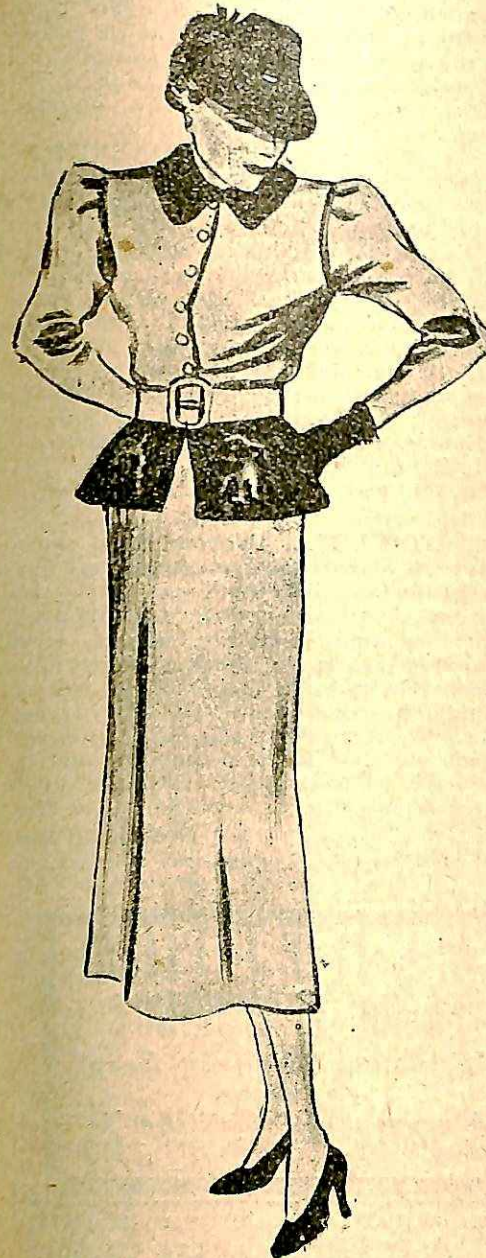
Ὁ Τίτο Μπενεντέτι—ἓνας γεωργὸς τῆς Σικελίας—ἐνῶ ἔσκαβε εἰς τὸ χωράφι του διέκρινε μέσα εἰς τοὺς σωρούς τῶν χωμάτων ἓνα μικρὸν δερμάτινον πορτοφόλι.

Ὅταν τὸ ἦνοιξε εὗρεκε μέσα μερικὰ νομίσματα καὶ ἓνα λαβρῶν, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ πρὸ τριετίας.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὸ χωριὸ τοῦ ἔτρεξε ν' ἀνεύρῃ τοὺς πλάκας τῆς κληρώσεως ἐκεῖνης καὶ μετ' ἐκπλήξεως διεπίστωσε ὅτι τὸ λαχεῖον ἐκέριζε 120000 λιγρέτες.

Κατόπιν αὐτοῦ ἔσπευσε εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς ἐπαρχίας τὴν ὁποίαν ἐξήγησε τὸν τρόπον ὀπηρεσίαν τοῦ λαχεῖου, εἰς λαχεῖον εἰς τὴν κατοχὴν του καὶ ἐξήγησε νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ, πρᾶγμα ποὺ ἐγένετο.

Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΘΕΛΑΚΤΙΚΕΣ

Τῆς ΕΛΛΕΝ ΡΩΣ, καθηγητρίας τοῦ Ἰνστιτούτου Καλλονῆς τοῦ Χόλλυγουντ.

(συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ἄν βάλετε ῥίμμελ στὰ κάτω ματωσίνορα, βάλετε πολὺ ὀλίγο, ἀλλοιῶς τὰ μάτια σας θὰ φαίνωνται κουρασμένα καὶ βαρειά.

Ὑπάρχουν μικρὰ τσατσάρια εἰδικὰ γιὰ νὰ κτενίσετε τὰ ματωσίνορα ἀφουτοῦς ἐβάλατε τὸ ῥίμμελ.

Γιὰ ὅλα τὰ ἀνοιχτόχρωμα μάτια συνιστᾷ ἓνα ῥίμμελ μπλε γιὰ τὸ βράδυ. Φαίνεται πρὸς λεπτό καὶ χρωματίζει περισσότερο τὰ μάτια ἀπὸ τὸ μαῦρο.

Ἄν εἰσθε μελαχροινὴ, τότε μεταχειρίσθητε μαῦρο ῥίμμελ γιὰ τὸ βράδυ.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε πρὶν βάλετε τὸ ῥίμμελ εἶναι νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐτε ἴχνος κρέμας πάνω στὰ στίνορα.

Καὶ τώρα εἰσθε ἑτοιμὴ γιὰ τὸ κραγιόνι.

Τὰ μοντέρνα κραγιόνια εἶναι πολὺ γιὰ λιστερά, τὰ μὲν εἶναι ἀπολύτως ντεμοντέ. Τὰ χεῖλια φαίνονται πολὺ νεανικώτερα καὶ πολὺ πρὸς ὁμορφίαν μὲ τὸ γυαλιστερό κραγιόνι.

Ἄν τὸ στόμα σας εἶναι μικρὸ καὶ στενόν, φροντίστε μὲ τὸ βάψιμο νὰ παχύνετε καὶ τὸ ἐπάνω καὶ τὸ κάτω χεῖλος καὶ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ τραβήξετε πρῶτ' ἀπ' ὅλα μιά ἐξωτερικὴ γραμμὴ ποὺ νὰ σᾶς καθοδηγῇ. Ἐκτός ἂν προτιμᾶτε τὸ σύστημα τοῦ Χόλλυγουντ. Δηλαδή νὰ γεμίσετε μὲ μπόλι-κο κόκκινο τὰ χεῖλη σας καὶ μετὰ μ' ἓνα μικρὸ φύλλο πορτοκαλῆς τοῦ δίνετε τὸ σχῆμα ποὺ θέλετε.

Προσέξτε νὰ μὴ βάψετε πολὺ κραγιόνι γιὰτὶ εἶναι πρὸς εὐκόλῳ νὰ προσθέσετε παρὰ νὰ ἀφαιρέσετε. Ἄν ὁμως βάλετε περισσότερο τοῦ δέοντος, τότε τοποθετήστε ἓνα πανάκι καθαρίσματος ἀνάμεσα στὰ χεῖλη σας καὶ ἀφαιρέστε τὸ πλεονασμα.

Καὶ τώρα κυτταχθεῖτε καλὰ τὸν καθρέπτη σας ἀπ' ὅλες τῆς μεριεῖς, γιὰ νὰ διορθώσετε ὅλες τῆς μικροπαράληψεις ποὺ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ὑπάρχουν.

Διορθώστε τὰ μαλλιά σας, ὥστε οἱ μποῦκλές σας νὰ φαίνωνται τέλειες καὶ γενικῶς ὅλο τὸ κτένισμά σας νὰ δείχνῃ πὺς μόλις πρὶν λίγες στιγμὲς ἦρθε ἀπὸ τὸν κομμωτή.

Φροντίστε νὰ εἰσθε ὡραία, προσπαθήστε νὰ φαίνεσθε τέτοια ὥστε νὰ μορῶτε τὰ πητε τὸν ἑαυτὸ σας. Ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας ἡ ὁμορφώτερη μεταξὺ ὅλων. Αὐτὸ τὸ συναίσθημα ἀρκεῖ γιὰ νὰ σᾶς κἀν νὰ ἔχετε ἐπιτυχίες.

Ἄν σᾶς ἔστειλαν γᾶν καὶ δὲν σᾶς πη-

γαίνει νὰ τὰ τοποθετήσετε στὸ κορσάκι, τότε βάλετε ἓνα ἀπ' αὐτὰ μέσα στὰ μαλλιά σας.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τοποθετήσετε ἄνθη στοὺς ὤμους σας, ἢ στὴν πλάτη σας, ἢ στὴ μέση.

Τὰ ἄνθη εἶναι τὸ ὡραιότερο κόσμημα, ἂν δὲν φορεῖτε πολλὰ διαμαντικά.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσουμε τὴν μυρωδιά. Ὀλίγη στὸ λαιμό, στ' αὐτιά, στοὺς καρπούς καὶ τὰ μαλλιά.

Καὶ στὸν ποδόγυρο τῆς φούστας σας ! Στὸ Χόλλυγουντ εἶναι αὐτὸ πολὺ τῆς μόδας.

Στὸ τσαντάκι σας τοῦ χοροῦ πρέπει νὰ ἔχετε τὴν καλλίτερη κομπάκ καὶ τὸ καλλίτερο κραγιόνι σας ἐκτός ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα ποὺ συνηθίζετε.

Ἄν ἐπιτύχετε νὰ τελειώσετε ὅλα αὐτὰ λίγα λεπτά πρὶν ἀναχωρήσετε θὰ εἰσθε πολὺ τυχερή.

Καὶ τώρα σκεθθεῖτε κατὰ εὐχάριστο, προσπαθήστε νὰ φαίνεσθε καὶ νὰ εἰσθε εὐθυμὴ καὶ ζωηρή.

Τὸ κτένισμα τῆς Ἄννυ Σϋθερν μὲ στέμμα ἀπὸ μποῦκλές εἶναι ὡραιότατο καὶ προκλητικώτατο διὰ τὸ πᾶτε σὲ μιά δεξίωση.

Αὐτὸ τὸ κτένισμα εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας.

Τὰ ψηλά κτενίσματα κολακεύουν καὶ ἀρῶνουν πολὺ καὶ εἰς τοὺς ἄνδρες. Ἐκτός αὐτοῦ κάνουν νὰ φαίνεται τὸ πρόσωπο νεώτερο.

Ὁρατο κτένισμα κάνει καὶ ἡ Ἑλένη Μάκ. Τὰ μαλλιά στὴν κορυφή εἶναι λεία ἐνῶ οἱ ἄλλες μποουκλιζομένης γεμίζουν ὅλο τὸ κεφάλι. Οἱ μποῦκλές εἶναι μεγάλες καὶ χαλαρές καὶ πέφτουν χαμηλὰ στὸν λαιμό.

Αὐτὸ τὸ κτένισμα εἶναι κατάλληλο καὶ γιὰ ἀπόγευμα.

ΕΛΛΕΝ ΡΩΣ

Κολώνια
ἐξαιρετικῆς ποιότητος
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟ
Ὁμόνοια - Ἀθῆναι

ΑΡΝΑΚΙ ΚΟΚΚΙΝΙΣΤΟ ΜΕ ΚΡΑΣΙ—Πέρνομε κρέας κατά προτίμησιν πλάτη, την αλείβουμε με λεμόνι, ρίχνουμε αλάτι και πιπέρι και την βάζουμε στην κατσαρόλα με 2-3 κουτάλια βούτυρο. Την βάζουμε σε σιγανή φωτιά και ρίχνουμε από καιρού εις καιρόν κρασί, έως δύο ποτήρια, γυρίζοντας την πλάτη έως ότου κοκκινίση καλά και ψηθή και μείνι λίγη σάλτσα, την σερβίρουμε.

ΨΑΡΙ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ—Καθαρίζουμε το ψάρι από τα λέπια και τα εντόσθια και αν είναι μεγάλα τα κόβουμε φέτες. Τα βάζουμε στην κατσαρόλα με νερό ώστε να σκεπασθή επίσης 1-2 πατάτες, 4-5 πατάτες, 1-2 κρεμμύδια καθαρισμένα και δολμάκια, πιπέρι σπειριό και αλάτι. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και την βάζουμε να βράση. Έπειτα αφήνουμε να μισοκρυώσει, βγάζουμε το ψάρι από το ζουμί με τα χόρτα κλπ. και το βάζουμε στο πιάτο. Έπειτα φτιάχνουμε την μαγιονέζα. Διά 4-5 άτομα παίρνουμε 100 γραμμάρια λάδι εκλεκτό, ένα κροκό του αυγού, 1/2 κουταλιά του γλυκού μουστάρδα (δεν είναι απαραίτητη), μισή κουταλιά του γλυκού αλάτι, 2-3 κουταλιές σούπας ξύδι, 1 κουταλιά λεμόνι, 2 κουταλιές σούπας νερό και μία πρέζα πιπέρι. Ρίχνουμε σε μία ρηχή λεκάνη πηλίνη τον κρόκο αυγού, την μουστάρδα, αλάτι, πιπέρι και 1/2 κουταλιά ξύδι. Όλα αυτά τα διαλύουμε καλά με σύρμα έως ότου γίνουν αλοιφή. Για να μην κόψη μαγιονέζα πρέπει να την δουλεύουμε όχι άλλοτε δεξιά, άλλοτε αριστερά, να ρίχνουμε τα υλικά λίγο-λίγο, να είναι ψυχρό το δωμάτιο ή η κατσαρόλα στον πάγο, το αυγό φρέσκο και το λάδι άγνο. Βγάζουμε τα κόκκαλα του ψαριού και ρίχνουμε επάνω την μαγιονέζα ή σερβίρουμε δολμάκια το ψάρι στο τραπέζι και έτσι την μαγιονέζα την έχουμε σε χωριστό δοχείο.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι **ΠΕΜΠΤΗ** Βράδυ

Αρνί με κρασί
Τυρί φέτα—Φρούτα
Κεφτέδες σάλτσα
Τυρί—Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μελιτζάνες γιαχνί
Λακέρδα—Ελγές—Φρούτα
Μπακαλιάρο σκορ.
Σαλάτα—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Ψάρι μαγιονέζα
Σαλάτα—Τυρί
Μακαρόνια κυμά
Τυρί—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Γουρουνόπουλο με λάδι
Πατάτες τηγν.—Τυρί
Γλυκό σβίγγους
Αυγά μάτια—Χόρ.
Γιαούρι
Ριζόγαλο

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μαρίδες τηγανιτές
Ραδίκια—Φρούτα
Εντόσθια τηγαν.
Χόρτα—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Μοσχάρι πατάτες
Γιαούρι—Φρούτα
Κολοκυθάκ. βουτ.
Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Καλαμαράκια τηγανιτά
Χόρτα—Φρούτα
Φασόλια γιαχνί
Ελγές—Σκουμπρ.

φρά. Καίμε βούτυρο ή λάδι και ρίχνουμε την ζύμη όπως τους λουκουμάδες κι όταν ψηθούν ρίχνουμε σιρόπι, ξάχαρι και κανέλλα.

λίγο, να είναι ψυχρό το δωμάτιο ή η κατσαρόλα στον πάγο, το αυγό φρέσκο και το λάδι άγνο. Βγάζουμε τα κόκκαλα του ψαριού και ρίχνουμε επάνω την μαγιονέζα ή σερβίρουμε δολμάκια το ψάρι στο τραπέζι και έτσι την μαγιονέζα την έχουμε σε χωριστό δοχείο.

ΚΟΜΠΟΣΤΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ.

Εάν είναι καλά (μεγάλα) τα πλένουμε με νερό, τα βράζουμε 1/2 ώρα και τα ρίχνουμε να βράσουν μαζί 10 λεπτά. Εάν είναι δευτέρας ποιότητας (μικρά ή στεγνά) τα μουσκεύουμε μία ώρα, διαλέγουμε τα γερά, τα πλένουμε, τα βράζουμε μισή ώρα και προσθέτουμε έπειτα τη ξάχαρι να βράσουν μαζί 10 λεπτά της ώρας. Μετά το βράσιμο τα σερβίρουμε προσθέτοντας αν θέλουμε λίγο κονιάκ ή γλυκό κρασί. Εάν βράσουν τα δαμάσκηνα και δεν έδωσε το σιρόπι, τα βγάζουμε με την τρυπητή κουτάλα και βράζει το σιρόπι μόνο του έως να πήξη.

ΣΒΙΓΓΟΙ.—Πέρνομε 2 1/2 ποτήρια του νερού μεγάλα νερό και όταν κοχλάσει προσθέτουμε 2 κουταλιές της σούπας ξάχαρι, 2 κουταλιές βούτυρο και κατόπιν σιγά-σιγά ένα ποτήρι νερού σιμυδάκι και τ' ανακατεύουμε έως ότου γίνη πολτός. Κατεβάζουμε την κατσαρόλα και όταν κρυώσει ρίχνουμε 6 αυγά κτυπημένα και τα ζυμώνουμε όλα μαζί. Έπειτα προσθέτουμε 1 κουτάλι σόδα λυωμένη και τον χυμό ενός λεμονιού, τ' ανακατεύουμε όλα έλα-

MENTIUM
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών.

Δέχεται καθ' εκάστην Ὁμήρου 46 Τηλέφ. 28.129

Τα φορέματά σας αν τα βχψετε με ΑΡΤΙ ούδέποτε θα διακρίνονται ότι είναι βαμένα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες αναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέρουν την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το είδος της ζωής των και να περιγράφουν σαφώς και λεπτομερώς την πάθησιν των. Επίσης να καθορίζουν εάν το δέρμα των είναι ξηρόν ή λιπαρόν. Όταν αι ερωτήσεις υπερβαίνουν τας 2 πρέπει να έσωκλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, όταν δέ ζητηται ιδιαίτερα απάντησις να έσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμών.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ Θεσσαλονίκη. Δεν έσθε η πρώτη δυστυχής που την παθαίνετε από ποικιλοτρόπους και ρεκλαμαρισμένους κρέμας του έμπορίου. Οι λεκέδες που σας άφησε δύσκολα θα εξαφανισθούν και κατόπιν μακρῶς και επιμονού θεράπείας. Προσφώνω κάμετε τὰ εξής: Κάθε πρωί θα αναμινύετε μισό κουταλάκι διυξενέ άδυσάλτο, μισό κουταλάκι λεμόνι και ένα κουταλάκι γάλα άβραστο με αυτό δέ να μιγμα θα κάμετε έλαφρῆς έντριβες στο πρόσωπο και πρό πάντων στα μέρη που επάσχουν λεκέδες. Σε λίγον καιρό μου εξαπαράφετε διά να ιδῶ πῶς θα πάτε και να μαγαφατε διά να ιδῶ πῶς θα πάτε και να μάς άπαντήσω σχετικῶς.

ΙΒΑΝ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ Θεσσαλονίκη. Δεν ήτο άσχημη ή έμπνευσις που είχατε να μου στείλετε την φωτογραφίαν σας διά να με διευκολύνετε εις την διάγνωσιν. Με την φωτογραφίαν όμως μαζί έπρεπε να μου έστέλνατε και μερικῆς πληροφορίας πῶς π.χ. τί είδους σπυριά έβγάλατε στο πρόσωπο (με πῶον δηλ. ή άπλῶς κόκκινα), εάν έχετε πανάδες, εάν είχατε άρρωστήσει στο παρελθόν από κανένα σοβαρό νόσημα και ποῖον κτλ. Κρατῶ λοιπόν την φωτογραφίαν σας και περιμένω τὰς ὡς άνω πληροφορίας διά να σας άπαντήσω. Επίσης ή άδελφή σας να μου γράψη πόσον έτών είναι, τί δέρμα έχει κτλ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ Πάτρας. Εύχαριστήθηκα που έθεραπευθήτε τελείως από την πάθησιν σας. Στο μέλλον όμως προσέχετε σε δι. τι βάξετε στο πρόσωπό σας, γιατί δυστυχῶς ένα μέγα ποσοστόν από τις διάφορες κρέμες του έμπορίου περιέχουν υδράργυρο και τὰ παρόμοια. Η κρέμα που μου γράφετε είναι καλή και σας συνιστῶ να την μεταχειρίζεσθε.

ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΝ Καστοριαν. Θα κάμετε άποτρίχωσιν και κατόπιν έπαλεψετε με το κάτωθι όγρόν:

Bich orure de mercure	0.25 gr.
Ess. de Térébenthine	30 >
Gly. étine	40 >
Alcool cambré	175 >

Γιά το άλλο ζήτημα δεν συμφωνῶ καθόλου μαζί σας.

ΠΗΝΕΛΟΠΗΝ Σέρρας. Έχετε απόλυτον δικαίον αλλά δυστυχῶς οι κοινωνικοί νόμοι είναι άδυσώπητοι σ' αυτό το ζήτημα. Βεβαίως ή εξέλιξις του πολιτισμοῦ, εάν επιτρέπεται ή έκφρασις, δεν μπορεί παρά ν' αναγνωρίση το προσγινόμενον εις βάρος του ώραιου φύλου άδικο. Φοβούμαι όμως μήπως ή παρούσα γενεά δεν έπωφελήθη του ευεργετήματος τούτου.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΝ Ένταύθα. Μην έιστε τόσο άφελῆς και μην πιστεύετε αυτά τὰ έξωφρενικά πράγματα. Τηρήσατε αξιοπρέπειαν σ' αυτό το ζήτημα, όσον δ' άφορά το δεύτερον ερώτημά σας θα κάμετε τὸ εξής: Τὸ βράδυ θα κάνατε ένα

ντους με χλιαρό νερό, κατόπιν δέ έντριβήν δολκλήρου του σώματος με κολώνιαν. Έσωτερικῶς θα λαμβάνετε Sirop Iodotannique τρία κοχλιάρια της σούπας πρό του φαγητοῦ.

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ Κέρκυρα. Η θεράπεα δεν θα εξακολουθήση τον χειμῶνα. Θα σταματήση τον Ὀκτώβριον και θα άρχισή πάλι περί τὰ μέσα Μαίον. Η κρέμα καλή.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΝ Γύθειον. Η άχρότης του προσώπου σας κατά πᾶσαν πιθανότητα προέρχεται από άναίμιαν. Διά τούτο πρέπει να σας πάρη αίμα ένας μικροβιολόγος και να κάμη καταμέτρησιν των λευκῶν και έρυθρῶν αιμοσφαιρίων. Διά το πρόσωπον την κρέμαν:

Resorcine	0.20 gr.
Acide Salicylique	0.30 >
Oxyde de zinc	2 >
Cold Cream	12 >
Eau de roses	5 >

Όταν κάμετε εξέταση του αίματος μου γράφετε εάν θέλετε, το αποτέλεσμα.

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑΝ Μ. Θεσσαλονίκη. Μην παίρνετε τὰ πράγματα τόσον τραγικά. Θα θεραπευθήτε άσφαλῶς, άρκεί να έχετε ύπομονήν και έπιμονήν. Η κρέμα που σας έξήτησαν έκατόν δραχμῶς άσφαλῶς θα ήτο ή ίδια με εκείνην που είχατε πάρει πρό καιρού, ίσως δέ να ήτο και χειρότερη. Πάντως ή συνταγή που μου ζητάτε είναι ή εξής:

Acetate de Thallium	0.50 gr.
Oxyde de zinc	2 >
Cold-Cream	10 >
Lanoline	8 >
Eau de roses	5 >

Θα την χρησιμοποιήτε όπως και την άλλη.

Και πάλιν σας επαναλαμβάνω ότι θα θεραπευθήτε άσφαλῶς. Να μην μεταχειρισθήτε όμως τίποτε άλλο που τυχόν θα σας έπρότειναν.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ

ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι Υπουργείου Υγιεινής και Προνοίας

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΤΑ ΔΥΟ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ
ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΗ ΦΛΟΓΑ
ΚΑΙ
ΔΙΠΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στους τελευταίους ποδηλατικούς αγώνες των Κανών, σκοτώθηκαν 3 ποδηλάτες.

Σ' όλη την Βραζιλία υπάρχουν 200000 φαλακροί.

Σ' ένα δικαστήριο της πολιτείας Ρένο παρουσιάστηκε ένα ανδρόγυνο, που ζητούσε διαζύγιο. "Ας σημειωθεί ότι είχαν παντρευτεί μόλις πρό 10 ωρών !

Ο Μίννυ Κόξ πίνει 126 ποιήρια τσάι την ημέρα, από δεκαετίας ήδη, χωρίς να πάθει τίποτε ή υγεία του.

Ο Μπενίτο Μουσσολίνι, όπως είπατε χαριτολογώντας τελευταίως, είναι ίσως ο

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

μόνος άνθρωπος στον κόσμο, που δεν πόνησαν ποτέ τα δόντια του.

Οι έφημερίδες της Βολιβίας απέφασαν να διαμαρτυρηθούν εναντίον της κυβερνήσεως, επειδή δεν λαμβάνει κανένα προστατευτικό μέτρο για τους δημοσιογράφους και διέκοψαν όλες την έκδοσή τους.

Ο μεγαλύτερος παλαιστής του κόσμου, ο Ζιμπίσκο, σκοτώθηκε σε μία σύρραξη στην Βαρκελώνη.

Η Γιολάντα Περέιρο, άλλοτε μίς 'Υ.

φίλιος, μετά την άποτυχία της στον κινηματογράφο, προσελήφθη ως γραμματέας σε μία Τράπεζα, για να ζήσει.

Ο αδελφός του περιφώνου Ζάν Κεπούρα, του τόσο γνωστού Πολωνού τενόρου, ο Βλαδισλάβ Κεπούρα, θα εμφανιστεί στον κινηματογράφο. "Έχει ωραία φωνή κι' αξιοσημείωτο ταλέντο κι' ο σκηνοθέτης του έχει την γνώμη ότι θα επισκιάσει την δόξα του αδελφού του.

Στην Νέα Υόρκη πωλούνται 6000000 ψωμιά την ημέρα.

Η νέα ταινία που γυρίζει αυτή τη στιγμή η Γκρέτα Γκάρμπο, είναι η «Κυρία με τας καμελίας», το άθνατο έργο του Αλεξάνδρου Δουμά (υιού).

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Μία αντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τας κηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσική των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν απενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ απενεμήθη επίσης υπό της αυτής Έκθέσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνη και άνευ ούδεμις βλάβης του δέρματος αφαίρεσις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοινοκλασιδών υπενδύνως υπό ειδικού Ιατρού : δδδς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελήνων) 4-7 1/2 μ μ τηλέφ. 27.420

ΚΥΡΙΑ !

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τας ορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με τας γνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικάς Βαφάς «ARTI», διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως εις την βαφήν και χωρίς να υποστείτε την παραμικράν φθοράν το φρέμα σας. Μία βαφή διά να είνε καλή δεν άρκει μόνον το να βάψη το ύφασμα, αλλά πρέπει προ παντός και να μη το καταστρέψη. Παλαιών φόρεμα βαφέν με «ARTI», ούδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί «ARTI» ούδέποτε ξεβάφουν.

Αί βαφαί «ARTI» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνοικίας σας, εις 61 μοντέρνους χρωματισμούς.

ΟΧΙ ΔΙΑ ΡΕΚΚΑΜΑ

Υπενθυμίζομεν άπλως εις όσας κυρίας και δεσποινίδας δεν εγνώρισαν ακόμη την ΑΕΡΟ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ - ΜΗΤΣΟΥ (Φωτοπούλου)

με δρχαμάς 75 μόνον. Τό ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Αιόλου 105. Χαυτεία. Τηλ. 29705.

Αί βαφαί ARTI δεν φθείρουν τὰ φορέματα.

Τὰ έξοδα της γιορτής της στέψεως του Βασιλέως Έδουάρδου, που θα γίνη το Φθινόπωρο, θα υπερβούν τις 190000 χίρες. Μόνο για την κατασκευή σημαίων, απαιτηθή ποσόν 15000 λιρών !

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

σκολή του 'Ητον.

Ο πρίγκιψ Μακόνεν, γιυός του Χαϊ-λέ Σελασιέ, θα έγγαφη στην άγγλική

Στο 'Ελινγκφορς της Φιλανδίας, θα ιδρυθή «Οίκος των αγάμων». Θα στεγασθούν σ' αυτόν όλοι οι άγαμοι, οι όποιοι

είναι γέροι πιά και δεν έχουν κανένα οικογενειακό έρσειμα.

Υπάρχουν μερικά μικρόβια που κι νούνται με την ιλλιγγιώδη ταχύτητα των 20 χιλιομέτρων το λεπτό.

Τα μαλλιά της Ισπανίδος Μεράνο, έχουν μήκος 2 μέτρα.

Η εκπληκτική ανακάθυψις ενός Ιατρού
Επαναδίδει
την νεότητα
σε μία επιδερμίδα
μαραμένη και ρυτιδωμένη

Μία Ιατρική έφημερίς της Βιέννης αναγγέλει τον τελευταίον θρίαμβον της επιστήμης που θα εκπλήξη τον κόσμον. Όχι μόνον εύρε την άφορμήν των ρυτίδων, αλλά επίσης τὸ μέσον να τις αφαιρούν. Μητέρες ακόμη και γιαγιάδες δύνανται τώρα τὰ ξαναύρουν τὸ φρέσκο και καθαρό χρώμα της νεότητός των. Γυναίκες 50 χρονών και πλέον μπορούν τὰ ξαναύρουν την βελουτέ επιδερμίδα και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των.

Αί ρυτίδες προέρχονται διότι ενώ γηράσκομεν ή επιδερμὶς χάνει μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικά τώρα προέρχονται από νέα ζώα. Όταν τὰ έπαναδίδη τις εις την ανθρωπίνην επιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου φρέσκη και νέαν. Αὐτὰ τὰ εκπληκτικά αποτελέσματα των δοκιμών των γενομένων εις τὸ Πανεπιστήμιον της Βιέννης υπό την διεύθυνσιν του καθηγητοῦ Dr Stéjskal. Τὰ αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως της αποκαλύψεως του εν λόγω καθηγητοῦ ηγοράσθησαν παρά της Toka-

lon αντί μυθώδους ποσού. Τὸ έξιλοισμα των ζωντανών δερματικών κυττάρων, ονομαζομένων «Biocei» δεν εὑρίσκεται παρά εντός της χρέμας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμάς εις Νοσοκομεία επί γυναικῶν 60 ετών, αί ρυτίδες αφηρέθησαν εντός 6 εβδομάδων (βλέπε την σχετικήν έκθεσιν εις την Ιατρικὴν Έφημερίδα της Βιέννης). Μεταχειρίζεσθε την χρέμαν Tokalon, τροφήν διά την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ προτού πλαγιάσετε. Τρέφει και ξανανέανει την επιδερμίδα σας κατὰ τον ὕπνον σας. Αί ρυτίδες εξαφανίζονται ταχέως. Έντός μερικῶν εβδομάδων θα φαίνεσθε αρκετά χρόνια νεότερα. Την ήμέραν μεταχειρίζεσθε την Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκοῦ μη λιπαρά). Διαλύει τὰ μαύρα στίγματα, ξανασφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, καθιστὰ λευκήν, γλυκείαν και βελουτέ την πλέον σκοτεινήν επιδερμίδα. Έγγυώμεθα επιτυχῆ αποτελέσματα άλλως τὰ χρήματα επιστρέφονται.

Λεπτότητα, άντοχήν, ελαστικότητα και εφαρμογήν, ως μίαν δευτέραν επιδερμίδα, συνδυάζουν μόνον αί κάλτσαι ELBEO.

Πωλούνται εις όλα τὰ καλά καταστήματα εις τιμάς απόλυτως ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ-ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΚΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Οι κομμωταί οι οποίοι μεταχειρίζον-
ται το φάρμακο Comprimé της Mme
Asplé αποκτούν μεγάλην πελατείαν,
διότι τα μαλλιά χαράμνουν ondulé
μαλακά και γυαλιστερά.

Οι αποστέλλοντες 50 δραχμάς λαμ-
βάνουν 10 κυτία διὰ 10 περιμανάντ προς
δοκιμήν και χάριν ρεκλάμας Comprimé.
'Η καλλιτέρα περιμανάντ εκτελείται
εἰς τὸ Κομμωτήριον

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Με φάρμακον της Mme Asplé.
COMPRIMÉ

Γεν. 'Αντιπρόσωποι :
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκιδονύλη, 11 Τηλ. 27.975

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

Θ)νίκη: Ν. Ψωμογερίδης, Παύλου Μελά 22.

ΒΟΛΟΣ: Δ. Τακόπουλος, 'Ιωλκού 39

ΚΟΜΟΤΙΝΗ : Σ. Σαραντίδης, 'Απολλωνιάδος 2.

ΛΑΜΙΑ : Κ. Πλατής

ΛΑΡΙΣΣΑ : Παντελής 'Αγγελίδης.

ΠΑΤΡΑΙ: Κ. Κωστίδης, Κορίνθου 270

'Αγοράζετε και τροχίζετε ἐν γένει ὅλα
τὰ κοπτικά σας εἶδη εἰς τὸ
'Ηλεκτροτεχνεῖον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΗ

ὁδὸς Δώρου 10 (πλατ. 'Ομονοίας) διότι
εἶναι τὸ μόνον κατάστημα ἐν 'Ελλάδι
πὺν θὰ εὗρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλι-
δάκια, μανικιούρ κ λ π. εἰς ἀρίστην
ποιότητα ὅτι ταλιοῦ ὅλων τῶν καλλιτέρων
ἐργαστᾶσθ' αὐτοῦ

SOLINGEN

Διαρκῆς παρακαταθήκη ὅλων

τῶν εἰδῶν Κουρείου

Πωλοῦνται μὲ ἐβδομαδιαίας δόσεις.

6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΔΙΟΛΟΥ 63

Με τὰς βεβᾶς Α R T I οὐδέποτε
θα ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφήν
τῶν φορεμάτων σας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΑΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

'Εταιρεία Ψυχικῶν 'Ερευνῶν.
ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη,
Λέγεται ὁδὸς Κρήτης 6, πᾶ-
ροδος ὁδοῦ Λιοσίων, Στάσις
Σουμερλή. Τηλέφ. 29.045

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΓΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

'Οδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25.532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον
ἀσθενή.

Εἶχα κουρασθῇ πᾶ ἀπὸ τὸ
συνεχὲς ἀλλαγμὰ τῆς πούδρας ποὺ
μεταχειρίζομουν· ἀπῴτα γιὰτὶ δὲν
κατῴρθων ἀ βρῶ τὸ χρῶμα ποὺ
ταίριαζε ἀκριβῶς στὸ πρόσωπό μου
καὶ δεύτερον γιὰτὶ καὶ ἂν τὸ εὗρι-
σκαι μὴ φορᾶ βταν ἀγόραζα καὶ ἄλλο
κουτί οὐδέποτε ἦταν ἀπολύτως τὸ
ἴδιο.

Εὐτυχῶς ἤσυχασα ἀπὸ αὐτὸ το
μαρτύριο, ἀφ' ὅτου ἤρχισα νὰ μετα-
χειρίζομαι τὴν πούδρα REA. Μέσα
στ' αὐτὸς ἑννέα σταθεροὺς χρωματι-
σμούς τῆς βεβᾶς ἐκείνου ποὺ συν-
τονίζεται τόσο ἐπιτυχῶς μὲ τὸ
χρῶμα τοῦ δερματός μου ὥστε
οὔτε κἂν φαίνεται ὅτι εἰμαι
πουνδραρισμένη. 'Επὶ πλέον
διατηρῶ πάντοτε ἓνα δέγμα
μαλακὸ καὶ στιλπνὸ
ὡς βελούδο.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΣΤΟΜΑΧΟΥ - ΣΠΛΑΧΝΩΝ - ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ Κ.Λ.Π.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ καλλυντικὸν τμημα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιὸν ἐφαμύλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Εἴτε εἰς χῶμα εἴτε εἰς φιλιδία, ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως, βρῆτε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιὸν παρόμοια εἰς ἀξίαν καὶ γοῦστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὴν ἐξαιρετικὴν μας Κολώνιαν, ΑΘΗΝΙΑ κ.λ.π. Καθὼς καὶ τὸ φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μὴ νέα création γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μονερισμό. Τὸ Κιουνούκ εἶναι τὸ ἄρωμα ποὺ ἀρέσει σὲ ὅλους.

ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ

εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις Perles, Après le crême, Naturel κ.λ.π. διαρκείας καὶ στιλπνότητος. Πωλοῦνται στὸ φαρμακεῖο μας.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ προτιμᾶτε τὰ νέα κρύσταλλα ὁματουαλίων «REX» εἶναι ἀπολύτου ἀκριβείας καὶ εἰς τιμὰς λογικὰς.

Ἐπίσης στὸ φωτοοπτικὸν τμημα τοῦ φαρμακείου μας

*Ἐλαφροὶ σὺν σούποντῳ,
ναῖον ἡραία γραμμή,
ἀποσπασθὲν ἀπὸ
τοῦ σώματος σὺν
τῇ γυνή.*

ΖΩΝΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΔΙΑΣΠΛΑΣΤΙΚΟΤΩΣΙΝ
ΣΟΥΤΙΕΝ ΣΤΟΜΑΧΟΠΤΩΣΙΝ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΑΠ. ΝΕΦΡΟΠΤΩΣΙΝ
ΒΕΛΟΠΙΕΔΕ ΣΩΣΤΙΟΝ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ
ΒΑΡΒΕΛΕ ΡΕΒΕΙΣ ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΗΤΙΚΑ
ΚΑΠ. ΚΑΠ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

*μία γυνή
ναι ἡραία ὅχι
ἀποσπασθὲν ἀπὸ
τοῦ σώματος*

ἐκτελεῖται πάσης φύσεως ἐργασίαι ἐμφανίσεως, ἐκτυπώσεις φωτογραφιῶν κτλ, καθὼς καὶ ἐκτελέσεις ὀπτικῶν συνταγῶν ὑπὸ εἰδικοῦ τεχνικοῦ.

ΔΙ'ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ

καλούς, πλατυποδίσαν, σκληρύνσεις καὶ ἐν γένει ἀνωμαλίας τῶν ποδῶν.

Τὸ φαρμακεῖο μας ἱδρυσεν ἰδιαιτέρον τμημα χειρουργικῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἀγγλοῦ εἰδικοῦ ἀπὸ τὸν οἶκον Doctor Scholts. Ἐὰν βρῇτε ὅλα τὰ accessoires καθὼς καὶ κάθε συμβουλή καὶ ὁδηγία δωρεάν.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΥΣΜΟΡΦΙΑΝ

συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικὸν ὑγρὸν «O d o r l e s» τελείως ἀβλαβὲς καὶ προστατεύει τὰ φορέματα ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα. Πωλεῖται εἰς χῶμα στὸ φαρμακεῖο μας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΔΑ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

ἡ λοσιὸν «Régénérateur» δοκιμασμένη ἀπὸ ἐτῶν ἐπαναφέρει συγχρόνως καὶ τὴν λευκὴν τρίχην στὸ φυσικὸν τοῦ χρόνιοι. Πωλεῖται εἰς χῶμα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΑ 24-164